

Кралете на трилъра®

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ПОРОДА УБИЕЦ

КРИС ХОЛМ

„Порода убиец“ е като танк с ракетен двигател – абсолютно брутални сцени, пропити с действие, което се движи с невероятна лекота...

КРИС ХОЛМ ПОРОДА УБИЕЦ

Превод: Владимир Германов

chitanka.info

„Порода убиец“ е като танк с ракетен двигател — абсолютно брутални сцени, пропити с действие, което се движи с невероятна лекота...

Майкъл Хендрикс си изкарва прехраната като наемен убиец — в известен смисъл. Убива само други наемни убийци. Срещу десет пъти цената, която плащат за главата ти, той ще се погрижи този, който идва да те убие, сам да легне в гроба. Добър начин човек с неговите умения да си изкарва прехраната — но и сигурен начин да се превърне в мишена.

Пестелив, брутален, приковаващ вниманието, „Порода убиец“ на Крис Холм е от романите, които човек не просто чете. Той го вдишва.

Дейвид Балдачи

Крис Холм вкарва интересен герой — убиец, който убива само други убийци — в завладяващ разказ, който излита като ракета. Майкъл Хендрикс е типичен американски антигерой, със собствен наказателен кодекс, който живее чужд живот. „Порода убиец“ е увлекателно и умно четиво, което остава с теб дълго след като го прочетеш.

Джоузеф Файндър, автор на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“

На Катрина — пак, или за пръв път

*Нито пък има закон, по-справедлив от
този, че който замисля смърт, трябва да загине
от собствения си замисъл.*

Овидий

Не може всички да сме светци.

Джон Дилинджър

1.

Центърът на Маями трептеше от вечерната жега, въздухът беше наситен с аромат на подправки и песни. Неон, ром и океански бриз съзаклятничеха и изпълваха улиците с някакво ярко очакване. В края на краищата беше петък в един от най-живите градове на света. И все пак никой от онези, които минаха онази вечер под козирката пред входа на „Моралес Инкорпорейтид“, не подозираше, че за един кратък момент е бил на място, на което някой ще умре.

Едгар Моралес мина през въртящата се врата на лъскавата сграда от стомана и стъкло, която носеше неговото име, и излезе на напечения от слънцето бетон. След цял ден, прекаран в комфортно контролиран климат, горещото дихание на града го накара да се облее в пот. Погледна си часовника. Беше точно шест и тринайсет. През повечето дни колата щеше да дойде да го вземе точно в шест и петнайсет — но днес не беше такъв ден. Днес колата нямаше да дойде, защото беше повредена. За да я поправи, шофьорът щеше да се забави достатъчно, за да може човекът на Корпорацията — както кубинската мафия нарича себе си, — изпратен да го убие, да успее да си свърши работата.

Не беше *достатъчно* открит, за да се харесва на Майкъл Хендрикс.

Хендрикс наблюдаваше Моралес през телескопичния мерник на карабина снайпер М40А3 от мястото си на четири пресечки от сградата. Полезрението му беше изкривено от затъмненото стъкло, през което се вираше, и от вибрациите на откраднатия джип, кадилак „Ескалейд“, чийто климатик напругаше сили, за да охлади голямото купе. Хендрикс го беше намерил на дългосрочния паркинг на летище „Маями Интернешънъл“ преди няколко часа. С блестящи никелирани части, огромно купе и затъмнени прозорци джипът беше чудесно прикритие за снайперист в центъра на града. Хендрикс би предпочел да се качи на някой от многото небостъргачи пред „Моралес Инкорпорейтид“ — изстрелите отгоре по-лесно стигат до мишената,

без да се натъкнат на препятствие, освен това свидетелите и пътят за измъкване могат да се планират по-лесно и да се контролират, — но при такъв ъгъл проклетата козирка закриваше всичко. Вместо това реши да даде сто долара на пиколото на един бутиков хотел срещу привилегията да паркира най-отпред — от това място имаше добра визуална линия към входа на сградата. Имаше времена, когато за двеста долара човек би могъл да си вземе *стая* в този град — но вече не, определено не и *тук*.

Киснеше тук вече от цял час — следеше как се ниже трафикът, климатикът водеше неравна борба с горещината и влагата. Въздухът беше толкова тежък и неподвижен, че парченцата плат, които беше завързал за пътните знаци като ветропоказатели, не бяха помръднали пито веднъж, откакто бе паркирал. Безветрието обаче беше предимство за Хендрикс. Вятърът отстъпва само на гравитацията като фактор, който може да промени траекторията на куршум, и понеже силата му не е постоянна, е много по-трудно да я отчетеш. Трябваше обаче да отчете и влажността. Въздухът беше наситен с влага и това със сигурност щеше да забави куршума — достатъчно, на това разстояние, за да свали точката на попадението с цели шест сантиметра. Шест сантиметра може да се окажат разликата между смъртоносен изстрел и драскотина.

Това влажно време беше отвратително. До голяма степен като чашата кафе с мляко, която стоеше недопита на стойката до Хендрикс — гъста противна лепкава течност. И цветовете на града го дразнеха — всичко беше жълто, коралово и аквамарин. Липсваха му тъмните зелени тонове и студеното синьо на Ню Ингленд, където и най-горещото лято не успяват да стопли дебрите на гората, а водата течеше студена през цялата година. Маями беше красив, разбира се, но тази красота беше безвкусна и изкуствена, като силиконовите красавици, които крачеха по улиците.

Всичко наоколо изглеждаше фалшиво.

Най-добре да приключи с работата и да се маха оттук.

През оптичския мерник Хендрикс видя как Моралес поглежда вляво и вдясно, как търси с очи колата си, после слиза по стъпалата и тръгва към бордюра. Мъже с делови костюми се боричкаха за позиции край бронзови жени с оскъдно плажно облекло и чакаха светофара за пешеходци.

— Действаме — каза Хендрикс и завъртя ключа в стартера, така че двигателят да изгасне, но захранването да остане включено. Светът около него се смълча, вибрирането на колата спря. — Кажи ми, че си в системата.

— Вътре съм — дойде отговорът през безжичното устройство на телефона. — Обаче разбери, тази система за сигурност е първокласна. Минава през автодиагностика на всеки пет секунди. Ако се появи неидентифицирана команда, алармата ще се задейства. А ако това стане, ченгетата ще са при теб за минути.

— Казваш ми, че не можеш да го направиш?

— Казвам ти, че след като ми кажеш да действам, имаш на разположение три секунди, не повече.

— По-добре тези три секунди да си струват — каза Хендрикс. — Когато ти дам знак.

Моралес стигна до бордюра. Хендрикс завъртя карабината първо наляво, после надясно, за да огледа мястото през мерника. Кимна удовлетворено от видяното, свали предното дясно стъкло и намери мишената през отвора. Стойката на оръжието му беше закрепена на вратата.

— Прицел.

Изведнъж светофарите на няколко пресечки наоколо се смениха, така че кръстовищата, които водеха към неговата отсечка, станаха червени, а всички в обратната посока — зелени. Щом трафикът пред сградата на Моралес се изтегли, светлината на пешеходната пътека също се смени и Моралес стъпи на уличното платно.

— Три — каза гласът в ухото му.

Хендрикс пое спокойно въздух и задържа дишането си. Тялото му обработи сложната математика около изстрела инстинктивно: направи нужните корекции заради горещината, атмосферното налягане, влагата. Сърцето му биеше бавно и равномерно.

— Две.

Съвършено неподвижен, Хендрикс натисна спусъка със сила килограм и половина, не повече, не по-малко.

— Едно.

Чу се пукване, което проехтя по улицата като тътен.

Щом чу изстрела, Моралес се просна по очи. Имаше добри инстинкти, трябваше да му се признае — реагира цяла секунда преди

всички наоколо. В края на краищата обаче това инстинктивно движение беше излишно. Когато чуеш изстрела, куршумът вече те е улучил.

За щастие на Моралес не той беше мишената на Хендрикс.

Мишената на Хендрикс беше Хавиер Круз — килърът на Корпорацията, изпратен да ликвидира Моралес. Круз, наемник на Корпорацията още от дните, когато фалшифицираха местната лотария в Малка Хавана, беше изгубил бройката на хората, които беше убил.

Не всички си даваха сметка за това, когато го гледаха. Тези, с които се разминаваше, докато крачеше сякаш излязъл на разходка по Брикел към „Моралес Инкорпорейтид“, понякога се усмихваха на милия възрастен кубинец с колосана бяла риза, груби ленени панталони и сламена шапка. Нямаха представа, че сивият мустак прикрива злокобен белег, оставен от полицейска палка, нито че въпросният полицаи не бе видял изгрева на следващата сутрин. Не си даваха сметка, че накуцването му не е заради ишиас, а заради два куршума, изстреляни от съпругата на един политик, който бе решил да се бърка в бизнеса на Корпорацията. Събуди се и го видя в спалнята си, когато мъжът ѝ беше извън града, и ако не беше толкова красива — и толкова много, много гола — Круз може би нямаше да ѝ даде време да грабне пистолета от нощното шкафче. Тя пусна два куршума в крака му, а той я направи на решето и остави залята в кръв спалня и безименен пръст върху снимка на четирите им дъщери на видно място, за да може мъжът ѝ да я види веднага щом се върне. Този човек повече не обели и дума за Корпорацията.

Тези, които се разминаваха с Круз, не знаеха, че се разминават с чудовище. За негово нещастие обаче Хендрикс знаеше.

И пак за негово нещастие Хендрикс никога не пропускаше изстрел.

Главата на Круз се пръсна. За момент тялото му остана изправено, на сантиметри от Моралес — с блестящ нож в дясната ръка. Окървавената сламена шапка отлетя надалеч. След това Круз се свлече на тротоара като марионетка с прерязани конци.

Екотът от изстрела стихна и вечерта се изпълни със звуците на страха. Крясъци, възбудени гласове, писък на автомобилни гуми. Тревожни клаксони. Виене на далечна сирена, която приближава бързо. Всички чули изстрела знаеха от новинарските емисии, че след

един изстрел трябва да очакват втори, трети, четвърти, пети. Бяха се научили да се питат дали няма да са следващата жертва в списъка на убиеца.

Хендрикс, от друга страна, спокойно прибра карабината и вдигна затъмненото стъкло. Знаеше, че ще минат няколко минути, докато определят откъде е дошъл изстрелът — предостатъчно време, за да се измъкне.

— Прочисти ли системата? — попита тихо.

— Аз да не съм идиот? — отговори гласът в ухото му. — Дори няма да разберат, че съм бил вътре.

— Добре — каза Хендрикс. — Прекъсвам.

— Приятен път.

Край бордюра пред офис сградата Едгар Моралес се изправи, пепеляв на цвят, разтреперан. Макар и да опитваше, не можеше да откъсне поглед от трупа на кандидат-убиеца си. Ако имаше и най-бегла представа, че ще се стигне до това, когато започна да изкупува евтини жилища в западния квартал Гоулдс с идеята да облагороди района — и с това да разчисти основната база на Корпорацията за търговия с наркотици, — алтруистичните му мераци щяха да седнат на задната седалка, а напред да излезе здравословното чувство за самосъхранение. Обаче не бе и помислил такова нещо до този момент, както не му бе минавало през ум, че не е в състояние да убива, та дори и за да защити самия себе си.

Телефонът в джоба му извънтя. Моралес трепна, сякаш някой го шамароса, после отговори.

— Д-да?

— Добре ли си? — попита Хендрикс.

Моралес се поколеба. В интерес на истината, изобщо не беше добре. Ама никак. Вместо това обаче отговори:

— Да. Надявам се плащането ми е получено?

— Ако не беше — отговори Хендрикс, — нямаше да те има, за да ми зададеш този въпрос.

Моралес се засмя — пресипнало, като кашляне.

— Тази мисъл не е особено приятна.

— Е, помисли. Сега те чака цял живот, с който ще трябва да се справяш. Приятно ми беше да правя бизнес с теб.

И линията прекъсна.

2.

Беше хладна вечер през август на южния бряг на Женевското езеро и шатото на Жан-Люк Виан беше оживяло от пламъчета на свещи — блещукащо бижу сред смачканото кадифе на френската провинция, чиито плътни зелени цветове отстъпваха пред тъмнината. Имението беше подготвено за голям прием и основната алея — която водеше до къщата от тясното провинциално шосе, през желязна порта и покрай къщи за гости — беше пълна с паркирани луксозни автомобили. Беемвета и мерцедеси най-вече, но също и някой и друг ягуар и бентли, а дори и едно кошмарно жълто ламборгини, на грубияна футболист Каравагас, когото съпругата на Виан бе настояла да поканят.

„Няма съмнение, че лъжливата крава вече е примамила този тип в някоя от многото стаи — помисли си Виан — и че завоеванието ѝ от тази вечер ще се прибави към предишните, които се коментират на всяко вечерно парти от Париж чак до Горен Савой“.

Ако не беше дъщеря на външния министър, гордостта му щеше да го принуди да я остави — много отдавна. Бракът им беше сключен по политически и светски съображения, не по любов — факт, който беше твърде добре известен в коридорите на властта, за да се харесва на Виан.

От друга страна, мислеше си, при всичките ѝ недостатъци поне *тя* се радваше на партито. Той, от друга страна, трябваше да работи, защото го извикаха с есемес да се включи в нетърпящ отлагане конферентен разговор — макар че не можеше да си представи кое е толкова спешно по това време. Работодателят му не даваше обяснение.

Виан набра кода на вратата на кабинета си. Чу се електронно жужене, ключалката щракна и той влезе. Когато вратата се затвори зад гърба му и ключалката отново щракна, звуците на струнния квартет и смеховете изчезнаха, потушени от звукоизолацията на кабинета му.

Едва когато запали осветлението си даде сметка, че не е сам.
— Кой си ти? — попита Виан. — Как успя да...

— Да вляза ли? — подсказа неканеният гост, също на френски, макар и с акцент. — Господин Виан, не е нужно човек с вашия произход и интелект да бъде толкова банален... или толкова ужасно искрен. Нали не очаквате *наистина* да отговоря на първия въпрос? Що се отнася до втория, подозирам, че ако се замислите над него за момент, ще ми спестите досадата да обяснявам.

И Виан се замисли. Не можеше да си представи как този човек е успял да мине през портала и да се промъкне през цялата му охрана. Беше сигурен, че не е бил *поканен*, защото работодателят му — който, освен че изпращаше собствената си охрана, проверяваше и всички присъстващи на партитата му — беше изпратил и досиетата, които бяха съставили за всички от списъка с поканените. Този тип не беше сред тях.

Вероятно беше блъфирал, за да го пуснат.

Определено беше облечен като за прием, с елегантен черен костюм, колосана гълъбовосива риза, подходяща вратовръзка. Седеше на кожения стол на Виан, вдигнал скъпите си обувки на плота. Ръкавици от черна кожа скриваха ръцете му.

Обаче с блъфиране не би успял да влезе тук — единствено Виан знаеше кода за вратата. Е, и работодателят му, който беше инсталирал ключалките, криптиращия телефон и звуковата изолация.

И изведнъж разбра. Късното повикване. Липсата на досие за този човек. Нахлуването в неговото лично пространство.

Изглежда, преоценяваха условията в договора му.

Непознатият забеляза с известно задоволство промяната в изражението на Виан — от учудване към отчаяние.

— Седни — каза му и свали краката си от бюрото. Изправи се и взе пистолет със заглушител от плота пред себе си.

Виан се подчини и се отпусна тежко на един от столовете с високи облегалки пред бюрото.

— Така е добре — каза мъжът и се усмихна. — Сега ми кажи защо съм тук.

Лицето му не беше нито младо, нито старо — странно мъдро, но без бръчки, сякаш през главата му никога не бе минавала тревожна мисъл. Косата му беше сламеноруса, може би прошарена с бяло, може би не. Виан беше поразен от мисълта, че — въпреки драматичните

обстоятелства около срещата им — ако срещне този човек на улицата след месец, вероятно не би го познал.

Но знаеше, че след месец няма да среща никого на улицата. Знаеше, че животът му ще приключи днес.

— Тук си, за да ме убиеш — отговори той.

Непознатият се засмя.

— Ами... да. Обаче знаеш ли защо?

— Има ли значение?

— Има за този, който ме нае, което означава, че има и за мен. Поиска да предам послание. Смъртта ти ще бъде само точката в края на това послание.

— Разбрах. Какво е посланието?

— Наредено ми е да ти кажа, че работата ти в Судан е била неприемлива. Увериха ме, че знаеш за какво иде реч, така ли е?

Така беше. Работодателят на Виан на хартия беше експерт по сигурността, който топеше пръсти в много от сладостите на френското министерство на отбраната, включително производството и продажбите на оръжия и муниции, наемането на частен военен персонал и консултациите по стратегическото планиране. Неофициално фирмата му осъществяваше три четвърти от продажбите на оръжие в Африка, включително на двете страни на конфликта в Дарфур. Известно време Виан отговаряше за подобни сделки, но скоро установи, че дори неговият оценяван високо гъвкав морал си има граници. Започна да изпраща комюникета до ООН тайно — комюникета, в които уличаваше работодателя си в нарушаване на ембаргото, наложено от ООН/Африкански съюз върху търговията с оръжия. Макар че нищо от тези разкрития не беше оповестено публично — поради връзките на фирмата с френската отбрана, а и с много от страните членки на НАТО, — действията му доведоха до загуба на контракти за седем милиарда долара.

Беше си мислил, че е покрил следите си така, че участието му никога да не бъде разкрито.

Виан само кимна — даваше си сметка, че е твърде късно да отрича участието си. Най-малкото, мислеше си, няма да умра, след като съм се отрекъл от най-почтеното нещо, което съм направил някога.

— Добре. Освен това имам инструкции да науча от теб, ако е възможно, всичко, което мога, за това кой друг може да е участвал в тази неприемлива дейност.

— Защо, по дяволите, очакваш да ти съдействам? — изсумтя Виан. — Вече ми каза, че смяташ да ме убиеш, а жена ми е публична фигура, на която не можеш да навредиш, което означава, че не ме държиш с нищо.

— Това не е *съвсем* вярно — каза непознатият и простреля Виан в коляното.

Виан изрева. Всички мускули в тялото му се стегнаха едновременно. Скочи от стола и се строполи на пода. Болката в коляното му беше бяло огнена, жестока. Изкачи се през слабините му и спря като буца олово в стомаха. Усети замайване, гадене, в периферното му зрение се появиха черните петна на припадъка. И през цялото това време от другата страна на звукоизолираните стени на кабинета му партито продължаваше все така безгрижно — гостите му нямаха представа за страданието му.

Някъде, сякаш на хиляди километри, зачурулика мобилен телефон. Непознатият се сепна за момент, после бръкна в джоба на сакото си и извади евтин предплатен апарат.

— Да? — изсумтя. Нетърпението му скриваше стъписването.

— Енгелман? — Гласът беше груб, на необразован човек — американец, стори му се.

— Откъде имаш този номер?

— Моята организация е работила с теб — отговори гласът.

— От Корпорацията ли си? — попита Енгелман. Не беше работил с други американци. Корпорацията беше група от представители на всички по-големи престъпни фамилии, действащи в Щатите — италиански, руски, кубински, салвадорски, украински, всякакви. Въпреки че често влизаха в конкуренция помежду си, членовете на Корпорацията се събираха понякога, за да заглаждат ръбовете, когато интересите на организациите им влизаха в конфликт. Американската организирана престъпност обаче по принцип бе твърде локална, за да търси човек като Енгелман: всяка фамилия си имаше свое собствено крепостно владение, собствен начин за справяне с проблемите — и собствени наемни убийци, ако се наложи някой да бъде отстранен. Единствено когато се събираха си позволяваха да

наемат външни хора — и дори тогава, както подозираше Енгелман, го правеха единствено за да не се налага да решават на коя фамилия да поверят работата, риска, обвиненията, ако се провали, похвалите, ако се справи.

Обаче в редките случаи, когато наемаха външни хора, плащаха много добре.

— Точно така — отговори американецът. — Имаме работа за теб. — Млъкна за момент, защото явно чу жалния вой на Виан в стаята. — А... неподходящ момент, изглежда?

— Ни най-малко — каза Енгелман. — Всъщност ме спасяваш от *най-ужасното* парти, на което трябва да присъствам. — Притисна апарата към гърдите си, за да запуши микрофона, и каза на Виан: — Съжалявам... трябва да проведем разговора.

Заглушеният пистолет подскочи три пъти в ръката му — изстрелите напомняха отваряне на шампанско — и виковете на Виан секнаха. Жалко, каза си Енгелман. Ако имаше малко време, този тип щеше да му каже всичко, което го попиташе. На практика обаче загубата беше минимална — Виан едва ли си заслужаваше позотерични методи, а бонусът, който му беше обещан за всякаква допълнителна информация, определено бледнееше пред вероятната оферта на Корпорацията.

— Е? — подкани Енгелман в слушалката. — Докъде бяхме стигнали?

3.

Една-единствена капка дъжд плисна по предното стъкло на „Джета“-та на Ивлин Уокър, когато тя зави от тясното шосе по набраздения от коловози черен път към къщата си. След секунди небето се отвори и заплююща камшици вода. Иви въздъхна и пусна чистачките на най-бързата скорост, но пак не виждаше почти нищо напред. Намали до пълзене и усети как колелата затъват в реките кална вода, в които се бяха превърнали коловозите. Дъждът барабанеше по покрива на колата като градушка.

„Беше слънчево, когато тръгнах от Уорънтън“, помисли си с въздишка. И все пак не биваше да се изненадва. Времето през лятото във Вирджиния е променливо като ветропоказател.

Задницата на колата ѝ поднесе, когато взе завоя, след който се виждаше разлатата ѝ жълта фермерска къща. Покупките на задната седалка подскачаха. Дърветата, ограждащи пътя, останаха назад и се появи полегата ливада. Иви спря до пикапа на Стюарт, изчака момент да намалее дъждът, без да изключва двигателя, после реши, че това няма да се случи скоро. Завъртя ключа, колата се разтресе и стихна, горещината и влагата изпълниха купето в мига, в който климатикът престана да работи.

Слизането от колата ѝ беше по-трудно, отколкото преди няколко месеца, когато още не ѝ личеше. Стана след третия опит, с доста недамско пъшкане. Веднага щом излезе сандалите ѝ с остри токчета хлътнаха в кална локва. Тинята, мека и лигава между пръстите ѝ, измъкна единия сандал веднага щом тя реши да направи крачка към по-твърда земя.

Когато най-накрая успя да отвори задната врата, блузата ѝ беше залепнала за издутия корем, а косата ѝ — за лицето. Измъкна покупките от задната седалка — застана нелепо с един обут и един бос крак — и погледна към верандата. Плъзгащата се врата беше отворена. Стюарт още не се бе появил. Странно. Още откакто бе видяла онзи син знак „плюс“ преди четири месеца, Иви не беше отваряла сама дори

буркан с туршия, не беше пренесла и един кош пране — поне когато Стю беше у дома, за да я спре. Честно казано, непрекъснатите му грижи я изнервяха, при все че намеренията му бяха добри. Сега беше изненадана, че не е изскочил навън в секундата, в която спря колата. Мислеше си, че само да я зърне с двата големи плика покупки ще е достатъчно, за да затича към нея с викове веднага да ги остави.

„Разбира се — помисли си. — Единственият път, когато наистина имам нужда от помощ“.

— Скъпи!? — извика към отворената врата. Лампата вътре светеше.

Стюарт не отговори.

— Скъпи? — извика пак тя и закуцука по стълбите към верандата — пликете бяха подгизнали, клатушката се ужасно, защото левият ѝ крак беше четири сантиметра по-ниско от десния. Посегна да отвори докрай плъзгащата се стъклена врата и надникна вътре през мрежата за насекоми. Всички лампи светеха — типично за Стюарт, според него ключовете като чели работеха само в едната посока, — обаче самият той не се виждаше никъде.

Иви погледна дръжката на мрежата за насекоми и въздъхна ядосано. След това се изви в ужасно неудобна поза — като запетайка наопаки, — така че ако притисне единия плик с лакът и завърти китката си обратно, някак може би да успее да улови дръжката и... по дяволите! Пликът в ръката ѝ се прокъса и покупките се изсипаха. Един домат се изтърколи по верандата. От кутия с яйца протече белтък.

Къде беше Стюарт, по дяволите?

Натъпка покупките обратно в прокъсания плик, отвори вратата против насекоми, остави пликете на плота на кухненския остров и се обърна, за да затвори вратата — оставяше кални следи по плочките, — и едва тогава си даде сметка, че би могла да остави двата плика на верандата и чак тогава да отвори вратата — с лекота.

Проклет ум, проклета бременност!

Чаткане на нокти по дърво, после в кухнята влетя Абигейл с енергията, която може да събере шестгодишен булдог.

— Аби? Къде е Стю? — попита Иви. Абигейл погледна за момент назад, откъдето бе дошла, после се изпъна напред и размаха доволно късата си опашка, за да може Иви да я почеше по главата.

След това отиде до празната си паничка и изгледа тъжно стопанката си.

— Защо тати не те е нахранил? — попита Иви и деликатното ѝ лице се смръщи. Дори и да знаеше обаче, Аби не би ѝ казала. Иви извади гранулите от шкафа под мивката и изсипа малко в паничката. Аби се отдръпна разсеяно.

— Стю! — извика Иви. Наблизо удари гръм и разтреса къщата, лампите премигнаха. Тя тръгна към дневната — откъдето се бе появила Абигейл.

Когато доближи вратата, видя нещо, което накара сърцето ѝ да спре.

Краката на Стюарт, неподвижни — обути в обикновени спортни чорапи, палците вдигнати към тавана.

Устата на Иви пресъхна, сърцето ѝ прескочи няколко удара.

— Стюарт? — изпищя тя. Писъкът ѝ прониза фермата, отекна, върна се като крясък на птица. Тя хукна към вратата, после се закова на място.

Стюарт лежеше по гръб сред море от летви и метални планки до полусглобено детско креватче. Когато чу писъка ѝ, се стресна и седна — челото му се удари в дървената рамка и цялата непритегната конструкция рухна върху него.

— Мам... — извика той и спря. Все едно порасналото грахово зрънце в утробата на Иви щеше да погълне всяка ругатня, която се разнесе наоколо, и след пет месеца щеше да се появи и да изригне водопад мръсотии.

— Задник! — изруга Иви, без да обръща внимание на укоризнения му поглед. — Изкара ми акъла! Не отговаряш на телефона, оставил си Аби без храна, после...

Стюарт извади слушалките от ушите си и се изправи вдървено на крака.

— Иви, съжалявам — не чух, че идваш! Исках да те изненадам с креватчето, преди да... — Чак сега забеляза дъжда през отворената плъзгаща се врата и се намръщи. — Преди да се прибереш... Обаче тези инструкции са безумни и съм загубил представа за времето. Кълна се, не исках да те плаша... прощаваш ли ми?

— Разбира се — отговори Иви. Плачеше и ѝ беше трудно да си поеме въздух. Нямахте представа защо.

— Иви... — каза Стюарт, прегърна я и я придърпа към себе си. Познаваше я достатъчно, за да знае, че ще обвини за всичко променливото си настроение. И я познаваше достатъчно, за да е наясно, че това не е истина. — Тук съм. И няма да ходя никъде.

Задържа я в прегръдката си и изчака паниката ѝ да премине. След това попи с целувки сълзите ѝ и я заведе в спалнята — и двамата полагаха усилия да не мислят за годеника, когото тя беше загубила от бомбен взрив някъде северно от Кандахар.

Денят започна да преминава в нощ и фермата запламтя в ярки цветове. Най-накрая Стю и Иви слязоха долу и вечеряха — и двамата уморени, и двамата доволни. После гледаха телевизия — Абигейл лежеше в краката им, — докато клепачите им не натежаха. Иви отиде да спи, Стюарт и Абигейл я последваха скоро след това, но след като той провери и заключи вратите и прозорците на долния етаж.

От тъмнината на гората Хендрикс наблюдаваше незабелязан — вече от часове, както беше правил много нощи преди това. Наблюдава, докато единствена светлина в къщата, която се виждаше през прозорците отвън, не остана трепкането на телевизора в дневната. Продължи да наблюдава, когато дори и той изгасна. Продължи да наблюдава, докато на изток небето не започна да изсветлява. След това се върна при наетата кола и се отправи на север, към дома.

4.

Гарата на Ютика, щата Ню Йорк, е сграда, която някак странно е извън времето и пространството.

Самият град е западащ индустриален център, сгъшен в долината на река Мохок, отдалечен на пет часа и цял свят разстояние от шумотевицата на Манхатън. Улиците са занемарени и пусти, много от магазините стоят празни. Фабриците, осигурявали някога препитание за жителите му, сега са заковани с дъски или зазидани, а малкото прозорци, останали открити, зяят изтърбушени от камъните на вандалите.

И въпреки това железопътната гара на Ютика — която днес обслужва повече автобуси, отколкото влакове — е внушително чудо на италианската архитектура, заемащо цяла градска пресечка: със сводест таван, красиво декорирани корнизи и пълен с мрамор интериор. Дебели колони стърчат към оберлихтите, през които прониква сивата светлина на винаги облачното небе на Северен Ню Йорк. Дългите ниски дървени пейки, излъскани и лакирани, изглеждат не по мярка за такова голямо пространство и придават на интериора странно църковен вид. Освен местата за лъскане на обувки гарата има бръснарница и ресторант, който всъщност е автентична закусвалня, каквито някога имаше на всеки уличен ъгъл във всеки американски град.

Гарата е строена в пристъп на оптимизъм, когато железницата е била всичко — от архитектите, построили гара Гранд Сентръл в Манхатън, макар съдбата на Ютика да клоняла към упадък дори тогава, след като градът бил на върха десетилетия преди построяването на близкия канал Ери. Сега изглежда не толкова запазен, колкото забравен, като призрак, осъден да обикаля едни и същи зали отново и отново.

През последните петдесет години Ютика не се е прочула с нищо особено — ако не се брой кървавата борба между четири престъпни

фамилии, продължила през седемдесетте и осемдесетте за контрол над града и почти *всичко останало*.

Загледан през прозореца на лимузината с шофьор, която го взе от частното летище, за да го откара до местоназначението, Александър Енгелман не можеше по никакъв начин да си представи защо мощни организации като престъпните фамилии Дженовезе и Коломбо, а също и групите от Бъфало и Скрантън проливат кръв заради това място. Беше ясно, че парите, които градът е притежавал някога, отдавна са изцедени. Трябваше да признае обаче, че железопътната гара наистина е страхотна. Може би гордостта мотивираше кръвопролитията...

Чуваше чаткането на скъпите си обувки от телешка кожа — „Ферагамо“ — по мраморния под на терминала. Въпреки лятната жегла беше с черно спортно сако от груб памучен плат, добре изгладени памучни панталони и снежнобяла риза с разкопчана яка. Не носеше чанта или оръжие — единственият му багаж, малка ръчна чанта, беше в наетия от Корпорацията самолет. Предпочиташе да пътува невъоръжен, да си набавя нужното оръжие на място и да се отървава от него веднага след употребата му. В терминала нямаше никого, освен Енгелман, двама студенти с коси на тънки масури и кошмарни дрехи, които чакаха автобус, и един подсилен със стероиди мускул на мафията, натъпкан в черен костюм, който беше подозрително издут под мишницата, на кръста и глезена. Защо на тази горила ѝ бяха нужни три пистолета, Енгелман не можеше да проумее, както и по какъв начин този тип би могъл да се сгъне, за да стигне до кобура на глезена си.

Не че преценката му имаше някакво значение — беше по-скоро навик. В този случай нямаше да има насилие. И това в определен смисъл бе жалко — вдървен и раздразнителен след неочакваното пътуване около половината свят, той би могъл да се отпусне с едно леко раздвижване.

Приближи горилата и тя кимна към бръснарницата отзад. Енгелман мина, без да намалява крачка, бутна стъклената врата и попадна в 1953 година.

Шестоъгълни плочки с размер на монета, някога бели, а сега с цвят на престарели зъби, покриваха пода: фугите отдавна бяха станали черни. На стените имаше висок до кръста мраморен цокъл, а над него цветът се стремеше към слънчево жълт, но беше далеч от това.

Елипсовидни огледала над малки тоалетки, отрупани с продукти, които не се произвеждаха от десетилетия. На всяко работно място имаше мивка на пиедестал и бръснарски стол от черен винил с бели орнаменти от пищен потъмнял бронз.

На един от столовете седеше мъж, а до него чакаше застаряващ бръснар. Енгелман не можеше да прецени дали мъжът е висок или нисък, дебел или слаб, защото беше почти изцяло скрит под черна пелерина за подстригване — а лицето му беше облепено с изпускащи пара бели кърпи в подготовка за бръснене, така че се виждаха само нос и гъста черна коса. Главата му беше наклонена назад, носът сочеше към небето. Косата беше пригладена така, че дори и при този ъгъл на главата гравитацията не ѝ влияеше въобще.

При звука на подметките на Енгелман мъжът на бръснарския стол вдигна пръст — дотогава двете му ръце бяха на подлакътниците — и бръснарят, слаб мъж със сива коса и сбръчкано безцветно лице, изчезна, без да каже дума.

— Някак мислех, че си по-висок — каза мъжът с дрезгав груб глас, който потвърди, че точно с него бе разговарял Енгелман преди две вечери.

Думите на този човек бяха някаква шега — с топлите кърпи на лицето не би могъл да види Енгелман повече, отколкото Енгелман виждаше него. Но Енгелман не се засмя.

— Някой ден — отвърна — ще трябва да ми кажеш как се сдоби с номера на анонимен телефон, който не бях ползвал до онази вечер.

— Не мисля, че ще ти кажа. Седни.

Енгелман не седна.

Мъжът сви рамене. Беше акт на непокорство, нищо повече. Енгелман беше дошъл, след като го бе повикал. Може да беше един от най-талантливите наемни убийци на света, но в тази стая, в този момент, беше по-скоро домашно коте, не лъв.

— Имаме работа за теб — продължи мъжът изпод влажните кърпи. — Вредител, който трябва да бъде унищожен.

— И как, ако мога да попитам, се казва този вредител?

— Ще ми се да знаех името му — отговори мъжът. — Ако знаех обаче, нямаше да е нужно да го казвам на *теб*.

— А... разбирам. Тоест нямаш представа къде мога да го намеря или дори как изглежда?

Мъжът се наежи.

— Не, не конкретно.

— Тогава може би да започнем с това, което е направил, че да заслужи подобно отношение.

Мъжът посочи вяло към дъбовия шкаф зад себе си.

— Виж в лявото чекмедже.

Енгелман го отвори. Вътре имаше голям плик, по-точно папка с връзки и закопчалка, пълна с документи. Развърза връзките и вдигна капака. Не бяха документи — поне не преобладаваха.

Имаше най-вече снимки.

Някои бяха гланцирани, голям формат, черно-бели. Други бяха цветни фотографии на полицейски доклади, силно увеличени, така че се виждаха пикселите, а буквите бяха пет пъти по-големи от нормалния размер. На гърба на всяка със сбит овладян почерк беше изписано име на място и дата. Най-старата дата беше отпреди три години. Най-скорошната — отпреди два дни. Денят, когато се обади на Енгелман и го извикаха тук.

Всяка снимка беше на местопрестъпление. Убийство.

Не. Не просто убийство. Удар. Хладнокръвен. Пресметнат. Професионален.

Енгелман ги прегледа набързо, стъписан. Някои от тях, като Сан Франциско от октомври, 2010 г., или Уичита, миналия януари, бяха прецизни изстрели от голямо разстояние — снайперски изстрели от поне 1200 метра. Други, като Грийн Бей или Монреал, бяха отблизо и мръсни — първото беше убийство с нож, след проверката за сигурност на летището, а второто — удушаване с гарота по време на концерт. Първото наистина впечатли Енгелман. Да вкараш оръжие в зоната за сигурност на летище не беше невъзможно, но определено означаваше и преодоляване на сериозни трудности — но след това да извършиш убийство и да изчезнеш, без да те хванат, наистина беше чудо. Кое то този тип явно беше направил, защото ако образът му беше заснет от охранителна камера, Корпорацията несъмнено би се сдобила със записа. Нали бяха открили самия него без никакви особени усилия.

— Смятате, че е работа на един и същи човек? — попита Енгелман.

— Да.

— Великолепно — прошепна той.

— Изглеждаш изненадан.

— Повечето хора от моята професия имат предпочитан метод, нещо изпитано и доказало се, от което никога не се отклоняват. Този, който е направил това, е специалист в няколко техники. Малко експерти на света могат да се похвалят с подобни умения. Още по-малко могат да докажат, че ги притежават на практика.

— Ти можеш — каза мъжът и в гласа му се прокрадна лед. Енгелман си пое дъх тревожно и за момент се зачуди дали всичко това не е трик, за да го примамят да дойде тук. Мъжът обаче се засмя изпод кърпите.

— Спокойно, Ал... Не съм те извикал тук, за да ти видя сметката. Държим те под око от онази работа в Рино преди няколко месеца. Знаем, че не си доближавал Маями преди две вечери, когато беше последният му удар. Свали нашия човек от нивото на улицата, през четири пресечки, ако можеш да повярваш. Превърна горкото копеле в шибано петно на тротоара.

— Тези обекти — попита Енгелман. — От Коза Ностра ли бяха?

— Някои — призна мъжът от бръснарския стол. — Някои бяха салвадорци. Други — руснаци. Един беше ирландец. Истината е, че в страната не остана група, която да не е засегната. И това е много хубаво, ако питаш мен, защото ако някоя от фамилиите беше минала метър, всички засегнати щяха да насочат пушката си към нея, защото щяха да решат, че е някаква игра за надмощие. Само въпрос на време е някоя от фамилиите да посочи с пръст друга просто защото не ѝ харесва. Тази ситуация е... как се казва... буре с барут?

— Поради което се е заела и Корпорацията.

— Да — каза онзи напевно. — *Поради*. Напрежението между фамилиите е високо. Ако скоро няма разрешение, ще последва война. Поради това сме готови да ти предложим милион, за да намериш този тип и да решиш въпроса. Плюс всички ресурси, с които разполага Корпорацията.

Един милион долара.

Един милион долара плюс общите ресурси на всички престъпни фамилии в Америка.

Енгелман едва прикриваше вълнението си. Но се справи. Човек, който не е овладял емоциите си, не би постигнал репутация като неговата.

Засмя се и оголи зъби.

— Евро — каза.

— Какво!?

— Един милион *евро*.

Мъжът на стола се замисли за момент, после кимна в знак на съгласие. Кърпите се разклатиха.

— Отлично — каза Енгелман. — Смятайте ме за нает. Ще ви изпратя номера на сметката ми на Кайманите и ще преведете там парите, когато ви е удобно.

— Няма нужда — каза мъжът. — Имаме номера.

Енгелман, ядосан, преглътна с усилие, после смени темата и попита:

— Жертвите му. Има ли нещо общо помежду им? Освен извън законовия статут на работодателите им, разбира се.

— Да. Всички са наемни убийци. И всички са изпълнявали поръчки, когато са били убити.

Енгелман реши, че не е чул, после си даде сметка, че е чул съвсем точно. Това, че един-единствен човек е успял да извърши толкова много удари по толкова различни начини беше впечатляващо. Че жертвите му са били наемни убийци вече беше сериозно постижение.

— Казваш ми, че наемен убиец убива наемни убийци и наемаш убиец, за да го обезвреди?

— Казвам ти, че имам проблем, а ти имаш един милион причини да го решиш.

Енгелман се усмихна, защото имаше нещо повече от това. За първи път от десетина години му предлагаха работа, която беше сериозно предизвикателство, цел, която си заслужава да преследваш. За първи път от десетилетие имаше причина да се страхува за собствената си безопасност — причина да се пита дали е способен да се справи със задачата. Разбира се, онзи нямаше да разполага с ресурсите на всички престъпни фамилии на Америка, но пък до този момент, както изглеждаше, собственият му ум му бе служил добре пред лицето на тези ресурси.

С този човек, каза си, не може да се шегуваш.

Този човек, който и да бе той, беше повече от достоен съперник.

Би убил този човек и без пари.

5.

Мобилният телефон на специален агент Шарлот Томпсън изписука и тя трепна. Знаеше, още преди да го погледне, че е съобщение от сестра ѝ. Днес вече ѝ беше писала петнайсет пъти. Джес беше малката сестра на Шарли — бе завършила колеж само преди три години. Келнерка, която се мислеше за художник и смяташе, че лекарствата убиват музата ѝ.

Обикновено когато Джес изпадаше в маниакална фаза Шарли беше тази, която я сваляше на земята. Днес обаче нямаше нито времето, нито търпението за това. Беше прекарала последните седем часа натикана заедно с трима други агенти на ФБР в пълен с електроника ван за проследяване. Седем часа слушаха бърборенето на албански в слушалките, което преводачът на Бюрото — слаб мъж с маслинова кожа, казваше се Башким — предаваше с равен, безучастен глас на английски. Седем часа без климатик или поне вентилатор, ламарината на колата усилваше августовската жега, докато кабината не засмърдя на пот и дрехите на агентите не се залепиха за телата им. От непрекъснатото бърборене на два езика в ушите ѝ — без да споменаваме малоумните дрънканици на новия ѝ партньор, Гарфийлд, докато не му каза да млъкне — главата на Томпсън кънтеше. Последното, от което имаше нужда, беше доза Джес, когато е най-зле.

Изключи звука на телефона си с въздишка и го мушна в жабката. След трийсет секунди го чу да вибрира — потракваше вътре като ядосана гърмяща змия.

— Сърдит любовник? — подхвърли Гарфийлд с пакостливо светнали очи. Цял ден пускаше подобни забележки. Томпсън се чудеше какво е чул и какво знае. Не искаше обаче да навлиза в този разговор с него във ван, пълен с потенциални свидетели. Освен това имаха работа. Да ловят лошите. Това ѝ казваше баща ѝ, сега капитан в полицията на Хартфорд, всяка сутрин, когато беше малка. И тя винаги се усмихваше — и за ужас на баща ѝ това се оказа единственото, което искаше да прави и тя, когато порасне.

Ванът беше паркиран в една от тесните странични улички до Алегейни авеню в района на Порт Ричмънд, Северна Филадельфия. Кварталът беше работнически — предимно поляци, макар че напоследък имаше все повече албанци, латвийци, украинци и литовци — и за разлика от елегантните кондоминиуми, които изникваха навсякъде другаде във Филадельфия, единственият лукс тук бяха външните части на няколко прозоречни климатици, от които по бетона долу капеше конденз.

Табелата на витрината показваше, че „Малкия Луи“ е затворен, но вътре от сутринта имаше двама мъже. Въоръжени мъже, ако можеше да се вярва на контурите на анцузите им. Седяха, наливаха се с алкохол и дрънкаха за футбол, водка и сексуални похождения, както реални, така и въображаеми.

Едва когато се появи Петрела разговорът се насочи към липсващите момичета.

Луфтар Петрела беше може би най-неприятният собственик на италиански ресторант на света. Блед като призрак и слаб като клечка, той приличаше на човек, който никога не е чувствал по лицето си целувките на средиземноморското слънце и не е изпивал приятната топлина на порция спагети болонезе. Косата му беше гъста и черна, но външно повече приличаше на славянин, а не на италианец. И, разбира се, на лице беше фактът, че изобщо не се бе научил да готви — не му оставаше време, защото преследваше хора по поръчка на чичо си Томор Петрела — местен капо на албанската мафия.

Това не беше от някакво значение за клиентелата на „Малкия Луи“, която до последния човек работеше за Петрела и посещаваше ресторанта най-вече за да не попадне в списъка на хората, които трябва да бъдат преследвани.

Последва бърз диалог на албански, следван от безучастния превод на Башким.

Петрела: „Яли ли са?“

Лилав анцуг: „Казват, че не са гладни“.

Петрела: „Трябва да ядат. Няма да им вземем добра цена, ако са недохранени“.

Зелен анцуг: „Блондинката пак си показва рогата. Прободе ръката на Енвер, когато той отвори вратата“.

Петрела: „Ще ѝ повишим дозата. Скоро ще предпочита дрогата пред съпротивата. А има и хора, готови да платят повече за такава палавница“.

Башким погледна Томпсън, сякаш за да попита не е ли достатъчно. Томпсън свали слушалките — ръцете ѝ леко трепереха от гняв, но и от адреналин. Подготвяха този момент от три месеца. Три месеца оглеждаха приюти за бездомни, арестуваха сводници и биячи, проследяваха банкови преводи — за да свържат мъртва бегълка от Дълут с мъжете, които я бяха използвали, докато не бе останало нищо за използване.

Томпсън даде командата.

След миг тротоарът се изпълни с агенти, въоръжени за битка и бронирани от главата до петите. Командосите на ФБР. Заеха позиции с безшумна прецизност. Тримата мъже вътре нямаха представа какво става и нямаха шанс.

Щом таранът се заби във вратата, Петрела и хората му се разбягаха. Лилавия анцуг се спусна наляво и се скри зад бара от фалшив махагон, като че ли два сантиметра талашит можеха да го предпазят от куршумите на автоматичен „Хеклер & Кох“. Ако не беше стрелял по агентите, които нахълтаха в ресторанта, нямаше да има нужда от защита, но го направи и се наложи бързо да го накарат да притихне.

Зеленият анцуг имаше по-добри инстинкти, макар и не повече ум. Спринтира към задната врата. Томпсън нямаше представа защо този идиот смята, че екип добре обучени федерални агенти няма да се погрижи за улицата зад обекта. Може би щеше да го попита някой ден, защото го задържаха без стрелба.

Петрела обаче беше друго нещо. Не остана на място, за да стреля. И не избяга. Верен на репутацията си, когато екипът влезе, той се спусна към момичетата, решен да вземе със себе си възможно най-много от тях, ако се наложи да напусне този свят.

— Госпожо — чу тя глас по радиото. — Петрела се скри в мазето! Вратата е от подсилена стомана. Ще ни трябва време, за да я срежем!

Томпсън изруга, после попита:

— Въоръжен ли е?

— Да!

Но преди да чуе отговора вече не се нуждаеше от него. Далечното *чат-чат-чат* някъде под нивото на улицата беше повече от красноречиво.

Томпсън изскочи от вана, другите агенти я последваха. Стъпи на улицата, забрави вдървяването на краиците си, огледа се трескаво, за да открие начин да се добере до момичетата, докато някои от тях все още са живи. Погледът ѝ се спря на врата към сутерена, излизаща на самия тротоар.

Вратата беше от две очукани покрити с ръжда плоскости от дебела гофрирана ламарина и се намираше на метър и малко от главния вход — за да осигурява пряк достъп до мазето за доставки. Нямаше дръжки или други възможности за достъп отвън, но благодарение на топлинни деформации и човешка намеса шевът между плоскостите не беше в добро състояние.

— Хей! — извика Томпсън на един от тактическите агенти наблизо. — Имаш ли щанга?

Агентът откачи от колана си малка плоска щанга и ѝ я подхвърли. В единия край беше леко извита, с плосък раздвоен край, удобен за вадене на пирони — подобни използват и пожарникарите. Томпсън мушна извития край между двете ламарини и натисна. Ръждясалите панти изскърцаха и металът леко се огъна, но не достатъчно, за да мине човек. Дойдоха още двама агенти, уловиха повдигнатия край на ламарината с ръкавиците си и напрегнаха сили, но проклетото нещо не помръдваше.

Тогава се появи трети, с гениална идея.

Ханк Гарфийлд беше в отдела за организирана престъпност от две седмици — прехвърлиха го от група MS-13, в която работеше под прикритие. Последните две години бе опитвал да проникне в зловещата улична банда Мара Салватруха, след което шест месеца беше в отпуск с рана от куршум в рамото, получена, след като човек на бандата го видял да се среща с офицера си за връзка в улично кафене, на два часа път северно от територията на бандата. Очевидно се бе оказал на лошо място в лош момент и бе извадил много лош късмет, което показваше, че обсегът на Мара расте. Имаше късмет, че е останал жив. Офицерът му нямаше този късмет — случаят приключи с погребение. Говореше се, че двамата били близки приятели.

Вероятно щеше да е по-добре, ако Гарфийлд беше попитал — или поне ако беше предупредил. Обаче не го направи. Просто измъкна зашеметяваща граната от колана на един от агентите и я хвърли през тесния процеп между ламарините. Томпсън едва успя да запуши ушите си и да се обърне, преди това чудо да изтрещи — силно като фойерверк и ярко като слънце. Макар и да бе затворила очи, цели пет минути след това в полезрението ѝ танцуваха призрачни зелени видения.

— Гарфийлд! Какво направи, по дяволите!

Гарфийлд се ухили.

— Спря да стреля, нали?

Томпсън напрегна слух, за да чува през звънтежа в ушите си. „Проклетата да съм — помисли си. — Това откачено копеле е право“.

Миг по-късно агентите горе разбиха вътрешната врата към мазето и завариха Петрела да лежи в безсъзнание в средата на бетонния под, с кървящи уши и спукани тъпанчета. Оказа се, че не е стрелял по малолетните момичета, затворени там, а по катинара, с който беше заключена вратата на хладилното помещение. В бързината не бе взел ключа, който висеше на кука до вратата за мазето. След като отвори хладилника, установиха, че не е бил използван като такъв, а като затворническа килия — вътре беше горещо и миришеше отвратително, защото помещението беше натъпкано с изплашени и пищящи непълнолетни момичета. Бяха предназначени за секс търговия, бяло робство. Томпсън се надяваше с времето да се възстановят. Човешкият ум и тяло са по-силни, отколкото се смята.

Какво ли си бяха помислили при гледката? Въоръжени мъже с очила и каски, които нахлуват в мазето след седмици плен, за да ги изведат горе, при линейките, които щяха да ги откарат в болницата „Сейнт Джоузеф“.

Нищо чудно, че пищяха.

Докато момичетата излизаха едно по едно нагоре по стълбите, Томпсън стоеше в мизерната кухня на „Малкия Луи“ и разтриваше горната част на носа си с палец и показалец, за да облекчи главоболието си. Гарфийлд разглеждаше тенджерите, които бълбукаха на голямата готварска печка, напълно забравил мръсотията и шума наоколо.

Вдигна капака на една, бръкна вътре с лъжица и извади кюфте, натопено в червен сос. Макар да бе много горещо, го налага цялото и по брадичката му потече сос.

— Какво правиш? — попита троснато Томпсън.

Гарфийлд направи физиономия, без да спира да дъвче.

— Хайде стига. Това кюфте не е *доказателство*. Освен това умирам от глад. Киснем в този ван целия шибан ден и не съм хапнал нищо от снощи. Коеето — не искам да обидя Петрела, който изглежда свестен човек, като го гледам — е единствената причина да преглътна това шибано нещо. Сега разбирам защо се е насочил към престъпния живот — кюфтетата му имат вкус на задник.

— Това с гранатата беше рисковано — успя да каже тя.

Гарфийлд сви рамене.

— Получи се.

— Този път — добави Томпсън. Според нея Гарфийлд беше опасен, глупав и прекалено самонадеян. Надуването му може би минаваше сред уличните бандити, но щеше да се окаже проблем, когато преследваха установените престъпни фамилии, с които се занимаваше отделът им. Тези фамилии не оцеляваха само с кураж и жестокост — те се занимаваха с бизнес, управляваха многонационални корпорации. Имаха дълбоки джобове, дълги пипала, търпение и ловкост. Да се справяш с тях също изискваше търпение и ловкост.

— Ами ако момичетата не бяха затворени?

Гарфийлд кимна към витрината, през която се виждаше как товарят Петрела, завързан за носилка, в безсъзнание, охраняван от двама въоръжени агенти, в една от чакащите линейки. Качваха момичетата по две и по три.

— Май щеше да е по-лесно да ги изнесат на ръце.

— Хей, шефе? — Беше Литълфийлд, техникът по оборудването от вана. Държеше телефона на Томпсън. — Това нещо дрънчи като побъркано от двайсет минути.

— Сестра ми е — отвърна тя. — Цял ден ми пише съобщения.

Литълфийлд поклати глава.

— Не. Търсят те от Централата.

— Отворил си телефона ми? — попита Томпсън рязко.

— Само погледнах — отговори той объркано. — Реших, че може да е важно.

Подаде ѝ телефона. Пет обаждания от шефа ѝ, заместник-директор Катрин О'Брайън. Пет обаждания и нито едно съобщение по гласовата поща.

Томпсън позвъни и докладва, че операцията е минала добре.

— Радвам се — отвърна О'Брайън, — но не се обаждам за операцията. Снощи в Маями е имало стрелба. Искам да отидете с Гарфийлд и да проверите какво става.

— Да, видях го в бюлетина. Някакъв старец, застрелян посред бял ден. Защо ние? Ако е федерално престъпление, офисът в Маями може да се справи. Там се стреля непрекъснато.

— Това не е обикновена стрелба, Шарли. Било е удар.

Томпсън усети леко вълнение — каквото изпитваше, когато се зададе заплетен случай.

— Жертвата?

— Хавиер Круз. Наемник на Корпорацията.

— Шегуваш се.

— Не се шегувам.

— Свидетели? — попита Томпсън.

— Ти ще ми кажеш, специален агент. Това е по твоята част.

— Качваме се на следващия полет.

— Задължително — отговори О'Брайън.

Томпсън затвори. Усмиваше се.

— Какво има? — попита Гарфийлд с хапка бог знае какво в устата.

— Заминаваме за Маями — отговори Томпсън. — Изглежда, моят призрак е ударил пак.

6.

Камбанката над входа на бар „Примамка“ издрънча, вратата се отвори и от осветената с неон улица нахлу вълна хладен солена въздух, от която бутилките на изподраскания месингов бар леко издрънчаха. В Мейн, само на две мили от брега, беше огнена лятна нощ — но град Портланд беше обвит в мъгла и облакът бе надвиснал над целия залив.

Мъглата беше спуснала пелена над вечерния бизнес. Както много от баровете в Старото пристанище на Портланд — исторически район с обновени рибарски кейове и архитектура от 19-и век, — през повечето съботи бар „Примамка“ беше пълен. Не беше моден като заведението за тапас зад ъгъла или задължителна спирка от обиколката на баровете като ирландския пъб малко по-надолу по улицата. И за разлика от половината заведения в града, нямаше веранда с изглед към океана или подобни екстри. Обаче зад бара стоеше Лестър Майърс, човек, известен с щедрото си отношение към напитките — заради което беше хит сред местните, ако не и сред туристите.

Тази вечер обаче беше такова мъртвило, че Лестър затвори към десет и половина, след като изпроводи двама пияни ловци на омари през вратата, за да се отправят по пътя към дома е особено внимание заради неравния стар паваж. След това изгаси неоновите надписи във витрината — поради което беше странно, че чува камбанката да дрънчи.

Лестър, който подреждаше посудата, проточи врат, за да погледне над бара и обърнатите върху масите столове. Калното и да опитваше обаче, не можеше да види вратата от мястото, където беше инвалидната му количка. Гадно е да си висок метър и нещо, помисли си. След двайсет и осем години, четири месеца и тринайсет дни с ръст над метър и осемдесет така и не беше успял да свикне с промяната.

— Съжалявам, приятел — извика. — Затворено е.

Ослуша се за момент, но не можеше да прецени дали някой е влязъл — а след шест години в Специалните сили за черни операции в

планините на Афганистан слухът му беше свикнал да различава и най-слабите звуци.

Стисна колелата и се отдръпна леко назад, за да види дали ще вижда по-добре. Можеше да се закълне, че чува шумолене на плат.

Замръзна.

Шумоленето спря.

Дръпна количката още малко назад и пак го чу.

— Виж какво, не е смешно — каза Лестър. Ускори, завъртя леко, когато стигна края на бара, и извади пистолета „Берета М9“, залепен отдолу за седалката на инвалидната количка, така че когато спря, бе с лице към вратата, насочил пистолета към... нищо.

Остана така за момент, с пареща болка в дробовете и крайниците от напрежението.

Звук зад гърба му го накара да се обърне.

Отваряне на бутилка бира.

Лестър завъртя пистолета по посока на звука и цевта спря точно пред носа на Майкъл Хендрикс.

— Здравсти, Лес.

Лестър отпусна ръка.

— За бога, Майк, изкара ми акъла! Можех да ти пръсна физиономията. И сигурно щеше да изглеждаш по-добре. Приличаш на задник. Нормално ли се измъкна? Притеснявах се, защото останах в системата прекалено дълго, да не би заради мен да са те закопчали.

— Не — отговори Хендрикс — Всичко мина нормално. Номерът ти със светлините се оказа вълшебен.

Всъщност, макар че Лестър беше хакнал системата много добре, на Хендрикс не му се искаше да минават по този път. Предпочиташе ударите му да не приличат чак толкова на игра върху изопнатото въже, каквато беше общо взето работата му по Круз. Ако беше станало както искаше той, онзи щеше да е в гроба много преди изобщо да се доближи до Моралес. Обаче нямаше достатъчно време за подготовка — Моралес беше пропилял безценното време, докато събере хонорара на Хендрикс.

Майкъл Хендрикс имаше уникален бизнес модел. Не приемаше договори за удари. Нямаше никаква престъпна организация. И никога не убиваше нормални хора. Удряше само убийци. Не беше от тези, които можеш да наемеш, когато някой те е ядосал или ти е сторил зло.

Всъщност не беше от тези, на които се обаждаш — *той* се обаждаше. И когато се обадеше, по-добре да вдигнеш слушалката — защото това означаваше, че някой някъде иска да умреш.

Ситуацията с Моралес беше разбираема. Явно отначало си бе помислил, че Хендрикс опитва да го измами — дори за милиардер двеста хиляди долара не са дребна сума. Обаче Корпорацията беше дала за главата на Моралес двайсет хиляди, а тарифата на Хендрикс за отстраняване на убиеца беше десет пъти нетната тарифа. Винаги в аванс. Без коментари.

Умните плащаха. Тези, които не плащаха, не оставаха живи достатъчно дълго, за да съжалят, че не са платили. И докато не получи есемес от банката си на Сейшелите, шест часа преди Круз да се задейства, Хендрикс нямаше представа от кои ще се окаже Моралес.

Беше си подготвил домашното. Циркулираха много слухове за съществуването му — за тези, които знаеха къде да търсят. Да не говорим за примерите — старите удари. А сега Едгар Моралес щеше да продължи да нервира Корпорацията. Повечето наемници не биха се хванали с мишена, заради която е бил отстрелян колега, защото можеше да ги сполети същата съдба. Ударите ставаха много по-трудни, когато изчезне елементът на изненадата — а когато ченгетата наблюдават набеязаната жертва заради провален предишен опит е почти невъзможно да изпълниш подобна поръчка.

Все пак Моралес трябваше да засили личната си охрана за известно време. Или да се махне от страната с някой от баровските чартърни самолети, които притежаваше компанията му, докато нещата не се нормализират. Услугите на Хендрикс бяха еднократна оферта. В неговия бизнес нямаше доживотни гаранции.

— Не си имал проблеми с Круз, нали? — попита Лестър. — Чух, че бил зловец от качено копеле.

Хендрикс сви рамене.

— Ударението е на „бил“.

— Тогава защо не се върна веднага? И какво правиш *тук*? Не че не се радвам да те видя, обаче... мислех, че нямаш търпение да се прибереш у дома.

— Трябваше да си заредя акумулатора — отговори Хендрикс, прекалено равнодушно. — Реших да не бързам. Да шофирам по крайбрежието. Да се наслаждавам на гледките.

— Да, *изглеждаш* презареден — каза Лестър. Думите му бяха пропити със сарказъм. — И това шофиране по една случайност не те закара до Вирджиния, нали? Покрай дома на Иви?

Разбира се, че бе минал оттам. И разбира се, че Лестър знаеше. В целия свят, ако някой наистина познаваше Хендрикс, това беше този човек — сега, когато Иви смяташе, че е мъртъв.

— Изглеждаше чудесно — отбеляза Хендрикс, като се постара да го каже спокойно.

— Говорим за Иви... *Разбира се*, че изглежда чудесно.

— Колко й остава?

По дяволите, помисли си Лестър, значи заради *това* Майк е дошъл тук, вместо да се прибере у дома. Реши да се направи на тъп.

— Какво имаш предвид?

— Не с този номер на мен, Лес. Наистина ли очакваш да повярвам, че не си знаел? С Иви сте приятели във Фейсбук. Тя и *Стюарт* — натърти той, като че ли името на човека беше обиден епитет — са те поканили на шибаната си сватба.

— Не че отидох — отговори Лестър и завъртя количката. — Не ставам за танци напоследък.

— Колко й остава, Лес?

Лестър въздъхна и наведе глава.

— Бременна е от пет месеца. Трябва да роди през януари. И точно заради тази идиотщина няма да ти дам да видиш какво пуска в Мрежата.

Хендрикс стовари бирата си на бара. Силно. Пяната потече от гърлото като жлъчта, която напираше от устата му. Удържа жлъчта със силата на волята си; пяната избърса със салфетка от бара.

— Виж... съжалявам, но какво очакваше? Горката жена мисли, че си мъртвец. Побърка се от скръб заради тебе — като всички нас. Когато после мина през тази врата — каза и кимна към входа на заведението, — все едно облаците се разделиха. Нямах представа каква тежест вдигна от раменете ми, когато се върна. Знам, че имаш причини да не я виждаш, както знам, че направи лошия избор, но не съм на твое място. Все едно да оставиш момиче на двайсет и седем вдовица и да не очакваш да продължи напред...

— Не съм го направил — каза Хендрикс.

— Не си направил *какво*?

— Не съм я оставил вдовица.

Наистина. Не бяха женени.

Лестър изсумтя презрително.

— Защо? Защото не сте подписали някаква си хартийка? Мислиш, че това имаше значение за нея? Ти даде дума, тя даде дума. Останалото е нищо, само храна за чиновниците.

Лестър беше прав. Разбира се, че беше прав. Но това не означаваше, че Хендрикс трябва да се зарадва. Или поне да му олекне.

Хендрикс и Иви се запознаха втората година в средното училище „Албемарл Хай“, сгушено в полите на планината Блу Ридж край Шарлотсвил, Вирджиния. Родителите ѝ бяха заможни типове от Юга — баща ѝ преподаваше право в университета, а майка ѝ не работеше, защото смяташе, че мястото на жената е у дома. „У дома“ беше просторна тухлена къща, построена от пращадото на Иви преди войната на Северната агресия — както семейството ѝ все още наричаше Гражданската война, а представата на майка ѝ за домакия беше да командосва отбора прислужници, които бяха нужни, за да я поддържат. Хендрикс — тогава кльощаво хлапе с дрехи от магазина втора употреба и не по мярка — никога не беше виждал подобен разкош. Родителите на Иви бяха достатъчно вежливи в презрението си към него, за да го крият зад лустро от южняшки чар — предполагаха може би, че цялата работа скоро ще отшуми.

Когато връзката му с Иви стана на шест месеца, родителите ѝ престанаха да му говорят.

После, след като завършиха училище, когато Иви се съгласи да се омъжи за него, престанаха да говорят и на нея.

Иви и Хендрикс избягаха заедно — просто скочиха в стария му пикап и отпрашиха на север. Нанесоха се в старата лятна хижа на баща ѝ в Ню Хампшър, неизползвана от години заради ненавистта на майката на Иви към пущинаците. Онова лято Иви продаваше сладолед през уикендите, а Хендрикс — който смяташе да постъпи в армията веднага щом навърши осемнайсет — се хващаше да работи по строежите. Нямаха никакви пари и никакви грижи под слънцето — излежаваха се, смееха се и правеха любов в занемарената горска къщурка.

Говореха си, че с мижавата му заплата на войник Иви ще завърши образование. Говореха си, че още през първата му отпускане ще се оженият официално. Не си говореха за нищо по цели дни, както им се струваше, когато потъваха в страст и любов.

Сега за Хендрикс беше трудно да си представи как така всичко се е объркало. Как бе успял да се превърне от влюбено до уши хлапе, горящо от желание да служи на бог и родина, в хладнокръвен наемен убиец. Ако трябваше да е честен обаче, беше се случило съвсем просто.

„Просто“ обаче не е същото като „лесно“.

Един сън измъчваше Хендрикс всеки път, щом затвореше очи. И колкото и да опитваше да промени края, сънят винаги приключваше по един и същи начин.

В съня Хендрикс беше патриот със свежа физиономия, дошъл право от началното обучение — войник толкова зелен, че едва знае кой край на карабината за какво служи. Изпълнен е с гордост, когато му дават първата сериозна задача — да охранява големец и семейството му. Големецът е добродушен възрастен господин, който представя Хендрикс на жена си и децата си с усмивка и му благодари за охраната и всеотдайната служба.

Мъжете идват с падането на вечерта. Тихи. Сеещи смърт. Облечени в черно, страхливци, които действат в тъмнината. Той наблюдава как убиват другарите му, големеца, когото се е заклек да охранява, жена му, децата му.

Безпомощен е, защото гърлото му е прерязано — вулгарна усмивка, от която по пода под него тече топла кръв.

И животът му се изнизва — миг преди да се върне със стенание в света на будните усеща новите призраци на изстиващите наоколо мъртвци.

Хендрикс се превръщаше в този войник всяка нощ — почтен и умирац, — но в реалния живот не беше това.

В живота беше облеченият в черно мъж, който го убива.

В тренировъчния лагер установиха, че Хендрикс притежава определени качества. Качества, които военните смятат за ценни у един специалист по тайни операции. До ден-дневен не знаеше защо се

насочиха към него. Предполагаше, че може да е заради инстинктивния му усет за военна тактика, уменията да борави с огнестрелни и хладни оръжия, таланта да разполага експлозиви. Струваше му се обаче вероятно редицата психологически тестове и изследвания, на които го подложиха, да са разкрили някакъв тъмен аспект на душата му, нещо като сянка от тумор на рентгенова снимка, което им е подсказало, че е от породата на убийците.

Каквото и да беше, не бяха сгрешили. Хендрикс започна да се учи, както куче се учи на лов, и защо не? Специалните части бяха шансът му да промени живота си. Да наклони везната в другата посока. Да направи света по-добро място за демокрацията.

Идеализмът му обаче не се запази дълго.

Самата му работа се оказа противоотрова.

Частта му беше с фалшив флаг — оперираше по заповед на американското правителство, но без обезопасителните мрежи на военна или дипломатическа подкрепа. Специализираха изпълнение на мисии, чиито подробности Пентагонът не искаше да видят дневна светлина.

Повечето задачи бяха политически убийства.

Дори и сега Хендрикс нямаше как да не признае, че той и екипът му бяха свършили полезни неща. Някои от заплахите, които неутрализираха, бяха оправдани. Имаше и други обаче, които не бяха. Бяха си убийства, чисто и просто убийства.

Хендрикс наистина не знаеше дали онзи големец трябваше да бъде убит, или не. *Знаеше* обаче, че не беше нужно да убиват жена му и децата му. И цялата му охрана. Тези хора не бяха по-сериозна заплаха за обучените командоси от жената и децата.

Обаче убиха всички. До един.

Хендрикс не беше сигурен защо — предвид всичко, което бе видял и правил, но го преследваше споменът за младия войник. Той ритна вратата и го видя застанал над големеца, с нож в ръка. Хендрикс стигна до него преди горкото хлапе да успее да свали карабината от рамото си. Преряза му гърлото от ухо до ухо, през трахеята, и чу приглушеното бълбукане миг преди младежът да умре. Изглеждаше *изненадан*, спомняше си Хендрикс, сякаш не може ясно да си даде сметка как се е стигнало до това. Хендрикс също не разбираше — но

си даваше сметка, че за момче то това щеше да е малка утеха, докато лежеше на пода и умираше.

Може би Хендрикс чувстваше някакво родство с него. Може би просто му бе писнало да получава заповеди от хора, които отказват да си изцапат ръцете. Може би, дявол да го вземе, беше заради фазата на шибаната луна.

Каквато и да беше причината, след като го уби, Хендрикс се затвори в себе си. Престана да пише на Иви. Престана да се обажда. Не смяташе, че след извършеното е достоен за любовта ѝ.

Искаше да умре. Да изчезне. И когато крайпътната бомба край Кандахар ликвидира частта му, желанието му се сбъдна.

Връщаха се в базата след мисия. Някъде из планините на север от града, седемдесет и два часа без почивка, и ги бе обзело някакво подобно на делириум изтощение. Лестър крачеше пред двете хъмвита на екипа и оглеждаше прашния път за следи. Хендрикс крачеше отзад и внимателно оглеждаше околността.

Докато минаваха край някакви храсталаци, Хендрикс долови нещо. Храсталакът помръдна. По протокол трябваше да се обади по радиото и да спре колоната, за да проучи ситуацията, но не го направи. Вероятно не беше нищо съществено. Оказа се, че е така — когато приклепна, за да надникне под листата, видя най-обикновен заек, готов да побегне.

А след това покоят на пустинята беше разкъсан от буря от светлина и тътен, от огън и летящи камъни. Самоделно взривно устройство, както научи Хендрикс по-късно. В кратките мигове, преди да загуби съзнание, си мислеше за гнева на ада.

Оказа се, че Лестър с проспал заплахата. Може би, ако не беше така, щеше да види предупредителните знаци. А може би не. В края на краищата беше нощ, а афганистанските бунтовници се сражаваха с различни окупатори от повече от трийсет години — бяха научили едно друго за залагането на капани по пътищата. Беше много вероятно нормален човек да не е в състояние да забележи това устройство навреме.

Не че тази мисъл помагаше на Лестър да спи нощем.

В известен смисъл той бе извадил късмет, защото беше загубил само краката си. Мъжете в двете хъмвита загубиха живота си. Първото детонира устройството — два пакета експлозив С4, увити около

камъни, — обаче, когато машините избухнаха, първата се обърна назад и падна върху втората, при което не остана какво да се погребва у дома. Хендрикс излетя на трийсетина метра от пътя и загуби съзнание. Остана така два дни, полузаровен под пласт сив като пепел прахоляк.

Лестър пълзя две мили — оставяше кървава диря заради разкъсаните си крака — и припадна. Беше решен да намери помощ за другарите си и беше открит полумъртъв от редовен патрул. Когато Хендрикс се свести — трескав, зашеметен и почти умрял от жажда и горещина, — всички следи от унищожените джипове бяха изчезнали, всички намеци за мисиите им бяха заличени от протоколите.

И защо да не са? Официално тяхната част не съществуваше. Бяха отречени в смъртта, както щяха да бъдат при всеки друг провал. И малцината, които знаеха истината — за тяхната част и ликвидирането ѝ, — решиха, че Хендрикс е сред мъртвите.

Беше му нужен месец, за да се измъкне от Афганистан. В началото беше почти като диво животно — действаше по инстинкт. Спомените му бяха разпокъсани, раните — лоши. Криеше се, където намери, хранеше се с плодовете на земята и се възстановяваше. Нямаше представа на кого може да се довери, така че се криеше както от бунтовниците, така и от американските патрули. След като треската премина и отокът в мозъка му спадна, спомените му се върнаха — а с тях и смазващата вина за всички невинни, които беше избил. Вероятно би могъл да се появи от небитието, но защо? За военните беше покойник — което означаваше, че Иви също го смята за умрял. Така е по-добре, каза си. Не би могъл да я погледне в очите, защото се бе превърнал в чудовище, в призрак. И така, добра се пеша до Пакистан, на югоизток, където границата не беше проблем заради опасния терен и контрола на племената.

След като стигна Пакистан, се снабди с нови документи, създаде си нова идентичност — изгради си нов, та било то осакатен и непълнен живот. Смяташе, че дори това проклето полусъществуване е повече, отколкото заслужава.

Идеята да ликвидира убийци се появи като вид отмъщение. Хендрикс реши, че след като веднъж си се съгласил да убиваш невинни, заслужаваш каквото ти е писано. Че да отървеш света от хора, които си изкарват прехраната с убийства, е нещо като служба на обществото.

Схващаше иронията на новото си призвание.

Или пък мотивацията му беше по-проста? Може би убиваше, защото го биваше в това? Може би убиваше, защото нямаше идея какво друго да нрави?

Също така не беше изключено да го прави, защото смяташе, че един ден все някой ще го изпревари и ще го прати в гроба.

И беше сигурен, че го заслужава.

7.

Капчица пот се стече по лицето на Шарли Томпсън, докато тя крачеше по тротоара пред централата на полицията на Маями с долепен до ухото мобилен телефон. Гарфийлд беше вътре и се радваше на сравнителния комфорт на климатизираното фоайе. Бяха пристигнали преди час и чакаха техния човек от отдела да ги вземе. През това време сестра ѝ се бе обадила два пъти. Изглежда, маниакалният епизод от предния ден някак бе довел до драма с момче и текила и сега, изглежда, се очакваше Шарли отново да сложи света на Джес в ред. Тя не изпадаше във възторг при мисълта, че Гарфийлд може да дочуе семейните ѝ проблеми, и затова излизаше да говори навън.

Сградата, пред която крачеше, беше ниска внушителна бетонна конструкция с акценти от плочи с цвят на ръжда и червен пустинен пясък. Намираще се на изток от центъра на града, само на няколко пресечки от залива Бискейн, на километър и нещо от мястото, на което бе Круз срещнал съдбата си. Ниски бетонни блокове я обграждаха от всички страни, колебливо дегизирани като огради или кашпи за задушени от изгорели газове палми. Това обаче бяха архитектурни декорации на сграда по принцип без украшения и не можеха да заблудят никого. В действителност бяха бариери, чието предназначение беше да защитят сградата и хората в нея от нападение от улицата или от кола, заредена с взрив. В град, пълен с наркочилъри и търговци на незаконно оръжие, терористи и улични банди, нападение над полицията не можеше да се изключи.

— Виж — каза Томпсън по телефона, — не твърдя, че не е трябвало да ти признае, че пак са заедно, Джес. Казах само, че да гледаш телефона му май не е най-добрата идея.

В отговор Джес напълни ушите ѝ с думи, а Томпсън се пържеше в надигащата се жегла. Челото ѝ беше покрито с капчици пот. Избърса го с длан и продължи да крачи.

— Е, щом не можеш да му имаш доверие — каза след малко, — може би не трябва да спиш с него.

Възрастна жена с нос като кука и огромни слънчеви очила я изгледа с отвращение и продължи по пътя си. Косата ѝ беше бяла, отиваща към синьо. Както беше наклонила глава, заприлича на Томпсън на карикатурна сова.

— Не, не трябва да ѝ пускаш есемеси, за да я изгониш. — Пауза, докато Джес ѝ отговори разпалено. — Защото той е този, който те е прецакал, не тя. По дяволите, Джес, не е важно колко е хубав, ти заслужаваш нещо по-добро. Да, *наистина*.

Отне ѝ известно време, но в края на краищата успя да успокои Джес. Когато отново влезе във фойето, търпението ѝ беше на изчерпване. Гарфийлд, на свой ред, изглеждаше невъзмутим — костюмът му беше чист и изгладен, вратовръзката му, макар и малко крещяща, беше добре вързана, яката му беше закопчана и колосана. Обаче причината можеше да е и във факта, че през часовете след като хванаха Петрела беше успял да подремне, да вземе душ и да си смени дрехите, докато Томпсън прекара времето в леглото на хотелската си стая, с лаптопа в скута, за да съчини нужния доклад след ареста и да проучи подробностите около удара по Круз — заради което не беше спала и не бе вземала душ от четирийсет часа. Не беше в състояние да накара мозъка си да се укроти. Не можеше да се застави да спи. Не и когато бяха толкова близо до целта.

— Е, казвай — подкани я Гарфийлд, докато преглеждаше файла на екрана на лаптопа си, а Томпсън шофираше наетия форд „Фокус“ от летището към полицията. — Какво става с „призрака“?

Томпсън се усмихна, макар че усмивката ѝ беше по-малко израз на добро настроение, отколкото на задоволство, че му е натрила носа. Думата се появи като шега. Тя се занимаваше с този случай от доста време, преди колегите ѝ изобщо да си дадат сметка, че има случай, и в онези ранни дни се шегуваха с нея безмилостно. Колкото и да обичаше работата си, ФБР в същността си оставаше мъжки клуб. Инстинктите на жените агенти се подлагаха на съмнение много по-често, отколкото на колегите им мъже. Не нея ѝ беше все едно какво мислят — беше

сигурна до мозъка на костите си, че е права. Имаше нов играч. Много талантлив. Опасен. И сто процента извън полезрението на ФБР.

Всеки път, когато Томпсън добавеше нова жертва на бялата си дъска, когато напишеше нов доклад, колегите ѝ я дразнеха: „Призракът на Томпсън е ударил пак“. Ако неин случай се окажеше работа на дребна риба — в ранните дни на разследването все още не беше доловила закономерността и хвърляше твърде голяма мрежа, майтапите не преставаха с дни.

След това обаче наистина се появи закономерност и убийствата станаха нещо, което шефовете на Бюрото не можеха да пренебрегват повече. А когато заместник-директорът я назначи да води случая, колегите ѝ съвсем престанаха да се смеят.

Томпсън провря колата между един миниван и камион за доставки и Гарфийлд рязко си пое дъх. Някъде зад тях изпищя клаксон.

— Този призрак е от плът и кръв отговори Томпсън. — На сцената имаме нов тип убиец. Сравнително нов поне. Само през последните две години има трийсет и пет удара, за които знаем, но подозирам, че в биографията му има и още, много преди това.

— И мислиш, че Круз е трийсет и шестият?

Томпсън не мислеше, че Круз е трийсет и шестият. Знаеше, че е така, непоколебимо.

— Всички белези са налице.

— Какви белези? — попита Гарфийлд. — Застрелял е човек. Мен ако питаш, всеки може да натисне един спусък.

— Шегуваш ли се? Не мога да кажа, че да застреляш някого от четири пресечки е „натискане на спусък“ — отвърна Томпсън. — Но както и да е. Нямах предвид това. Този тип рядко убива два пъти по един и същи начин.

По лицето на Гарфийлд премина раздразнение.

— Добре тогава. За какви белези говориш?

— Първо, ударите му са зрелищни. Удушаване в пълен с хора конгресен център. Убийство с нож на летище. Прецизен изстрел на оживена улица. Веднъж дори използва насочен експлозив, за да взриви стол в театъра — и седналия на него, но без околните зрители да пострадат. И второ, въпреки че са толкова зрелищни, никой не е успял да го види.

— Трафик камери? Охранителни записи?

Томпсън поклати глава.

— Обикновено са повредени или зацапани.

— Тогава, предполагам, не оставя и отпечатъци.

— Правилно предполагаш. Но още не съм ти казала най-хубавата част.

— И тя е?

— Моят призрак убива само убийци.

В единайсет преди обяд, след два часа чакане, техният човек най-накрая се появи. Набит космат мъж с евтин сив костюм прекоси енергично фойето с походка, която не подхождаше на масата му. И костюмът, и плешивото му теме блестяха на флуоресцентното осветление.

— Агент Томпсън? Агент Гарфийлд? Аз съм детектив Де Силва.

Подаде ръка с космати пръсти поред на двамата.

Томпсън я стисна.

Гарфийлд — не.

— *Специален* агент — поправи го. Томпсън се ядоса. Бюрото няма само „агент“. Всички следователи са „специален агент“. Хората обаче често правеха тази грешка и само надут пуяк би си направил труд да ги поправя. Особено ако надутият пуяк поправя човек, чието съдействие изобщо не е гарантирано.

— Детектив — каза Томпсън, когато Де Силва отпусна протегнатата си ръка, — благодаря, че се съгласихте да се срещнем.

— Всичко е наред — каза той, но намръщеното му лице подсказваше, че вече съжالياва. Огледа пълното с униформени и цивилни ченгета фойе. — Да се качим в кабинета ми, какво ще кажете?

Качи ги с асансьор, после ги преведе по лабиринт от претъпкани коридори. Оказа се, че е казал „кабинет“ със сарказъм. Бюрото му беше едно от многото дребни бюрца в общо помещение, не по-малко шумно от фойето долу. След като стигнаха, Де Силва ги въведе в малка заседателна стая без прозорци, която би могла да е преустроен килер за метли и кофи.

— Съжалявам за условията — каза той. — Сигурен съм, че Чичо Сам се грижи за вас, федералните, както подобава, но ние, презрените градски ченгета, смятаме, че денят е бил добър, ако климатикът не се развали. Е, какво мога да направя за вас?

Томпсън потисна раздразнението си от тона му. Търканията с местните власти бяха част от работата в Бюрото — а днес Гарфийлд бе започнал заяждането. Опита да се усмихне. В сегашното й състояние на пълно изтощение се получи гримаса, която май навреди още повече.

— Питам се какво можете да ни кажете за убийството на Круз — каза тя.

— Приемам, че сте чели доклада ми.

— Щом го наричаш така... — подхвърли Гарфийлд.

Томпсън го изгледа ядосано. Де Силва се навъси.

— Какво се опитваш да кажеш, *агент*?

Гарфийлд се облегна на стола си и вдигна ръце.

— Само че е малко повърхностен, нищо повече.

— Вината не е моя, приятел, мога да те уверя. Проследихме изстрела до автомобил, а автомобила до дългосрочен паркинг на летището. Собственият е бил на някаква конференция в Рино и дори не е разбрал, че колата му е открадната. Криминолозите твърдят, че по нея няма отпечатъци или ДНК, защото този тип е заличил с химикали всички възможни следи по всички повърхности, до които се е докосвал, включително гилзите и оръжието. Да, карабината е оставена, но серийният й номер и изпилен, така че и там няма следа. Някак си всички камери за наблюдение в квартала са престанали да работят час-два преди стрелбата, така че нямаме и записи нито на изстрела, нито на Круз, когато е улучен, а очевидците също не са от особена полза. Едгар Моралес, собственикът на сградата, се крие зад стена от адвокати не можем да разберем дори дали е бил в страната, когато се е случило това нещо, или не. Разпитвахме в района с часове, но най-доброто, до което стигнахме, беше пиколото от хотела, пред който е била паркирана колата на стрелеца. Според него заподозреният е бил, цитирам: „бял баровец, май с бейзболна шапка, с тъмни очила и рунтава брада“. Брадата, между другото, е била фалшива — открийхме я избелена с белина в колата. Разпитахме из магазините за карнавални костюми, за да разберем откъде я е взел, но не открийхме нищо. Беше следа. Следата се оказа студена. Толкова. Този, който е убил Круз, е

бил наясно какво прави — и предполагам, отдавна си с вдигнал задника оттук.

— Виж, детектив, оценяваме усилията ви — каза Томпсън и погледна косо Гарфийлд — и съм сигурна, че партньорът ми не искаше да каже, че не сте си свършили работата както трябва или сте подхождали непрофесионално. Истината е, че опитът ви може да се окаже безценен за нас. Ако ни покажеш местопрестъплението и ни помогнеш да се свържем с познати на жертвата...

Де Силва я прекъсна:

— Вижте какво, колкото и да ми се *иска* да зарежа всичко и да ви помогна, случаят Круз не е точно приоритетен. Целият проклет щат е военна зона. Само в Маями от началото на годината имаме петдесет и четири убийства. Триста сексуални нападения. Над *две хиляди* нападения с цел обир. Една трета от тези случаи все още не са изчистени. Много вероятно е изобщо да не бъдат. Ако мога да предположа, Круз — жертвата, както го нарекохте — е отговорен за сериозна част от всичко това, така че, ако питате мен, който го е очистил, е направил услуга на почтените жители на този град. Ако искате да ровите наоколо, ваша работа. Ако обаче искате да стоите тук и да се жалвате, че папката е много тънка, чувствайте се свободни да я напълните. Аз имам да правя по-полезни неща.

Де Силва стана и отвори вратата така рязко, че тя се блъсна в стената и издрънча стъкло. След това излезе ядосан, със зачервена физиономия.

Томпсън също беше бясна. Ако Гарфийлд не се беше държал така, може би Де Силва щеше да е по-отзивчив. Огледа новия си партньор ядосано, но Гарфийлд не забеляза — или поне не му пролича. Вместо това се усмихна и поклати глава.

— Страшен детектив, няма що. Сигурно няма да си намери и оная работа с две ръце и джобно фенерче.

— Задника — тросна се Томпсън.

— Моля? — попита Гарфийлд.

Томпсън го изгледа за миг и на лицето ѝ се появи невинното изражение, усвоено след многото нощни игри на покер. После каза:

— Казва се: „Не може да си намери задника с две ръце и джобно фенерче“.

— Да — кимна Гарфийлд, донякъде умиловивен. — Какво ще кажеш сега да отидем да огледаме мястото?

8.

Енгелман, настанил се удобно въпреки горещината, с ленен костюм и летни обувки от телешка кожа, отпиваше еспресо и наблюдаваше как двамата федерални агенти спорят в сянката на „Моралес Инкорпорейтид“. От масата си на тротоара в уличното кафене от другата страна на улицата видя как се разхождат по авеню „Брикел“ от доста време следобеда, как опитват да открият някакви следи от убийството на Круз и от време на време се джафкат като втръснала си семейна двойка.

През повечето време Енгелман наблюдаваше отстрани. Още като дете странеше от семейството си, от другите деца и от редицата гувернантки, на чиито грижи родителите му го поверяваха и чисто емоционално състояние той бавно рушеше чрез садистични манипулации. Измъчваше ги импулсивно, не преднамерено — изпитваше нещо като сърбеж, който не може да успокои, желание да руши и опустошава, което можеше да се облекчи, но не и да се премахне напълно.

Едва когато откри убийствата се почувства истински на мястото си в този свят.

Най-напред беше фазан в семейното лятно имение, сгушено в долината на река Ин в югозападната част на Швейцария. Тогава беше на десет. Готвачът взе интереса му към процеса за кулинарен в същността си и след като установи, че момчето не се разплака, когато го видя да коли птица, реши да му позволи да заколи следващата. В този блажен момент, когато ножът се врязва в плътта и обезглавеният фазан започна да се мятва в ръцете му, въздухът му се стори удивително свеж, небето стана удивително синьо. Обаче дори да беше забелязал възбудата му — а Енгелман подозираше, че е, защото Анатоли никога повече не му позволи да участва в ежедневното колене — съсухреният стар готвач не спомена и дума за това на никого.

Така или иначе, пътят му беше определен. Преживяването беше толкова въздействащо, че малкият Енгелман прекара по-голямата част

от онзи следобед с неизмити от кръвта ръце, докато петната не изсъхнаха и не започнаха да се лющят, а цветът стана ръждив — с което се промениха и цветовете наоколо. После гледаше как люспите съсирена ръжда се понасят с ледените води на река Ин и знаеше, че те са компас, по който се ориентира сърцето му — заключение, което се затвърди няколко седмици по-късно, когато взе първата си човешка жертва — местно фермерско момче — и изпита толкова буреносно емоционално и физическо облекчение, че трудно би могъл да го опише с думи.

Днес наблюдаваше по същия начин, както тогава, преди десетилетия, наблюдаваше селските деца — с хладен, преценяващ ум. Разбира се, нямаше намерение да наранява тези следователи. Не че не би му харесало. Жената беше доста хубава, или щеше да е, ако даваше пет пари как изглежда, а мъжът се държеше надутото и би било удоволствие да му смачка фасона. Но нямаше да има никаква полза — а и не очакваше да открият каквото и да било на местопрестъплението, което самият той вече да не е открил. Беше пристигнал в Маями няколко часа преди тях и вече беше огледал всеки сантиметър от тротоара и паркинга, така че си даваше сметка колко прецизен е бил ударът. Предпочиташе да наблюдава отстрани, не за да види дали ще открият някаква следа, а защото смяташе, че колкото по-добре разбира колегите си ловци, толкова по-добре ще разбере и общата им цел.

Допи последната глътка кафе и остави на масата двайсетачка. В началото смяташе оставянето на бакшиш за безвкусица, за ужасен американски обичай, който избягваше, когато беше възможно, но днес беше в добро разположение на духа и му се щеше да сподели настроението си. След това си тръгна от кафенето и остави следователите на безплодните им опити да открият следа на местопрестъплението. Нервите му звънтяха като камертон от възбудата и кофеина, в главата му звучеше мощен тон на очакване.

Това беше добре. Дори полезно.

Чакаше го доста работа тази нощ.

— Извинете ме — каза Енгелман, — но се питах дали можем да поговорим.

Не думите на човека накараха Едгар Моралес да изтръпне, нито учтивият мек тон — тон, който говореше за добро финансово благосъстояние и който придаваше на казаното някаква грапавина, от която личеше, че макар и да говори езика много добре, той не му е роден.

Едгар Моралес изтръпна заради самия момент, защото беше четири сутринта и гласът го събуди от сън. Отвори очи и видя спалнята си — тъмна и застинала, таблото на алармата мигаше в зелено, което показваше, че всичко е наред. Обаче не си бе въобразил този глас — глас, който показваше, че всичките му предпазни мерки са били напразни и животът му ще приключи тази нощ.

Още откакто Круз бе опитал да го убие, Моралес прекарваше нощите в апартаментата си в Бейсайд Вилидж на остров Фишър. Беше го купил преди години, когато цената на компанията му за първи път достигна милиард, примамен от престижа, който вървеше с този адрес. Какъв по-добър знак, че си преуспял, от това да живееш на създаден от хората остров — курорт, който може да се похвали с най-високия доход на глава от населението в цялата страна? За хлапе, израснало в бедняшки квартал, изкушението да се присъедини към най-затворената общност в Маями беше прекалено силно, за да му устои. Беше минало известно време, докато намери подходящо жилище, защото беше ограничил избора си до имотите с изглед към залива и изцяло беше изключил онези откъм океана. В края на краищата можеше ли изгревът над океана да се сравнява с отблясъците на същия този изгрев по небостъргача, носещ неговото име?

В дните след като тайнственият му благодетел го бе освободил от проблема „Круз“ обаче апартаментът му от 550 квадратни метра бе придобил ново значение за него, освен издигането му като бизнесмен. Намираше се на последния етаж, с изглед във всяка посока и система за сигурност, следяща всички възможности за достъп, каквато не би могъл да си позволи и Пентагонът — да не говорим, че беше на остров, до който също нямаше достъп за автомобили, а с корабчето можеха да идват само жителите и поканени гости — мястото се бе превърнало в негова крепост, в негова твърдина. Този, който бе спасил живота му, го бе предупредил, че Корпорацията ще опита пак, и след като видя зловещия край на Круз, Моралес бе взел предупреждението присърце и бе подсилител сериозната си охрана с допълнителен екип

обучени охранители. Съседите му несъмнено си мислеха, че се е побъркал, че е поредният нещастник, който не успява да издържи на напрежението на голямото си богатство. Обаче по дяволите съседите — по-добре да си жив и да те смятат за побъркан, отколкото да си спомнят с добро за теб, когато си в гроба.

— Кой... кой си ти? — Пелтечеше, гласът му беше прегракнал от страх.

— Кой съм не те вълнува особено — отговори Енгелман.

— Охраната ми...

— В момента е неразположена.

— Искаш да кажеш... — започна Моралес, но установи, че не му достигат думи.

— Ако питаш дали съм ги убил, отговорът е не. Не ми е платено, за да убия *тях*. Просто ги доведох до безпомощно състояние, за да не ни прекъсват.

— Но си дошъл, за да убиеш мен.

Енгелман се усмихна.

— Това ще зависи от степента, до която ми помагаш. Мога да ти кажа, че също така не ми е платено да убия *теб*.

Моралес осъзна чутото.

— Ако не си тук, за да ме убиеш, защо си се промъкнал в спалнята ми?

— Трябва да ти задам няколко въпроса. За случилото се с някой си господин Круз.

— Имаш предвид онзи, който умря пред сградата ми? — попита Моралес. — Не знам. Не бях там.

Лъжата беше глупава, предвид обстоятелствата, но я изрече по рефлекс, чисто и просто. Беше повтарял тази лъжа пред безброй детективи и репортери през последните три дни, след което инструктира юридическия си екип да сложи край на всякакви въпроси на тази тема.

Енгелман цъкна с език в тъмнината.

— Господин Моралес, мисля, че досега се отнесох с нужното уважение и учтивост. Ще се радвам, ако получа същото в замяна. Може и да не са ми платили да убия теб, но нараняването е безплатно.

Моралес се сепна. Преглътна мъчително — устата му беше пресъхнала като пясък.

— Разбира се — изпъшка и заопипва нощното шкафче. — Съжалявам. Бих искал да запаля лампата, за да си наля вода...

— Аз не съм аматьор, Моралес. Извадих пистолета от чекмеджето, преди да те събудя. Освен това подозирам, че ако помислиш достатъчно дълго и внимателно, ще си дадеш сметка, че не е в твой интерес да виждаш лицето ми.

Моралес покорно се отпусна на леглото.

— Добре — каза Енгелман, сякаш току-що бе взето някакво много важно решение. — А сега: Круз.

— Какво искаш да знаеш?

— Искам да ми кажеш как се свърза с този, който го уби.

— Аз... не, не съм!

Моралес чу металическо свистене, като вадене на острие от кания. Сърцето му заблъска болезнено в гръдния кош.

— Предупредих да не лъжеш, Моралес.

Ръце на лицето му. В косата. Дръпват рязко главата му назад. Моралес извика — безсловесно животно. Първо опита да се съпротивлява с ръце, но веднага замръзна, защото усети студено острие под лявото си око.

Моралес нямаше представа как този тип може да е толкова прецизен в тази пълна тъмнина. Острието не проби кожата. Само се опря в нея толкова леко, че гъделичкаше, но желязната хватка на тила не оставяше съмнение, че със съвсем леко движение ще го забие в окото.

— Така — каза мъжът. — Ще попитам пак. Как се свърза с този, който пречука Круз?

Моралес опита да се дръпне от острието — инстинкт по-скоро, не волеви акт, но нямаше полза.

— *Казах* ти — отговори по-скоро умолително. — Не съм се свързвал с него. *Той* се свърза с мен!

Моралес се приготви за болката, но тя не дойде. Вместо това мъжът се дръпна и остави Моралес сам на леглото, задъхан, в очакване пулсът му да се успокои.

— *Той* се е свързал с теб. — Не беше въпрос. Енгелман беше сигурен, че Моралес не би го излъгал в този момент — чувството му за самозащита беше доста силно развито.

— Да, точно така. Появи се един ден в кабинета ми — без уговорена среща, нищо подобно — и ми каза, че има награда за главата ми.

— Каза ли ти откъде знае това?

— Каза ми, че имал източници.

— И ти му повярва?

— Не, разбира се. Обаче знаеше подробности — сделки със земя, които още не бяха вписани в регистъра. Заплахи от горилите на кубинската мафия заради неприятностите, които съм им създал. — Замълча и се зачуди дали онзи ще се обиди от сравнението. Енгелман не каза нищо. — Знаеше къде и кога, кой и как и знаеше колко ще получи този тип, Круз, за работата си. После каза, че за десет пъти по толкова ще направи така, че Круз да го няма.

Десет пъти цената за главата на мишената. Прекрасна тарифа, разбира се, помисли си Енгелман и се усмихна. Колкото повече научаваше за обекта си, толкова повече му се възхищаваше.

— А ти откъде беше сигурен, че не те мамат? Че не те работи, така да се каже?

— Не бях. Но той ми обясни, че не е нужно да взема решението веднага. Каза, че можело да преспя, преди да дам отговор... като че ли можеш да спиш, ако знаеш, че има цена за главата ти. Наех детективска фирма, за да провери някои неща. Изглежда, информацията му беше точна.

— Колко време преди удара дойде при теб?

— Три дни.

— Остави ли име?

Моралес поклати глава. Дори и в тъмното Енгелман разбра и каза:

— Не би имало значение дори и да беше оставил. В сградата ти има видеонаблюдение, нали?

— Има — отговори Моралес. — Само че в деня, в който онзи се появи, стана нещо със софтуера и цялата система се повреди. Нямаме никакви записи от този ден.

— Естествено. Можеш ли да го опишеш?

Моралес се замисли.

— Нищо особено всъщност. Нито много висок, нито много нисък. Към един и осемдесет, малко по-малко. Кестенява коса, къса.

Мускулест, но слаб.

— Раса?

— Бял.

— Ами статусът му?

— Не разбирам — каза Моралес.

— Как се държеше? Как ти се стори? Богат или беден? Средна класа или работническа класа? Образован или необразован?

— Ами... не знам. Стори ми се умен, мисля, обаче не и богат. Ако го срещнеш, ще решиш, че си изкарва прехраната с физически труд.

Енгелман се замисли за момент над описанието.

— Би ли казал, че приличаше на военен?

Моралес се замисли, после каза:

— Да. Мисля, че да.

— Отлично. Е, господин Моралес, въпреки лошото начало ти ми оказа ценна помощ. Ще бъда верен на думата си и ще те оставя на спокойствие през остатъка от нощта.

— Благодаря — изломоти Моралес трескаво, доволен, че ще види как слънцето огрява сградата му поне още веднъж. — Благодаря.

— Няма за какво — отвърна Енгелман. — Освен това не се съмнявам, че Корпорацията ще изпрати някой друг да ти види сметката, след като вниманието, предизвикано от последния им опит, се разсее. Приятни сънища, господин Моралес, докато още можеш да спиш. На твое място бих наел по-добра охрана.

Енгелман излезе безшумно, както и беше влязъл. Моралес се заслушва дълго, за да се увери, че наистина си е тръгнал. Най-накрая слезе от леглото, мина покрай приспания гард пред спалнята и отиде до барчето. С треперещи ръце си наля голяма чаша скоч. Беше трийсетгодишно уиски, „Макалан Файн Оук“, и му струваше две хиляди долара. Пазеше го за специални поводи.

9.

— Е? — подкани Хендрикс. — Някакви приказки?

С Лестър седяха на маса в задната част на „Примамката“. Хендрикс отпиваше бира между хапки пастърма върху ръжено хлебче, а Лестър беше на чаша газирана вода с лайм. Беше малко след обяд, но щорите бяха спуснати, за да пазят вън светлината на деня, а лампите в заведението бяха изгасени, с изключение на една, над главите им. Предната вечер Хендрикс беше твърде уморен, за да се справи с дългото шофиране до дома, и затова се просна на кушетката, която Лестър държеше в склада. Смяташе да тръгне преди четири, когато отваряше „Примамката“ — след като си свършат работата.

— Тук-там — отговори Лестър и плъзна по масата папка с компютърни разпечатки. — Нищо съществено. Семейни истории преди всичко. Вътрешни свади.

Хендрикс отвори папката и мълчаливо прегледа разпечатките. Неговият бизнес не беше от тези, които се рекламират в Гугъл или Жълтите страници. Всеки контакт, физически или електронен, носеше потенциален риск — шанс за евентуалните заинтересовани да проследят движението му и да определят местонахождението му. Поради което държеше той да инициира контактите с потенциалните си клиенти, а не обратното. Половината от тези, с които се свързваше, научаваха, че са белязани да умрат, от Хендрикс. Някои отказваха да повярват. Други му вярваха, но решаваха да действат сами. Трети се съгласяваха с условията му веднага. Тези, които се отказваха от услугите му, невинаги стигаха до фаталния край, но процентът на оживелите не беше много висок. Тези, които плащаха, се измъкваха значително по-леко. След три години и половина в бизнеса все още не беше загубил клиент.

Ключът беше в ранното откриване и проучването — за да може да подбере правилния подход. В началото на кариерата си Хендрикс просто проследяваше известни наемни убийци и откриваше жертвите им, като се криеше и наблюдаваше — но така не оставаше почти

никакво място за грешки и на два пъти едва не го ликвидираха. В един особено гаден случай клиентът му остана жив, мишената му умря, но преди това копелето успя да забие шило за трошене на лед в гърдите на Хендрикс. След четири дни в изоставен склад, където опитваше да спре кръвоизлива, докато чакаше антибиотиците, взети от ветеринарна клиника, да подействат, реши, че е време да промени подхода. Тогава вкара в бизнеса и Лестър.

Някога, в Афганистан, Лестър беше техническият експерт на частта им. Нямаше система, която да не е в състояние да пробие, жица, която да не може да подслуша, и шифър, който да не може да разкодира. И когато прахолякът и откачените промени в температурата между огнения пек денем и болезнения студ нощем скапеха оборудването им, Лестър винаги намираще начин да го поправи. Полезен талант, когато най-близката база, от която можеш да очакваш попълнения, е на четири дни път — и не по-малко полезен, ако смяташ да убиваш хора, които убиват за пари.

Всички престъпни организации на планетата имат някаква подмолна комуникационна мрежа. Руснаците например предпочитат старата система с обяви — крият кодирани съобщения в постове по форумите или в обявите за продажби на последните страници на различни седмичници. Арменците прикриват редове с безсмислен на пръв поглед код в различни интернет издания, които са тяхна собственост — но най-често става дума за елементарен шифър, който дванайсетгодишно дете с усет за ребуси би могло да разчете, ако знае къде да търси. Макар че никое дванайсетгодишно дете не би губило време да вади код от интернет страници на един или друг скучен форум.

Лестър обаче го правеше. Всъщност по-скоро го правеха неговите системи.

Откри корейската мрежа за седмица-две. Същото се случи и с бандите от Лос Анджелис, които не си даваха много труд да прикриват съобщенията си. Полските и литовските фамилии — които използваша анонимни пощенски кутии и прокси сървъри по целия свят, му отнеха повече време. Обаче върхът на мафиотските комуникации, най-костеливият орех, се оказа мрежата на Корпорацията. Използваха го всички, освен най-упоритите и параноични организации — и защо не?

Беше безопасна, надеждна и почти напълно непробиваема — тяхна собствена комуникационна магистрала за престъпна информация.

Разпечатките, които Хендрикс гледаше сега, бяха резултати от конни надбягвания в Нортвил Даун — не много известна писта за конни състезания на половин час източно от Детройт. Големият победител за деня беше кобила на име Жалбата на Макгърн.

Само че нямаше такъв кон. И ако човек опитаеше да види някаква логика в резултатите, щеше да се убеди, че е невъзможно. Защото не бяха резултати.

Беше шифър.

Организациите от Корпорацията си разменяха послания по този начин от години. Държаха няколко сайта за конни надбягвания и можеха да пускат фалшиви резултати помежду си, без да будят никакви съмнения. Използваха фалшиви имена на коне, които сочеха същността на посланието — Кафявата красавица означаваше хероин например. Пищната лама означаваше проститутки и така нататък — съответните подробности бяха в числата, които следваха.

Жалбата на Макгърн означаваше, че се готви удар. Някаква вътрешна шега, предполагаше Хендрикс. Макгърн беше главният наеман убиец на Ал Капоне, човекът, отговорен за клането в Деня на Свети Валентин^[1]. Самият той бил застрелян няколко години след това, докато играел боулинг. Ако видиш Жалбата на Макгърн, знаеш, че цифрите след това са шифър с името на жертвата, а ако имаш късмет, и адреса ѝ. Равните шансове за загуба и победа означаваша, че човекът с това име няма да се задържи още дълго на този свят.

Ето как работеше системата. Например кон с номер трийсет и осем стига до финала шести. Това означава шестата буква от трийсет и осма страница. При достатъчно голяма таблица с числа можеш да предадеш почти всякакви послание. Като име и адрес. Като „избери подходящ момент“ или „да изглежда като злополука“. И понеже почти всяка буква от азбуката се среща на десетки места във всяка книга, никоя от дешифриращите програми, разчитащи на повторенията, не може да се справи с такъв шифър. Ако не знаеш точно за коя книга става дума — включително и изданието, — няма начин да разбиеш шифъра. Никакъв. Поне това му повтаряше Лестър, след като разбра какъв е шифърът.

„Ако не ми кажеш коя е шибаната книга, Майки — каза той на Хендрикс, — няма начин да пробием това нещо.“

Така че Хендрикс намери книгата.

Наистина, отне му две години — и ако обектът му не се бе изпуснал, можеше никога да не я намери. Въпросният обект беше самостоятелен играч, който се занимаваше с мокри поръчки като страничен доход. Хендрикс го хвана жив и след два часа умоляване — и достатъчно натриев амитал, за да пропее цял следствен арест — онзи му каза каквото искаше да знае, в замяна срещу бърза смърт.

Оказа се, че е първото издание на „Кръстникът“, от 1969 година.

Никой не бива да твърди, че мафията няма чувство за хумор.

След няколко минути взирание в разпечатките на Лестър Хендрикс се отказа.

— Знаеш, че не ме бива за такива неща. Ще ми обясниш ли какво точно гледам?

— Първата разпечатка е поредица съобщения от чикагската група. Изглежда, искат тихомълком да премахнат някой от техните — племенник на капо. Държи нощен клуб, който групата използва за фасада, за да продава дрога. Говори се обаче, че не е точен. Обича да обезобразява жени. Опасяват се, че страничната му дейност може да ги изложи на риск, и им е писнало да разчистват труповете след него.

— Пасувам — каза Хендрикс. Не беше фен на организираната престъпност, но не можеше да отрече едно — мафиотите от старата школа изпитваха дълбоко презрение към неорганизираната престъпност на тяхна територия, дори и ако е дело на някой от техните. Всеки, който насилва жени, е гнусен човешки боклук, а от гледна точка на Хендрикс, нямаше смисъл да спасява човек, който не си струва да бъде спасен. Ако в Чикаго искаха да се отърват от боклука си, по-добре да си го направят сами, без много шум.

— Да. По-добре да го няма, бих казал.

Хендрикс отхапа от сандвича си — идеално препечен хрупкав хляб, сочна и вкусна пастърма — и отпи глътка бира.

— Какво друго откри?

— Мафията в Лос Анджелис търси изпълнител на удар по член на банда от Лонг Бийч. Още никой не е приел контракта, така че подробностите не са много ясни.

Хендрикс се замисли за момент.

— Целта има ли име?

— Да, но не много повече. Ървинг Франклин. Получава си пощата на адреса на баба си. Изглежда, не си пада по постоянните местожителства.

— Минали арести?

— За вандализъм. Дребни кражби. Притежаване на наркотици с цел продажба. Полицаят, който го е прибрал при последния случай, закарал в полицията група момчета, които се наричали Бесните пророци, и той бил един от тях.

— Някаква причина тези Бесни пророци и мафията от Ел Ей да имат конфликт?

— Не откривам нищо... а и искат да ликвидират само Франклин. Това е една от малкото чернокожи банди в района, които не са свързани с Крипс^[2]. Може да получават продукт от мафията, така че причината да е свързана с дрогата.

— На колко години е?

Лестър въздъхна.

— Виж, Майки, познавам те и знам какво мислиш за това. Франклин обаче не е заблуденото хлапе, което се е събрало с лоши приятели. Той е шибан дилър на дрога.

— На колко години е, Лес?

Лестър се поколеба.

— Шестнайсет.

— Шестнайсет. Боже мили! Има ли срок за удара?

— Не е определен. Ден-два, най-малко.

Хендрикс допи бирата си. Кимна, сякаш бе взел решение.

— Качи ме на следващия полет дотам. Искам да видя това хлапе.

— Сигурен ли си, че не искаш да си починеш малко, Майки? Напоследък не се спираш, а не си се прибирал у дома от предишната работа.

— Добре съм, Лес — настоя Хендрикс. — Купи ми билета.

— Да си представим за момент, че греша и той наистина е свястно момче... тогава няма да може да ти плати хонорара. Ще има пари, ако е престъпник. Сам казваш, че никога няма да убиваш безплатно.

— Така е. Но поне ще мога да го предупредя.

— Ами ако съм прав? Ако е поредният боклук, който пробутва наркотици?

— Ако си прав, ще го оставя да умре.

Лестър се вгледа за момент в приятеля си. На тази светлина бръчките по лицето на Хендрикс изглеждаха по-дълбоки.

Изглеждаше стар. Уморен.

Не за първи път Лестър се зачуди докога Хендрикс ще издържи на това темпо — и какво му струва да се занимава с тази работа. Вече го нямаше наивния идеалист отпреди толкова много години, когато сформираха частта им. От друга страна, с изключение на тях двамата, я нямаше и цялата част. Може би единственият начин да се справиш с положението бе да се превърнеш в нещо ледено и закоравяло.

Лестър бе опитал по друг начин. Опитал се беше да остави миналото зад гърба си. След раняването му не можеше да е полезен за военните — самото му съществуване би трябвало да напомня на сегашната администрация за греховете ѝ от миналото. Уволниха го без почести, както и беше наясно, че ще стане — колкото и храбро да бе служила частта им, акциите им бяха тайни и не можеха да бъдат признати, така че за уволнение с почести не можеше и да се мисли. И въпреки всичко след всичко, което бе дал от себе си — и всичко, което бе загубил, — му беше болно. А когато родителите му умряха само половин година след като се върна в Щатите, изгорени живи в рождената му къща, след като майка му заспала в леглото със запалена цигара в ръка, той просто вдигна ръце. Със застраховката на родителите си и малката инвалидна пенсия успя да купи този бар — навремето беше мръсна дупка — и през следващата година и нещо барът беше по-често затворен, отколкото не, докато той полагаше всички възможни усилия да се напъха в някоя бутилка и да умре. Беше загубил всичко — приятели, семейство, надежда, чувството за смисъл.

И тогава един ден през вратата влезе Майкъл — сякаш възкръснал от мъртвите — и всичко се промени. Майкъл му даде надежда. Цел. Осигури му някакво малко опрощение — сякаш сам бог го изпращаше, за да каже на Лестър, че вината, която го терзае заради смъртта на колегите им, е твърде голяма, за да я носи сам човек. Майкъл едновременно облекчи бремето му и му помогна да понесе останалата тежест.

Парите също бяха добре дошли. Ако някой твърди, че с парите не може да се купи щастие, трябва да остане без пари известно време. Това, което изкарвах с Майкъл, въртеше бара — превърна го в уютно квартално заведение, което живее, вместо да умира бавно. И по-същественото — Лестър престана да обитава склада и се премести в нормален апартамент. Беше купил бара преди пазарът да се срине и когато Майкъл го откри, беше затънал толкова дълбоко, че не можеше да си позволи да плаща за жилище, така че спеше на кушетка отзад. Сега барът беше чудесен, както и апартаментът му, с фантастична гледка към Портланд на запад и ледения син Атлантик на изток.

Лестър не мислеше за това, което правеха, като за убийства. Според него балансът беше неутрален. Или умира някой нещастник, или закоравял убиец. А пък ако премахнеш закоравял убиец, *спасяваш* живота на други.

Знаеше съвършено сигурно, че спасяват *него* — нищо по-силно от газирана вода не беше минавало през гърлото му, откакто започнаха малкия си кръстоносен поход.

Майкъл обаче беше нещо друго. Въпреки целия му кураж работата го изтощаваше. Личеше си по лицето му. По отпуснатите рамене, когато седеше на стола. Лестър разполагаше с лукса да не му се налага да мисли, че се занимават с убийства, но Майкъл знаеше за какво става дума. Той беше на бойното поле, в калта, при кръвта, а там е трудно да избягаш от истината.

Лестър се чудеше дали Майкъл би издържал толкова дълго, ако не беше Иви. Тя беше всичко за него. Това, че я бе напуснал — независимо от причините и решимостта му, — го бе опустошило. Но не беше преставал — *не можеше* да спре — да се грижи за нея. Това бе една от причините Майкъл да се нуждае от уменията на Лестър. Може би единствената, която имаше значение.

След мнимата смърт на Майкъл Хендрикс родителите на Иви така и не ѝ простиха, че е била с него. Тя — сега медицинска сестра, която работеше на смени в три клиники в района — беше твърде горда, за да иска помощ от тях, за да върне студентския си кредит и огромната ипотека. Майкъл, с помощта на Лестър, се бе постарал да не ѝ се налага.

Иди нямаше представа от кого са парите. Нямаше представа, че са кървави пари. Доколкото знаеше, депозитите бяха част от

структурирано споразумение — резултат на колективно дело, измислено от Лестър, заведено уж от близки на загинали във войните поради лоши противокуршумни жилетки. И благодарение на компютърните му умения всеки, който решише да търси, щеше да види същото.

Лестър нямаше представа дали заради тази помощ Майкъл успява да спи нощем, но беше сигурен, че заради нея става сутрин. Дори след толкова години — след като Иви се бе влюбила в друг, след като се бе омъжила — той продължаваше да се грижи за нея.

Продължаваше да слага нещата по местата им, убийство след убийство.

[1] Така е наречен разстрелът на шестима души, ирландски мафиоти, от бандата на Ал Капоне в Чикаго, през 1929 г., по време на Сухия режим — една от стъпките, чрез които Ал Капоне налага контрол над престъпния свят. — Б.пр. ↑

[2] Известна банда с голям брой членове. — Б.пр. ↑

10.

Следобедното слънце се изливаше през прозорците. Апартаментът на Круз не се отличаваше с нищо, защото беше един от трийсетте в сградата — ниска триетажна кутия с фасадна мазилка и малки балкончета, на които можеш да сложиш малко барбекю, един стол и климатик, за да смекчава жегата на града.

Климатикът на Круз не работеше, прозорците бяха затворени. Апартаментът беше горещ като пещ и наситен с миризма на секс и евтин мъжки одеколон. Още с влизането лицето и вратът на Енгелман се покриха с пот, пръстите му подгизнаха и станаха несръчни в черните ръкавици. Ако и на стълбището беше толкова горещо, щеше му е нужно два пъти повече време, докато се справи с многото ключалки на Круз. Както можеше да се очаква, този тип беше предпазлив. Макар че в този случай, както подозираше Енгелман, ключалките бяха не толкова за защита от опит за отмъщение заради престъпленията му, колкото да попречат на жена му да го изненада.

Двамата не живееха в този апартамент. И макар че леглото беше неоправено и покрито с петна — на нощното шкафче имаше масла, свещи и всевъзможни фалически уреди, — жената на Круз никога не беше влизала в тази спалня. Може би беше подозирала за съществуването ѝ, само на няколко преки от спретнатата им къща в Малката Хавана, а може би не. Енгелман беше склонен да мисли, че е подозирала — отчасти защото при множество разпити беше установил, че съпругите обикновено знаят доста повече, отколкото признават, и отчасти защото беше видял изражението ѝ, докато гледаше как федералните обръщат дома ѝ наопаки, с по едно внуче седнало на широките ѝ майчински бедра, и трето, което се държеше за роклята ѝ. Макар че съседите ѝ също се събраха, за да гледат, а с тях и репортерите, а най-малката ѝ внучка плачеше на гърдите ѝ, лицето ѝ не изразяваше нито срам, нито стъписване.

Лицето ѝ изразяваше гняв.

Отначало си бе помислил, че е насочен към агентите, които тършуват в дома ѝ. Към хубавата агентка и надутия ѝ партньор — онези, които предния ден бе видял да оглеждат мястото, на което беше прострелян Круз. Само че към тях жената беше мила, сърдечна — дори им предложи нещо за ядене, докато те чакаха хората им да разбият живота ѝ на пух и прах, като че ли копнееше за одобрението им, за опрощението им.

Докато наблюдаваше — един от многото в тълпата — Енгелман осъзна, че не нахълтването на ченгетата е ядосало тази жена. Беше я ядосал фактът, че мъжът ѝ е причина за това нахълтване. Плюеше всеки път, когато ченгетата споменаваха името му, клатеше отвратено глава, когато я разпитваха с какво точно се е занимавал. Сякаш не бе имала представа, до смъртта му, е какво си е изкарвал хляба. Сякаш изобщо не е имала представа що за птица е бил мъжът ѝ в действителност.

Енгелман бе виждал това стотици пъти в професията си. Гледала е на другата страна, когато работата на съпруга ѝ е донесла спретнатата слънчевожълта къща, най-хубавата в квартала, с каменни колони под покритата с керемиди стряха над верандата, идеално окосена морава отпред и отзад, за да има къде да играят децата, с красива ограда, сякаш за да каже на минувачите „МОЯ“ — обаче, когато идва времето да погледне фактите в очите, да признае, че плодовете от работата на мъжа ѝ са откъснати от забранено дърво, реакцията ѝ е престорен ужас.

„Значи е лицемерка помисли Енгелман. Лъже себе си и околните“. Сега, когато видя спартанския апартамент на Круз, си даде сметка, че не той е купил пейката от тиково дърво на верандата на семейната къща, нито пък че идеално поддържаният двор е негова идея, или пък градинските мебели, които бе видял отзад.

Не, всичко това беше дело на вдовицата. И Енгелман си мислеше, че след като е харчила парите на Круз така самодоволно, може би сега не бива да се преструва чак толкова на възмутена.

Нищо чудно, че мъжът ѝ бе имал любовница. И нищо чудно, че бе положил такива усилия да държи жена си настрана от това място. След като бе видял реакцията ѝ, когато се оказа, че парите на мъжа ѝ са кървави, Енгелман можеше да си представи как щеше да побеснее, ако разбере, че тя не е била единствената, за която ги е пилеел.

След като обиколи набързо апартамента, за да добие впечатление за собственика му, Енгелман се зае с бавно и методично претърсване, без да се страхува, че могат да го открият. Федералните не знаеха за това място. Наемът не беше на името на Круз или на някой от известните му псевдоними. Всъщност официално апартаментът изобщо не беше нает. В документацията на фирмата посредник той се водеше свободен, макар че през последните десет години не беше предлаган на никого, да не говорим за наемане.

Фирмата посредник беше собственост на кубинската мафия. Работодателят на господин Круз приживе.

Енгелман просто трябваше да се свърже със своя контакт в Корпорацията. Изпратиха му адреса с есемес на анонимния телефон след минути.

Започна с кухнята. Малка, в стил кухня на самолет, разположена в единия край на празна дневна. На плота имаше купчина менюта с храна за вкъщи. Телефонният цокъл на стената беше гол и неизползван. Отвори чекмеджетата поред — празни. След това ги извади от релсите и ги огледа за двойни дъна или залепени от долната страна пликове. Отново нищо. Претърси бюфетите. Всички бяха празни, с изключение на един, най-близо до високия хладилник. В него имаше две чаши за сок, тирбушон и кутия пластмасови прибори за хранене. Изсипа приборите на покрития с пожълтял линолеум под, после пусна и кутията, след като се убеди, че в нея няма нищо друго.

Фурната беше празна и изглеждаше неизползвана. В хладилника откри наполовина празна опаковка от шест бири и нищо друго. В боклука имаше няколко вмирисани плика от храна и две празни бутилки от вино. Изсипа съдържанието на кошчето на пода, но вътре не откри нищо скрито — също и между найлоновата торба и коша.

В дневната нямаше мебели. Никакви картини. Бежовият килим беше изпоцапан, на прозорците нямаше пердета. Имаше плъзгаща се стъклена врата, над която се спускаха евтини щори, оставени отворени, за да пропускат светлината. Енгелман хвана верижката, отвори ги и ги затвори. Движеха се леко. Прокара пръсти по горната лайсна, но не напипа нищо. После подаде глава и видя, че балконът е гол.

Не знаеше какво търси. Нещо, което да му подсказе как е действал Круз. Някаква индикация как обектът му е научил какви са плановете му. Нямаше представа дали ще открие такова нещо тук и

дали изобщо нещо такова съществува. Обаче предвид старанието, с което ченгетата бяха претърсили дома на Круз, и разочарованата физиономия на агентката, когато нареди на хората си да приключват след часове търсене, беше сигурен, че не са открили никакви следи там.

Банята — цялата бяла — беше отвратителна. Евтина тоалетка от имитация на мрамор. Тоалетна с цвят на маджун — дъската вдигната, чинията набраздена от ивици ръжда. Жълтеникава вана от фибростъкло, покрита с кир по извивките и с почернели фуги отгоре. По грапавата мазилка на тавана също имаше черни петна. Цялата баня миришеше на влага.

Провери тоалетката. Тоалетното казанче. Кухата вътрешност на тръбата за окачане на хавлии. Нищо. Щракна копчето на вентилатора и той затрака. Изключи го, извади отвертка от джобния си комплект инструменти и свали защитната решетка. Нищо — само мръсната перка.

Влезе в спалнята, която едва ли би могла да се нарече така — нямаше врата, която да я отделя от дневната, а само нещо като портал — намек за врата, защото помещението леко се стесняваше, после пак ставаше широко. Имаше нощно шкафче, комбинирана лампа вентилатор на тавана и матрак, поставен върху метална рамка и скрит под изпомачкани завивки с пепеляв цвят. Дори нямаше възглавници.

Естествено, първо провери нощното шкафче. На него нямаше лампа. Имаше обаче шишенца с крем за тяло, с аромат съответно на ягода и на шоколад, жълт флакон, пълен наполовина с виагра, розов вибратор и изкуствени пениси с всевъзможни големини и форми каквито едва ли се срещат в природата. Някои имаха толкова странни форми, че Енгелман се зачуди как се използват. След това видя снимките в чекмеджето и престана да се чуди.

Изглежда, мисълта, че Круз има любовница, не даваше пълна представа за апетитите му. В чекмеджето имаше трийсетина снимки и поне три пъти повече партньори. На всяка се виждаха по най-малко двама души, без да се брои човекът с фотоапарата — който, поради отсъствието му в колекцията, вероятно беше самият Круз, и никои двама души не се повтаряха на две снимки. На възраст бяха от петнайсет до дваисет и пет, а по пол бяха мъже и жени и всевъзможни комбинации между двете. Повечето бяха латиноамериканци, но имаше

и много чернокожи и тук-там азиатци. Бели нямаше. Круз, изглежда, все пак поставяше някакви граници в предпочитанията си.

Енгелман се взира в тези изображения на преплетени крайници, играчки и гениталии доста време, но те не пробудиха в него абсолютно нищо. Просто търсеше нещо, което да му е от полза. И ако на снимките имаше нещо подобно, то оставаше също толкова далечно за него, колкото удоволствията на плътта, които те документираха. Единствено убиването му доставяше удовлетворението, което обещаваха тези кухи снимки.

След като ги огледа внимателно, той хвърли тестето на пода и се върна към чекмеджето на нощното шкафче. В него нямаше нищо, освен големия стар „Полароид“, с който бяха направени снимките — отворен, без филм, и орфан криминален роман за приспиване, който захвърли настрана, след като го изтръска, за да провери дали вътре няма нещо. След това прегледа чекмеджето, както и другите, в кухнята, но без резултат.

Махна завивките от матрака — изпоцапани и измачкани от безброй тела, вонящи на пот. Матракът изглеждаше цял — не беше разпарян и шит или нещо такова, нещо, което да покаже, че Круз може да е скрил нещо вътре, — но Енгелман все пак го срязва и прерова вътрешността. Стаята се напълни с боклуци — пружини, вата, порноснимки, но следата, която търсеше, я нямаше.

Разглоби металната рамка, но и там не откри нищо. Нищо не беше залепено и за перките на таванния вентилатор или в стъкления глобус, в който бяха електрическите крушки отдолу. Зад решетката на вентилацията видя само миши изпражнения, а зад уредите в кухнята имаше само мъртви хлебарки.

Застана в средата на разхвърляния апартамент, ядосан от неуспеха си. Мръсен и плувнал в пот, отиде до хладилника, отвори го, взе една от бирите на Круз и я отвори. После се свлече вдървено на линолеума и остави хладния въздух от отворения хладилник да се спуска върху него, докато пие.

Погледът му се плъзна наоколо безучастно, по следите от усилията му. Бъркотията, която беше сътворил, не го радваше — носеше му единствено разочарование. Беше толкова сигурен, че ще открие нещо. И все пак.

И все пак.

Погледът му се спря на книгата с твърди корици, паднала на пода отворена, с гърба нагоре. Обзе го някакво вълнение, нетърпение. Заглавието, даде си сметка, беше на английски, въпреки че Круз презираше този език и не би позволил да го говорят в дома му. Може би отсъствието на бели любовници на снимките подсказваше, че предпочита други езици и в любовното си гнездо. Освен това липсата на мебели подсказваше, че Круз не е прекарвал на това място много време, за да чете книги в леглото.

Тогава?

Енгелман се надигна от пода и отиде до книгата, забравил за бирата и изтощението си. Вдигна я и я огледа.

„Кръстникът“ на Марио Пузо.

Прелисти я и видя, че на места са подчертани букви, на пръв поглед хаотично.

Усмихна се и извади анонимния телефон от джоба си. Пръстите му бяха непохватни заради ръкавиците, но нямаше значение. Корпорацията беше на бутон за бързо набиране.

Телефонът извънхя веднъж.

— Да? — отговори контактът му. Не ядосано, просто кратко.

— Здравсти. Мисля, че открих нещо интересно.

— Какво?

— Нищо, с което си струва да се занимаваш. Работя по него.

— Тогава защо ми се обаждаш?

— Защото в организациите ви има непослушни момчета и момичета.

— Какво искаш да кажеш?

— Разменяте си бележки. — Енгелман цъкна с език. — Боя се, че ще се наложи да ги погледна.

Последва дълга пауза — толкова дълга, че Енгелман се зачуди дали не е прекалил, дали контактът му няма просто да прекъсне линията.

После чу:

— Комуникациите ни са тайна. Заключени.

— Не толкова, колкото си мислите отговори Енгелман и самодоволната му усмивка някак се прокрадна в тона му.

— Внимавай как говориш с мен — каза онзи. — Не сме шайка кретени и не се отнасяме добре с тези, които мислят друго.

Енгелман се сепна и усмивката изчезна от физиономията му.

— Не искам да кажа, че...

Контактът му го прекъсна:

— Добре. Продължавай да не искаш да кажеш. — След това въздъхна и продължи с по-спокоен тон: — Ако този боклук е пробил комуникациите ни, значи е по-добър, отколкото си мислехме. Ако ти дам каквото искаш, ще успееш ли да го хванеш?

— Да. Аз също съм добър.

— Така казват. Обаче можеш да си сигурен, че ако използваш информацията, за да ни прецакаш, ще извикам петима като теб, за да те хванат и да се погрижат да живееш само колкото да съжалиш, че си жив. Разбираш ли ме?

Енгелман не отговори веднага.

— Да.

— Добре. Провери си телефона. Изпращам ти линкове към сайтове в интернет, които трябва да погледнеш. Освен това ще предупредя всички да престанат да използват комуникационната мрежа, докато не хванеш нашия човек.

— В никакъв случай. Така ще му дадеш знак, че нещо не е наред. Комуникациите ви трябва да продължават както преди.

Онзи млъкна за момент.

— Нали разбираш какво точно искаш от мен?

— Разбирам.

— Дано. Защото ако не запуша пробойната и заради това умрат наши хора, вината ще е изцяло твоя.

— До днес нямате представа, че комуникациите ви са пробити. Ще е глупаво да пропилеееш тактическото предимство, което имаме сега, след като разбрахме какво се е случило.

— Добре. Ще ти дам десет дни. След това сменяме ключовете, независимо дали си хванал нашия човек, или не.

— Добре.

— Хубаво. Желая ти успех.

Връзката прекъсна.

„Не, не успех — помисли си Енгелман. — Успешен лов“.

11.

Денем паркът „Макартър“ изглеждаше достатъчно безопасен. Наистина, беше изпъстрен с графити и на доста места под сенките на евкалиптите дремеха бездомници. Въпреки това обаче хората продължаваха да разхождат кучетата си по напечените от слънцето морави и семействата водеха децата си да ритат топка или да играят на катерушките.

След като слънцето обаче се потопеше в Пасифика на запад, паркът — и източният квартал на Лонг Бийч — ставаше друг. Семействата събираха нещата си и си тръгваха. Местните излизаха от парка и сядаха по верандите или се скриваха по домовете си. И се появяваха бандите.

Крачеха със заучена напереност, която целеше да сплашва — но се движеха на глутници, защото много означава безопасност. Бяха предимно чернокожи, но имаше и латиноамериканци, и дори една камбоджанска група. В бандите нямаше смесване на расите. Лонг Бийч се гордее с разнообразието си, но уличните банди там, изглежда, не са достигнали такова просветление.

Майкъл Хендрикс ги наблюдаваше с престорено безразличие от мястото си на отсрещния тротоар. Никой не му обръщаше внимание. Беше част от пейзажа и нищо повече.

Бе пристигнал в Лонг Бийч късно предната вечер. Лестър му бе запазил стая в хотел от средно ниво, на няколко пресечки от океана, на името на Робърт Маккол, и му бе осигурил съответната лична карта и кредитни карти. Малко след като пристигна, се разходи до брега, праметнал през рамо зелен войнишки брезентов сак. Когато стигна, извади от сака джинси и три фланелки — обикновена бяла тениска, сив потник и фланела от трико на червени и бели квадратчета. Приливът не беше започнал и водата, с цвят на кока-кола, се плискаше под натриевото осветление. Стигна до самите вълнички, натопи дрехите и ги изстиска. После пак ги натъпка в сака влагата веднага изби върху брезента — и се върна в хотелската си стая.

На сутринта дрехите, които бе окачил в банята, върху завесата на душа, бяха изсъхнали. Морската вода беше потъмнила цветовете им. Коричка от солта беше втвърдила тъканта. Банята миришеше на мърша.

Облече дрехите — най-напред потника, после тениската, после фланелата. След това се измъкна през страничен изход от хотела и тръгна към вътрешността на града, като край една стойка за велосипеди спря, за да намаже лицето и ръцете си със смазка от веригите. След още няколко пресечки забеляза как лицето на една бизнес дама трепна от погнуса, когато го видя, и разбра, че е постигнал целта си — поне за тази жена той беше поредният бездомник в град, в който бездомниците бяха в изобилие.

Единственият известен адрес на Ървинг Франклин беше скромната измазана с хоросан едноетажна къща на баба му. Хендрикс се настани на пейката пред заложната къща малко по-нататък по улицата, за да наблюдава.

Когато пристигна, бабата беше будна. Виждаше я да снове напред-назад покрай прозорците с часове. Готвеше. Чистеше. Грижеше се за две малки деца — братя на Франклин или може би братовчеди. Видя самия Франклин обаче чак на обяд, когато хлапето се изтърси в кухнята — със сънена физиономия, с отпечатъци от завивките по бузите. Стъписа се от възрастта му. Беше дребен, с деликатни — почти момичешки — черти, без видими татуировки, и беше най-много един и шейсет. Хендрикс не можеше да си представи защо една голяма престъпна организация може да иска това хлапе да умре.

Остана край къщата цял ден, като сменяше местоположението и вида си периодично, за да не бие на очи. Пред заложната къща с фланелата. Облегнат на оградата на съседа по тениска. Излегнал се по потник под една акация. Беше се надявал да има шанс да поговори с хлапето насаме, но то не излезе от къщата чак до вечерта, когато дойдоха трима от бандата му — и тримата по-големи и по-силни от Франклин, с татуирани вратове и украсени със златни пръстени пръсти. Дойдоха с изрисувана хонда „Сивик“ да го вземат.

На излизане малкият Франклин целуна баба си по бузата.

Хендрикс ги проследи до парка, на няколко пресечки в източна посока. Видя ги как действат — с ефективност, усвоена след дълга практика. Изглежда, Бесните пророци нямаха съперници в

екосистемата на парка — заеха детската площадка в югозападния ъгъл, откъдето имаше достъп до двете големи улици, които се пресичаха там, Уорън авеню и Анахайм стрийт. Сделките им с дрога ставаха като по часовник. Четирима от бандата с черни качулки заеха ъглите на детската площадка. Бяха най-едрите и дрехите им се издуваха издайнически на кръста. Двама други — единият беше Франклин — заеха входовете на детската площадка. Изглеждаха невъоръжени. Седмият член на бандата се настани под катерушките — беше невъзможно да го видиш и би останал незабележим, ако не го издаваше огънчето на цигарата му.

Купувачите влизаха в детската площадка от южната страна и поздравяваха Франклин с ръкостискане — несъмнено така му подаваха парите. След това изчезваха в сенките на катерушките, за да получат стоката. Излизаха от северната страна, а охраната там подсвирваше, за да даде знак, че клиентът си е отишъл. Предаването на парите и на дрогата ставаше на различни места. Продуктът не се появяваше на показ в нито един момент. Потокът клиенти се контролираше внимателно. Всеки, който ги наблюдаваше повече от пет минути, би разбрал какво правят, но от полицията се искаше да представя доказателства, заснети с камера, или да оправдава евентуално претърсване с вероятни причини. Ако ченгетата устроеха хайка, Пророците просто щяха да се разбягат — тези с оръжията не се докосваха до наркотици или пари, а другите — до оръжия, така че и да ги хванеха, списъкът с обвиненията щеше да е кратък. А агент под прикритие не би се осмелил да купи стока при толкова много оръжия наоколо, освен ако нямаше желание да умре.

Това важеше с двойна сила за Хендрикс, ако се опиташе да доближи Франклин — едно ченге под прикритие би имало поне някаква резервна подкрепа. А за наркоманите, които бързаха да си получат дозата, Франклин беше без значение, беше просто средство за постигане на целта — те дори не забавяха крачка, когато минаваха покрай него, и почти никой не му казваше и дума. Ако опиташе да го доближи под предлог, че иска да купи, биячите щяха да му налетят, преди да е казал и пет думи на хлапето — а ако Франклин реагираше лошо, ситуацията щеше да се вкисне много бързо.

Жалко, защото по всичко личеше, че хлапето има нужда от някой като Хендрикс наоколо. Докато приятелите му се шегуваха и се смееха

цялата вечер, Франклин изглеждаше смълчан, изнервен, изплашен. Беше изтърсакът на котилото, по-скоро талисман, отколкото истински член на бандата и — или въпреки опитите му да се пъчи и да се прави на самоуверен, или точно заради тях — му се подиграваха безмилостно.

Хендрикс му съчувстваше. Виждаше собственото си сурово детство и много добре си спомняше какво му струваше пътят, който то му бе предопределило. Във всеки случай, докато хлапето стоеше на входа на детската площадка, нямаше как да отиде при него.

Не му оставаше друго, освен да наблюдава и да чака.

Енгелман също наблюдаваше и чакаше недалеч от мястото, където се спотайваше Хендрикс.

Веднага след като контактът му бе изпратил линковете на съответните сайтове за конни надбягвания и му бе посочил кои резултати означават предстоящи удари, Енгелман се бе заел да ги дешифрира. Буква по буква бе сглобил съобщенията в бележника си с кожена корица, като местеше поглед от екрана на телефона си към жълтеникавите страници на „Кръстникът“ и бележника си, докато накрая очите му започнаха да смъдят от напрежение. В резултат получи груби описания на два удара — непълни и с множество правописни грешки, но достатъчно ясни, за да схване важните подробности. Контактът му от Корпорацията му предостави каквато допълнителна информация успя, а Гугъл осигури останалото. Интернет се оказа истинско съкровище в издирването на хора.

Първият удар трябваше да бъде срещу някой си Ричард д'Абруцо. Той беше племенник на Монте д'Абруцо, бос на чикагската мафия, и държеше нощен клуб, който мафията използваше като прикритие за търговия с кокаин и екстази, наред с други неща. Изглеждаше, че Ричард си пада по продукта, който помагаше да се пласира — и слабостта му щеше да му струва скъпо, защото обичаше да обезобразява жени, когато се надрусва.

Първия път беше обяснил, че станало случайно. Пуснал бръснач по лицето на приятелка, докато вземали душ заедно. Момичето разказало друга версия, но раната била плитка и не се нуждаела от

шевовете, така че петцифрена сума била достатъчна, за да се купи мълчанието ѝ.

Втория път, когато се случило, жертвата — дребна звезда от телевизионно риалити, известна с това, че е известна — била заспала. Тя, за разлика от първата жертва, подала оплакване. Била нужна шестцифрена сума и обвързващ юридически документ, преди да потвърди версията му, че нещо се объркало, докато похапвал посред нощ.

Когато клиентка на нощния му клуб била намерена с прерязано гърло на малка уличка на около километър от апартамента му, фамилията си дала сметка, че слабостите на Ричард ще се оправят с друг вид плащане — към наемен убиец.

Енгелман бе летял от Маями до Чикаго с идеята да дебне Д'Абруцо, докато неговият човек се появи, но когато самолетът му се приземи, Д'Абруцо вече беше покойник. Според пресата смъртта беше настъпила вследствие на свръхдоза, поета по невнимание, което звучеше логично. Ако племенник на боса бъде убит, щеше да прилича на война, а самоубийството би опетнило фамилното име — Д'Абруцо бяха католици, в края на краищата.

Енгелман се разочарова заради загубеното време в Чикаго, но не се обезсърчи. Инстинктивно усещаше, че е близо. Може би неговият човек просто бе закъснял, за да спаси Д'Абруцо. Може би вторият удар от списъка щеше да донесе резултат.

Още същия следобед летя от Чикаго до Лос Анджелис Интернешънъл и оттам стигна с кола под наем до Лонг Бийч, където живееше втората поръчана жертва. Опашката пред гишето за наемане на коли беше къса, а трафикът по шосето на юг беше разреден. Към четири следобед паркира крайслера пред едноетажен магазин, от другата страна на улицата, срещу парка, в който се навърташе бандата на мишената.

Енгелман оглеждаше напеченото от слънцето гето и чакаше да се появи жертвата. Струваше му се невероятно, че само преди дни беше усещал по лицето си хладния ветреца над Женевското езеро — или че тези мизерни хора, мъже и жени, тук, с техните вулгарни дрехи и боботещи коли, обитават същата планета като Виан и гостите му. Тази мисъл го накара да се усмихне. Едно от големите удоволствия в призиванието му беше това, че му осигуряваше място на първия ред,

пред пищния карнавал на живота — и му напомняше, че макар пътешествията да се различават значително, в края на краищата пътищата на всички водят към едно и също място.

Бесните пророци пристигнаха малко след залез. На пръв поглед Ървинг Франклин — най-малкият от всички — приличаше на злочест наивник. Впечатлението се подсилваше от факта, че докато останалите отпиваха лениво малцово уиски от картонени чашки, Франклин се наливаше с „Ред Бул“ и се тресеше от нерви.

Обаче — благодарение на контакта от Корпорацията — Енгелман знаеше за какво всъщност става дума. Поведението на Франклин не беше белег на младост или невинност. Това беше външното проявление на необузданата му амбициозност. На неистовия му стремеж да се докаже пред приятелите си и пред света.

Две седмици преди това с братовчед му — дребен изпълнител бияч на Палачите от Лос Анджелис — се намесили в сделка между куриер на фамилията от Ел Ей и втория в йерархията на Бесните пророци, като убили и двамата и изчезнали с хероин за двайсет хиляди долара и още толкова пари. Франклин задържал парите, а братовчедът — хероина.

Невинният вид на Франклин се оказал полезен. Собствената му банда не подозирала нищо за участието му в грабежа — предполагали, че е дело на някой съперник. Фамилията обаче хванала някой да продава хероин на нейна територия без разрешение и проследили стоката до братовчедата на Франклин, който — след известно убеждаване — съобщил, че планът за грабежа бил дело на Франклин. Братовчедът вече бил заровен в старото сметище Пуенте Хил. Смъртта на Франклин трябвало да бъде по-зрелищна — послание към останалите Пророци, че опити на техни хора да вредят на фамилията няма да бъдат толерирани.

Докато гледаше, Енгелман си даде сметка, че очите на Франклин не отговарят на детския му вид. Бяха коварни и подозрителни — присвиваха се при вида на всеки пешеходец, стрелкаха се по посока на всеки шум, който се разнасяше в нощта. Беше от тези, които очакват насилие — които виждат следи от насилие навсякъде, защото то се спотайва в сърцата им.

„Не се безпокой, млади момко — помисли Енгелман, — насилието ще те стигне много скоро“. Обаче, с малко късмет, до

момчето най-напред щеше да стигне неговият обект.

И докато тази мисъл танцуваше в ума му, момчето изостави поста си. Бездомникът в края на парка се раздвижи.

12.

Ървинг Франклин допи четвъртия си „Ред Бул“ и захвърли празната кутия на улицата. Лицето му беше зачервено. Зъбите му тракаха. Кофеинът бръмчеше във вените му. Когато тръгна от мястото си край входа, най-близкият бияч подвижна:

— Къде, по дяволите, си тръгнал, Ифи?

Франклин го изгледа с презрение. Сто килограма тъпо зло. Нямаше да се задържи дълго, след като той поемеше нещата — и това щеше да стане по-скоро, отколкото този тип или някой друг от Пророците си мислеха.

— Спокойно, Тай. Трябва да пусна една вода. И без това няма да дойде никой.

Тай огледа пустата улица, сви месестите си рамене и изсумтя:

— Побързай.

Франклин извади цигара и запали. Топъл дим и хладен ментов аромат изпълниха дробовете му, сърцето му малко се успокои. По това време на нощта всички заведения в района бяха затворени, а тоалетните на парка бяха в територията на Малкия мошеник. Нямаше начин да рискува да го гръмнат само за да се изпикае на закрито, когато можеше и на улицата. Издиша кълбо дим и прекоси „Анахайм“, за да отиде до тясната сервизна уличка между магазина за мебели и затворения пазар на ъгъла.

Когато момчето се отправи натам, Хендрикс — седеше под козирката на вход, от който имаше добра види мост към парка — стана и го последва. Усети погледите на Пророците, когато прекоси с нестабилна походка улицата, така че сви леко настрани от Франклин и преодоля желанието да погледне към него. Веднага щом успя сви в пряката и изчезна от полезрението им.

Стъпките му отекваха силно, докато се преструваше на пиан, но веднага след това станаха тихи. Знаеше как да остане незабелязан при

много по-трудни условия от тези. Изтича по тротоара и затърси пряка или проход към съседната улица.

След втората сграда имаше ниска метална ограда — с катинар на портата — около малък паркинг. Той я прескочи ловко и тръгна по диагонал между колите, към Франклин.

„Може би въпреки всичко ще успея да спася това хлапе“, каза си.

Енгелман наблюдаваше с интерес как Франклин пресече „Анахайм“ — и интересът му се превърна във възбуда, когато видя бездомникът от отсрещната страна също да се раздвижва. Беше стоял неподвижно толкова дълго, че го беше забравил. Приличаше повече на декор, отколкото на човек. Бездомниците, които спят по улиците, са знакови за Южна Калифорния, както палмите и кревящите графити. Погледите се плъзгат по тях, без да ги забелязват, поради което ролята е чудна дегизировка за човек, който държи да се скрие.

За съжаление паркингът, на който беше колата на Енгелман, беше на отсрещната страна на улицата, което означаваше, че Франклин и бездомният изчезнаха от очите му веднага щом пресякоха. Той запали двигателя, благодарен за първи път, че американската идея за лукс не е икономичността, а спокойствието машината беше толкова тиха, че никой от младежите в парка не му обърна внимание. Излезе от паркинга, сви в първата пряка вляво и продължи съвсем бавно по тъмната уличка, като се взираше в тъмнината, за да открие Франклин — или обекта.

Франклин влезе в първия тесен проход, който започваше от сервизната уличка, и спря зад един контейнер за боклук. Разкопча си ципа и почна да пикае.

В същия момент зърна движение с крайчеца на окото си. Обърна се сепнат и се окапа.

Глеещото огънче на цигарата му му пречеше да вижда добре в тъмнината, в която след миг се очерта човешка фигура. Цигарата падна от устните му и изсъска в локвата пред краката му. Той посегна към кръста си, за да извади пистолета, който наскоро бе купил, но той не

беше там. Беше в чекмеджето с чорапите му в къщата на баба му, защото Пророците не искаха касиерът им да носи оръжие.

— Здравсти, Ифи.

— Айша? — По тялото му първо премина чувство на облекчение, после неудобство. — Защо се промъкваш зад мен така? Мамка му! Помислих, че ще ме оберат в тъмна уличка с изваден инструмент.

Закопча торбестите си къси панталони и небрежно ги избърса отпред с опакото на ръката си.

— Съжалявам, Ифи. Искрах... исках само да кажа „здравсти“.

Франклин я огледа. Слаба като клечка, с парцаливи дрехи. Хълтнали очи. Пожълтяла кожа, която изглеждаше жълто-сива на уличното осветление. Ръцете ѝ от китките до лактите бяха осеяни с белези от игли.

— Да бе. Искаш да се друсаш.

Айша заби поглед в обувките си.

— Трябва ми само малко, за да изкарам до заплата.

— Искаш да кажеш, докато сводникът ти ти даде твоя дял.

— Стига, Ифи. Не се познаваме от вчера. Ще ти се отблагодаря — каза тя, пристъпи към него и посегна към чатала му.

Франклин я блъсна и тя падна. Удари се лошо и изскимтя.

— Раз карай се, кучко! Не съм ти вече онова тъпо негро, дето едно време ти даваше стока без пари. Сега съм тежка категория, ясно? *По-добър* съм от теб. И недей повече да идваш да ми скимтиш с глупостите си — на тебе вече няма да ти дам даже да ми духаш.

Вдигна крак, за да я изрита. Тя изпищя и закри лицето си с ръце, но не направи нищо, за да го спре.

Някъде наблизо се чу кашляне. Франклин се обърна и видя бездомника — стоеше в началото на прохода, очертан от уличната светлина.

Франклин се сепна — заради публиката — и свали крака си.

Когато очакваният ритник не дойде, Айша погледна между пръстите си и очите ѝ се разшириха, когато видя кой я е спасил.

Бездомникът каза:

— Изчезвай.

Айша се изправи безмълвно, с мокро от сълзи лице, и побягна. Франклин погледна първо бездомника, после нея и се замисли дали да

не я настигне и да ѝ даде урок.

Бездомникът пристъпи към него и каза:

— На твое място не бих го направил.

Франклин замръзна. Макар че никога не би го признал, дори пред себе си, нещо в гласа на мъжа го плашеше.

Останаха така — в неловко мълчание, — докато звукът от стъпките на Айша не се стопи в нощта. Тогава Франклин наду гърди в опит да спаси наранената си гордост.

— Какво ме зяпаш, мамка ти? — попита, като се постара да го каже заплашително.

— Не те зяпам — отговори мъжът. — Изобщо.

И изчезна в тъмнината.

Докато Енгелман се движеше бавно на запад по 11-а, от уличката вляво изскочи млада чернокожа жена и се блъсна, разплакана, в калника на колата му. Той спря моментално и се вгледа в тъмнината, откъдето бе изскочила. Зърна Франклин на петдесетина метра по-нататък, до контейнер за боклук, сам. След миг момчето се обърна и тръгна назад, към парка.

Енгелман обиколи квартала, но никъде не видя бездомника. Обиколи още веднъж, за всеки случай, после се върна на паркинга. Изглежда, Франклин бе напуснал поста си заради тази млада жена, а събуждането на бездомника беше само съвпадение.

Продължи да следи момчето още два дни. Още два дни никой не се доближи до него. На третия ден двама здравеняци от италиански произход го измъкнаха от дома на баба му, докато тя ги умоляваше да престанат, и го застреляха отпред, на улицата — две чаткания, в главата и сърцето, както подобава на професионалисти. Бяха си професионалисти.

Ървинг Франклин престана да е следа.

13.

Езерото Маккей все още беше като стъкло в студения сутрешен въздух — над водата се издигаше рехавата мъгла, която обвиваше отражението на планината Уошингтън, украсило повърхността му. На Майкъл Хендрикс му приличаше на японски пейзаж, окачен наопаки.

Провери джипиеса си и кимна — сам на себе си. Място беше това. Огледа гъстата гора на Ню Хампшър: боровете бяха толкова високи, че гледани отдалече изглеждаха тънки — клоните им приличаха на пера. Отблизо обаче стволите бяха толкова дебели, че човек не би могъл да ги обгърне с ръце. Хендрикс вдиша аромата им и се усмихна при мисълта, че тези дървета са тук от векове, а може и никога да не ги е виждал никой, освен него. Погледът му проследи един от стволите нагоре и се спря на мътния отблясък на фиброоптичната камера, скрита в клоните на пет метра височина. Помисли си, че би искал винаги да си остане така.

Беше шест сутринта. Хендрикс обаче бе станал преди часове и бе обиколил периметъра, който бе установил около хижата, която наричаше дом, откакто се бе върнал от Афганистан — провери сензорите за натиск, увери се, че камерите си остават скрити. Беше нещо като ритуал — правеше го винаги, когато се върнеше от работа. Казваше си, че е необходимост. Че професията му го превръща в мишена. Истината обаче беше много по-проста. Истината беше, че времето, прекарано в гората, успокояваше ума му — позволяваше му да се отърси от бремето на работата.

Проследи зрителната линия на камерата до мястото, което търсеше, и тръгна по дебелия килим от борови иглички. Камерите бяха твърде много, за да помни точните им места — беше монтирал двеста на терен от тринайсет квадратни километра гора. Разчиташе на джипиеса и инстинкта си. За да ги открие, трябваше да оцени мястото и да определи оптималното местоположение. Неизменно се оказваше, че ги е монтирал точно там.

Освен че беше компетентен, Хендрикс беше и последователен. За това трябваше да благодари на Чичо Сам.

Навсякъде наоколо имаше пресни следи. Пресни, но не човешки. Той клекна и докосна с пръсти разровената почва.

Да. Скъсан кабел, точно както предполагаше.

Извади инструменти от колана си и оголи краищата, съедини ги и изолира снадката. Когато свърши, покри всичко с тънък пласт пръст и борови иглички и прекрачи кабела.

Сателитният телефон на колана му веднага започна да звъни.

Хендрикс махна с ръка пред камерата на дървото — толкова малка, че беше почти невидима. Знаеше, че когато се прибере в хижата, ще го чака видеозапис на това махване.

Кабелът свързваше камерата с няколко чувствителни на натиск подложки, които беше оставил на различни места в гората. Не обхващаха целия терен — това би било прекалено сериозно начинание дори за него, — но не беше и нужно. Белите планини на Ню Хампшър осигуряваха чудесна защита под формата на опасен терен. Сензорите следяха само най-вероятните места за достъп — тези, които човек с някаква тактическа подготовка би определил като подходящи за приближаване. Стъпва на подложка, активира камера — и предупреждава Хендрикс за присъствието си достатъчно навреме.

През трите години, откакто живееше в изоставената хижа на семейството на Иви, защитата, която предлагаше системата, беше само психологическа. Камерите снимаха само диви животни. Както и днес — женски лос с малкото си активираха камера, после изведнъж хукнаха подплашени. Случката беше достатъчно тревожна, за да го накара да вземе оръжие — в края на краищата нещо беше подплашило животните, — но се оказа, че безпокойството му е било излишно. Следите показваха, че се е появила мечка, а липсата на кръв показваше, че не се е случило нищо лошо.

Това го радваше. Не беше ловец. Не искаше животни да страдат.

Стомахът му изкъркори и той си даде сметка, че е на крак от часове, без никаква храна, и е изминал много километри без почивка. Типично за него, отново си бе наложил сериозно усилие. Обикновено обиколките му след мисия бяха спокойни и отпускащи. Днес обаче усещаше в гърдите си възел от напрежение, който му пречеше да диша. Питаше се — и не без основание — дали не е заради лошия резултат

от пътуването му до Лонг Бийч — или по-скоро заради факта че Иви е бременна от друг.

Пулсирането в слепоочията при тази мисъл беше достатъчен отговор.

„Няма смисъл да мислиш за това — каза си. — Решението беше твое“.

Обаче някакво дълбоко, склонно към самосъжаление кътче на ума му не искаше да повярва.

Не искаше да повярва, че изобщо е имал избор.

Или че това неговото може да се нарече живот.

Озоновата миризма на газовия котлон изчезна и на нейно място дойде наситеният пушек от загорял бекон — тиганът започна да цвърчи. Три парчета — дебело отрязани, без марината — от месарницата в Осипи. След като ги пържи почти до прегаряне и ги извади на парче домакинска хартия, Хендрикс счупи в тигана две пресни яйца от близка ферма, за да се изпържат в мазнината. Белтъците побеляха веднага и след малко яйцата бяха готови. Той ги сложи върху резени домати от градината зад къщата, после сложи тигана в мивката.

Яде прав. Прокара селската закуска с две чаши кафе филтър, без захар. Хижата — просторна едноетажна дървена постройка с дебели греди под високия таван и огромна каменна камина — беше тиха и спокойна, но всеки сантиметър от нея нашепваше на Хендрикс спомени за годеницата му. Кухнята, където тя приготвяше калпава след калпава вечеря, където се правеше на голяма жена и забъркваше бълвочи от консервите, с които родителите ѝ бяха заредили шкафовете преди години. Спалната ниша, където пък се суетеше той, неумел, неопитен — докато тялото ѝ, така непознато и тайнствено в началото, не се превърна в част от неговото собствено, докато не постигнаха пълен синхрон и не започнаха да се разбират без думи. Камината, пред която се гушеха, защото беше единственият източник на светлина и топлина, когато есента се спускаше над планината и те си даваха сметка, че са твърде бедни, за да си позволят газ за отоплението или бензин за електрическия генератор. Дори ръждясалият му шевролет отвън като че ли още пазеше аромата ѝ — той си даваше сметка, че е

невъзможно, но в ума му беше така въпреки всичко, след толкова много години. Оставяше го някъде на обществен паркинг, когато отиваше да работи, така че да го чака за пътя към дома, и му сменяше номерата с номера от друга таратайка на всеки няколко месеца.

У дома. Странен начин да мисли за място, за което не можеше да има никакви претенции — място, собственост на двама души, които го мразеха толкова много, че се бяха отказали от собствената си дъщеря само защото се е събрала с него. Място, с което бяха свързани щастливите спомени от един минал живот, от една цяла вечност с жената, която ги изпълваше.

И въпреки всичко това място беше единственото, където се чувстваше у дома.

И буквално се бе вселил тук, като призрак, все едно онази крайпътна бомба наистина го беше убила.

Когато беше тук, обгърнат от еката на миналото, така близко и така недостижимо, почти вярваше, че го е убила.

— Здравсти, приятел. Как е животът на вилата? Чувам, че в Тоскана е чудесно по това време на годината.

Хендрикс се усмихна. Макар че беше най-близкият му приятел — определение, което изглеждаше глупаво от страна на човек, който няма други приятели — Лестър нямаше никаква представа къде живее Хендрикс. Това беше мярка за сигурност, като паникбутоните, които Лестър беше монтирал в бара и апартамента си, за да предупреждава Хендрикс с есемес, ако някой дойде да пита за него. Така Лестър беше сигурен, че няма да компрометира сигурността му — дори и под натиск. Лестър нямаше намерение да причини вреда на друг от частта им, ако има начин да го избегне, и беше видял твърде много по време на службата си, за да вярва, че би издържал, ако започнат да го изтезават — твърде много искрено вярващи бяха продавали своя бог, страна, семейство и всичко останало пред очите му само и само за да сложат край на болката. Когато шефовете казват, че мъченията са нищо, това е вярно само наполовина. Хората просто не могат да издържат. Просто са готови да кажат всичко, което се иска от тях — независимо дали е вярно, или не, — само и само болката да спре.

Лестър обаче не беше лишен от чувство за хумор. Шегуваше се с Майкъл заради тайната му бърлога. Напоследък опитваше да отгатне, когато Хендрикс позвънеше. В сравнение с останалите предположения „вила в Тоскана“ беше най-нормалното. Преди това беше „Арктическа крепост на самотата“. Още преди това — „База на луната“.

— Не струва. Има само италианска храна.

— Да — каза Лестър. — Звучи кошмарно.

— Особено ако ти се прииска нещо китайско.

— Не е ли малко рано за китайско? — Още нямаше девет сутринта.

— Не, в Тоскана не е — отвърна Хендрикс. Лестър се засмя. — Нещо за мен?

— Да. Има шумотевица около нещо, което може да се окаже по твоята част. Можем ли да говорим?

Хендрикс натисна два клавиша на лаптопа и на екрана се появи диагностична програма. Лестър беше сглобил лаптопа от най-различни части. Приличаше на компютър, купен на старо. Отвътре обаче беше последен писък на техниката.

— При мен няма проблеми. Няма опити да пробият кода ни, тази сутрин прегледах всичко за буболечки. Предполагам, че и при теб е чисто?

— Чисто е. Да не съм вчерашен!

— Не си. Каква е работата?

Обектът беше някой си Ерик Пъркхайзър. От това, което Лес беше успял да схване от кодираната комуникация на Корпорацията, Пъркхайзър беше ИТ специалистът на мафията от Атланта — поне докато не прибрал чисти двайсет и осем милиона чрез някаква компютърна схема за прехвърляне на пари и после не започнал да спася на федералните, като така напълно разбил операциите на работодателите си.

Наградата за главата му била двайсет и пет хиляди. Инструкциите — да стане възможно най-кърваво и показно. Искаха Пъркхайзър да умре до края на седмицата. Изглежда, синдикатът в Атланта искаше да подскаже на служителите от така наречения негов легитимен бизнес да не крадат офис консумативите — и да не снасят на ФБР. Понеже така просто не се прави.

— Имаш ли името на човека, когото пращат?

— Да. Лиънуд. Чувал ли си го?

— Не го познавам. Виж какво можеш да изровиш за него... снимки, други имена, предпочитан начин на действие.

— Добре.

— Знаят ли къде е Пъркхайзър? — попита Хендрикс.

— Да. В Мисури.

— Как са го открили?

— Шибан късмет — отговори Лес. — Тоест Пъркхайзър не е имал никакъв. Провери си пощата.

Лестър изпрати копие от шофьорската книжка на Пъркхайзър, от Джорджия, отдавна невалидна, както и линк. Линкът отвори страница от вестник, който излизаше в Мисури, от предния ден, за служител на местен магазин за електроника, на име Еди Паломера, който ударил джакпота в градското казино и спечелил малко повече от шест милиона долара. Репортерът го питаше как се чувства: „Късметлия“ — беше отговорът.

Само че Еди Паломера от Спрингфийлд, Мисури, не изглеждаше чак такъв късметлия. Защото глупавата му физиономия се хилеше от компютърния екран на Хендрикс и ужасно приличаше на ИТ спеца на име Ерик Пъркхайзър.

Хендрикс реши, че програмата за защита на свидетелите го е настанила в град с име Спрингфийлд, защото дори и да изтече информация, лошите ще трябва да претърсят всичките петдесет градчета с това име в страната, за да открият онова, което им трябва.

От друга страна, може би пък Лестър грешеше. Може би Пъркхайзър *наистина* беше късметлия? В края на краищата с парите, които беше отмъкнал от групата в Атланта, и спечеленото от градското казино можеше да плати хонорара на Хендрикс поне шейсет пъти.

Което означаваше, че има шанс да остане жив достатъчно дълго, за да похарчи остатъка.

14.

Хендрикс беше прекарал доста време в разрушени от бомби села. Бе преживявал снежни бури в студени планински пещери. Бе се крил с дни в ниски бункери, пълни с изплашени вмирисани на пот войници. През ум обаче не му бе минавало, че ще попадне на по-потискащо място от Уестлейк Плаза.

Старият мол беше на десет минути от Спрингфийлд, Мисури, и представляваше грамада жълтеникави тухли върху петно асфалт наред обработваемата земя западно от езерото Спрингфийлд. Когато са го строили, в началото на осемдесетте, вероятно са си мислели, че хората от града ще се избиват да шофират по живописния път. Повечето обаче не искали и постепенно Уестлейк Плаза бил заменен от магазини по-близо до центъра на града. Сега представляваше сборище от унили старомодни търговски площи, чиито клиенти и персонал ходеха там повече по навик, неохотно, отколкото с някакво истинско желание.

Хендрикс разглеждаше застаряващите посетители на мола, домакините от предградията и местните ловци на намаления с любопитството на антрополог. Повечето не пазаруваха, а само убиваха времето. Чудеше се защо предпочитат да висят тук, вместо в доста поголемия и по-лъскав Батълфийлд мол на няколко километра северно. Може би намираха някаква утеха в избледнялата слава на отминалите времена? Може би просто предпочитаха тишината? Би могъл да приеме това — но на тяхно място щеше да отиде в парка край езерото.

Но не беше дошъл да пазарува или да убива времето. Беше тук заради новия си клиент.

Най-напред опита домашния адрес на Пъркхайзър, разбира се — мизерна къща с полуетаж в квартал, пълен с подобни, — но на алеята нямаше кола, а в гаража бяха струпани планини боклуци. Помисли дали да не влезе да почака вътре, но нямаше много време преди удара и не можеше да си позволи да не прави нищо.

Поне така си каза.

Истината беше, че да види Иви бременна с детето на Стюарт го бе изкарало от релси. Мисълта за погубеното хлапе от Лонг Бийч изпъваше нервите му. Имаше нужда от нещо, което да го разсее, а не да виси някъде насаме е мислите си.

Имаше нужда от работа.

Магазинът за електроника беше почти пуст. Никой магазин за електроника, в който беше влизал, не беше пълен с клиенти. Зад щанда имаше двама мъже, и двамата облечени еднакво. Единият беше тийнейджър, развлечен, нисък и дългокос, със златист мъх по горната устна. Другият беше по-възрастен, по-спретнат, по-педантичен — мениджър, ако се съдеше по външния вид. Никой от двамата не беше Пъркхайзър. Хендрикс не се изненада. Ако току-що беше спечелил шест милиона долара, и той не би висял в тази дупка да продава адаптери за телефони. Обаче имаше само домашния му адрес и адреса на работното му място, така че след като бе дошъл, трябваше да опита да направи нещо.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита мениджърът, Чад според табелката с името му.

Хендрикс се ухили.

— Може би... Еди тук ли е?

Чад присви очи.

— Паломера? Той пък за какво ти е?

— Преди няколко седмици ми помогна много. Минавах наблизно и реших да се отбия да му благодаря.

— Ако ти е помогнал, значи си първият. Този човек беше най-лошият служител, който съм имал — каза Чад и погледна косо тийнейджъра, който стоеше до него. — Сериозно говоря.

— Беше?

— Напусна преди три дни. Дори не си направи труда да ми каже. Разбрах, като му се обадох да го питам защо не идва на работа.

— Значи не знаеш къде мога да го намеря?

— Не знам. Не ме интересува. А сега ме извини — каза рязко и отиде при единствената друга клиентка, която оглеждаше някакви смартфони. Очевидно приятел на Еди не можеше да е приятел на мениджъра.

— Голям задник — отбеляза момчето. На табелката му пишеше „Брууди“, а в единия ъгъл беше залепен избледнял стикер с череп.

Хендрикс го изгледа — размъкнато невзрачно хлапе с огърлица от конопено въже, с хитри очи и тежки клепащи. Сравни го с образа на Пъркхайзър, обрисован от файла на Лестър, и реши, че Броуди и Пъркхайзър вероятно са в добри отношения, ако не и приятелски.

— Прав си. Някакъв шанс да знаеш къде е Еди?

— Май много искаш да го откриеш. Защо ти е?

Хендрикс се огледа демонстративно наляво и надясно, после сниши глас:

— Обясни ми как да се закача за кабелната на съседа. Изглеждаше прекалено лесно, за да е истина, и се хванахме на бас за двайсетачка. Е, получи се и идвам да си платя дълга.

Броуди се засмя.

— Да, Еди прави такива неща... но вече не му е до твоята двайсетачка. Миналата седмица спечели цял куп мангизи в казиното. Заради това напусна. Манната ѝ на работата, вика. Не му трябва повече.

— Е — каза Хендрикс, — басът си е бас. И на теб ще дам двайсетачка, ако ме насочиш във върнатата посока.

Игралната зала „Старлайт“ беше до закусвалнята за бързо хранене. Мястото не беше ретро или старинно, или хипстърско, а просто старо — реликва от друго време. На покрития с петна от течове окачен таван светеха виолетови лампи за светлинни ефекти. В средата на помещението имаше маса за въздушен хокей, която сияеше в бяло, заради осветлението. Покрай далечната стена бяха подредени флипери, а до тях имаше автомат с плюшени играчки, които стават твои, ако успееш да ги уловиш с механичната ръка. Навсякъде по игралните автомати мигаха лампички и се чуваше писукане, а понякога машините изригнаха в хаотичен непохватен диалог със самите себе си.

Небръснат мъж с тениска „Атари“, опъната по бирения му търбух, и с чантичка за пари доста под търбуха, седеше отегчено до вратата. Не беше трудно да се сети човек защо е отегчен. Имаше само един клиент.

Ерик Пъркхайзър беше на трийсетина години — слаб, с увиснали рамене, с риза за боулинг и тесни джинси. Прическата му, от петдесетте, и верижката на портфейла му лъщяха на светлината.

Лицето му беше озарено от игралния автомат, над който се беше привел.

Пъркхайзър беше рядкост сред потенциалните клиенти на Хендрикс. Беше свидетелствал срещу мафията — тоест би трябвало да е наясно, че някъде има хора, които искат да умре. При това положение би трябвало да е поне малко нервен. Пъркхайзър обаче дори не се обърна, когато Хендрикс седна до него и загледа как играе.

Очите му се плъзгаха наляво и надясно по екрана след космическия кораб, който изтребваше пълчища прииждащи електронни насекоми. Бързината, с която излизаха срещу него, беше удивителна, а резултатът на Пъркхайзър растеше и вече приближаваше милион — изглежда, играеше от доста време.

— Страхотен резултат — подхвърли Хендрикс.

— Ш-ш-ш-ш! — изсъска Пъркхайзър. Натисна джойстика плътно наляво и заудря клавиша за стрелба, но напразно. Корабът му избухна. Пъркхайзър изруга.

Играта поиска от него да впише инициалите си. Изглежда, беше стигнал до второ място. Първото беше на КНХ. Когато записа инициалите си, стана ясно, че от второ до осмо място пак е той — ЕЛП.

— Много ти благодаря. Това ми струваше високия резултат! Само на тази машина първото място не е мое.

Хендрикс погледна автомата до себе си — някакво антично чудовище. Наистина, най-високият резултат беше на ЕЛП.

— Сигурен съм, че следващия път ще успееш — каза добродушно.

— Може би... само че няма да има много „следващи пъти“ — тросна се Пъркхайзър. — Другия петък заминавам от Спрингфийлд и няма да се върна тук. Напред и нагоре. Чао и сбогом. Просто искам да победея тази шибана машина, преди да тръгна.

— Защо?

— Човек трябва някак да остави знак. Не може да минеш през живота като призрак. — Извади от джоба си монета от четвърт долар и я завъртя умело между пръстите си. Движението изглеждаше повече заучено, отколкото майсторско. — Чакай малко... защо толкова се интересуваш от мен и резултата ми? Да не си КНХ?

— Не, Ерик. Не съм КНХ. Но дойдох, за да поговорим.

Когато чу истинското си име, Пъркхайзър преbledня и изпусна монетата.

— Как ме нарече?

— Чу много добре.

— Не се казвам Ерик. Казвам се Еди. Бъркаш ме с някой.

— Не те бъркам. Изслушай ме. В опасност си. Тук съм, за да ти помогна да се измъкнеш невредим. Ще ти обясня подробно, когато отидем на някое сигурно място, но трябва веднага да тръгнеш с мен. Е?

Пъркхайзър преглътна. Кимна бавно.

После блъсна Хендрикс и побягна.

Хендрикс въздъхна. „Е, добре — каза си. — Ще играем както си намислил“.

Единственият служител се сепна и стана от стола си. Пъркхайзър го сграбчи за раменете, завъртя го и го блъсна към Хендрикс с всички сили. След това запрати и стола му след него и събори игралния автомат, при което по пода се посипаха счупени стъкла и топки.

Хендрикс улови изплашения служител, за да не падне, после хукна след Пъркхайзър през стъклата и топките.

Пъркхайзър бягаше между масите на закусвалнята, като събаряше каквото му падне — маси, столове, за да забави Хендрикс. Погледна назад през рамо и блъсна един мъж с престилка, който носеше поднос с пълни чинии, които се разлетяха наоколо. И двамата паднаха, но Пъркхайзър скочи на крака веднага, като че ли в него имаше натегнатата пружина. Запрати празния поднос към Хендрикс и продължи през залата към изхода на Уестлейк Плаза.

Хендрикс скъси дистанцията помежду им, без да обръща внимание на гневните викове на хората наоколо. Не обръщаше внимание и на камерите в мола — бяха свързани с кабели със стаята на охраната — допотопна система — и той бе прерязал кабелите още с идването си. Ако обаче не успееше да укроти Пъркхайзър бързо, охраната щеше да се превърне в проблем. Дори и въоръжени, едва ли представляваха някаква сериозна заплаха, но ако се наложеше да нарани някой от тях, събитието несъмнено щеше да цъфне във вечерните новини.

Пъркхайзър продължи през голямото фоайе, като се стремеше между него и Хендрикс да има възможно най-много хора. Хендрикс

заобиколи възрастен мъж на моторизирана инвалидна количка и прескочи една детска, от което изплашената майка на детето замръзна вцепенена.

Пъркхайзър стигна главния атриум и опита да се качи по спускащия се ескалатор. Докато се бореше със стъпалата и хората срещу него, Хендрикс скочи на ескалатора за качване, задмина го, подпря се с ръка между двете ленти и се прехвърли на другия, едно, две, три стъпала пред Пъркхайзър. Пъркхайзър го изгледа с ококорени от изненада очи, обърна се и понечи да хукне надолу, само че Хендрикс го хвана. Шепя коса — мазна от брилянтин. Ерик изпищя, защото Хендрикс го дръпна рязко назад.

— Успокой се, Ерик. Опитвам да ти *помогна*!

— Не съм Ерик! — извика Пъркхайзър. Замахна напосоки с лакът, закачи окото на Хендрикс и се измъкна. След това хукна през атриума и цопна право в изпоцапания с ръжда централен фонтан.

Хендрикс направи няколко крачки след него и спря.

В атриума дотичаха няколко души от охраната на мола, с извадени палки.

Хендрикс вдигна ръце над главата си.

Пъркхайзър, мокър до кости и задъхан, се ухили.

— Какъв е проблемът? — Мъжът, който зададе въпроса, беше на около петдесет. Прилична форма. Гъст мустак. Къса подстрижка под униформената фуражка. „Този не е въздух под налягане“, помисли си Хендрикс. Приличаше на ченге, което работи след пенсия.

— Да, задник такъв! — обади се Пъркхайзър. Защо не кажеш на човека защо ме гониш?

— Ще му кажа, разбира се — отвърна Хендрикс. Изражението му беше неутрално, гласът — спокоен. — Офицер, този нещастник ми отмъкна портфейла.

Пъркхайзър се изсмя.

— *Какво* съм направил?

— Еди — попита мъжът от охраната. — Вярно ли е това?

— Дали е вярно? Нелепо е, ни повече, ни по-малко. Защо ми е да крада портфейла на някакъв си в мола?

— Не знам *защо*, но го открадна — каза Хендрикс. — Претърсете му джобовете, ако не ми вярвате.

— Хайде, излизай — каза охранителят на Пъркхайзър и той доджапа до ръба на фонтана и излезе. — Сега си изпразни джобовете.

— С удоволствие — отвърна Пъркхайзър. Когато обаче бръкна в десния си джоб, физиономията му се изопна — и ръката му се появи, стиснала непознат портфейл.

— Кучи син! — изруга той.

Хендрикс не реагира — вътрешно обаче се забавляваше отлично. Беше видял охранителите да приближават и бе мушнал незабелязано портфейла в джоба на Пъркхайзър, докато се боричкаха, като застраховка за подобен случай.

— Дай да видя този портфейл, Еди.

Пъркхайзър го подаде неохотно. Охранителят погледна вътре и го върна на Хендрикс.

— Е, господин Алард, изглежда, това е истината. Все пак щеше да е по-добре, ако бяхте потърсили охраната, вместо да гоните този идиот из мола.

— Така се ядосах — каза Хендрикс, — че изобщо не помислих.

— Ще подадете ли оплакване?

— Не — каза Хендрикс и изгледа Пъркхайзър втренчено. — Мисля, че вече си е научил урока.

— Да, така изглежда. Хайде, Еди — с теб ще отидем да попълним доклада за случилото се. След това повече няма да си добре дошъл в този мол. Надявам се да си направил онзи висок резултат, който искаше.

Физиономията на Пъркхайзър се сгърчи. Хендрикс му намигна невъзмутимо, после попита служителя:

— Значи мога да си вървя?

— Да, Алард, можеш.

15.

Пъркхайзър полага усилия да убеди охраната, че е невинен, в продължение на час и през цялото време трепереше в мокрите си дрехи. Обясняваше, че бил накиснат. Че този тип, Алард, го преследвал. Стигна дори дотам, че да ги кара да прегледат записите от камерите — беше сигурен, че ще го оневинят. Изглежда обаче цялата система за сигурност на мола се бе сринала, така че той нямаше избор, освен да млъкне. Без доказателства — и без да разкрие факта, че се крие от мафията — дори самият той беше принуден да признае, че звучи като откачалка.

В края на краищата го пуснаха — двама го изведоха от сградата и го оставиха в спускащия се здрач. Паркингът на мола беше почти празен. Повечето лампи все още не бяха запалени, макар че все повече оживяваха със спускането на нощта. Виждаха се само три коли. Ръждясалият буик „Скайларк“ на Пъркхайзър беше далече от другите две, стъклата му отразяваха оранжевия залез.

Пъркхайзър остана за момент на място — оглеждаше се, чакаше, търсеше следа от Алард. Беше сигурен, че името не е истинско, но не знаеше как иначе да нарича този тип. Каза си, че паркингът е твърде голям, за да открие един-единствен човек. Десетки коли бяха дошли и си бяха заминали, откакто го бяха задържали. Нямаше причина да мисли, че Алард знае коя е неговата. Въпреки всичко обаче изтича до колата приведен и я отключи с треперещи ръце — без да престава да се озърта.

Скочи вътре, затръшна вратата, натика ключа в стартера. Завъртя го и затвори очи — в очакване колата да се взриви.

Не се взриви.

Но и не запали.

— Да, съжалявам за това — чу глас от задната седалка. — След като откачи в мола обаче не исках да настъпиш педала и да ни забиеш в някой уличен стълб, преди да поговорим.

Пъркхайзър посегна към дръжката на вратата. Забрави, че си е сложил предпазния колан. Хендрикс протегна лявата си ръка и заключи вратата — а с дясната сграбчи предпазния колан и дръпна. Коланът се стегна и залепи Пъркхайзър за седалката.

— Успокой се, Ерик — каза Хендрикс. — Не съм дошъл да те убивам.

— *Казах* ти! — отговори Пъркхайзър, докато се мятеше под колана на седалката като животно в капан. — Не съм Ерик — аз съм *Еди*. Еди Паломера. Бъркаш ме с някого.

— Не, не те бъркам... и колкото по-скоро престанеш да лъжеш, толкова по-добре ще е и за двамата ни. Повтарям: не съм тук, за да те убия. Има други, които искат да го направят. И несъмнено ги бива в това. Ако искаш, ще те оставя веднага — само кажи. Обаче трябва да разбереш, че ако се махна, оставаш сам и няма да мога да те предпазя.

Пъркхайзър спря да се бори и погледна Хендрикс в огледалото.

— Да ме *предпазиш*?

— Точно така.

— Да не си от Защитени свидетели?

— Не съм — отговори Хендрикс. — Нямам нищо общо със Защитени свидетели.

Пъркхайзър се засмя — мрачно и горчиво, като старо кафе.

— Разбира се, че не си. Реших, че са видели снимката ми във вестника и са те пратили да ме наглеждаш, макар че трябваше да съм наясно, че на тези задници не им пука за мен.

— Вече не си в програмата, така ли?

— Не съм. Казах им да се разкарат още преди година. Вечно ме бройкаха. Проверяха ме. Пъхаха си носовете в бизнеса ми. Не можех да взема и цент от мангизите, които прибрах...

— Които открадна, искаш да кажеш.

— Надничаха над рамото ми непрекъснато. И ги отпратих. Казах им, че всичко е наред. И щеше да е, ако не беше тази шибана снимка. Заради нея дойде и ти, нали?

— Да — каза Хендрикс. — Заради нея дойдох. Честно, Ерик, къде ти беше умът, когато им позволи да я публикуват?

Пъркхайзър сви рамене.

— Нямах избор. Казиното ме накара да подпиша купчина идиотщини, с които приемам да правят каквато реклама поискат, иначе

няма да ми дадат проклетата печалба. Рекох си, какво пък толкова, това е само някакъв си местен парцал. Вероятно никой няма да я види.

— Аз я видях. И не съм само аз.

— Добре. Като не си от Защитените свидетели, кой си тогава? Знаем единствено, че името ти не е Алард.

— Не е нужно да знаеш кой съм. Трябва само да знаеш за кого работя.

— Добре. За кого работиш?

— Всъщност за теб. Или по-скоро ще работя за теб, ако сключим сделка за четвърт милион долара.

— Четвърт милион долара?!

— Именно.

— И срещу това ще получа какво?

— Нали знаеш, че едни типове искат да те убият?

— Е?

— Аз ще ги убия. Преди това.

— Мамка му! Да не си някакъв брокер на наемни убийци? Сега вече чух всичко. Обаче, сериозно, симпатяга, не смяташ ли, че четвърт милион е малко множко?

— Виж... ти решаващ. Аз обаче си мисля, че за човек, задигнал трийсет милиона от синдиката в Атланта, не би било проблем да отдели някакъв си четвърт милион, за да избегне собствената си кървава смърт.

— Видя колата ми, видя и дупката, в която работех през последните две години. Приличам ли ти на човек, който има трийсет милиона?

Имаше право и Хендрикс му го каза.

— Точно така. Виж, шерифската служба прие нещата лично, когато ги изритах. Май като стана така, раниха, че не са си изчистили сметките с мен, а много ясно им казах, че не знам нищо за никакви изчезнали пари. Докато се усетя, един федерален прокурор започна да души около мен и да задава всевъзможни въпроси за недекларирани доходи и дали не било трябвало да попълня формуляр за стари данъци.

— Лоша работа.

— На мен ли го казваш? Оттогава не съм се доближавал до скривалището си, от страх да не ми спукат задника. Няма нужда да ти казвам, че ако ме заключат, ще ми видят сметката за седмица... и това

не струва никакви пари. Исках да се чупя от страната и да прехвърля мангизите в нова сметка, в чужбина, обаче тия задници ми анулираха паспорта. Затова реших, че е време да се сдобия с пари, които да мога да използвам. Точно заради това отидох в казиното.

— Шест милиона печалба са сериозна крачка напред и нагоре — отбеляза Хендрикс. Ако не се брой снимката във вестника, извадил си голям късмет.

— Късмет? Мислиш, че беше късмет? Осем месеца писах програма, с която да пробия защитата на казиното и да хакна игралните автомати. Спечелил съм си всеки шибан цент.

— И сега, като ги имаш, няма да имаш проблем да ми платиш.

— Да... само дето още ги *нямат*. Във Вегас може да е друго, обаче това малко провинциално казино тук не раздава пари на момента. Трябва да отида в четвъртък, за да ги получа.

Парченце от пъзела щракна на място и изведнъж Хендрикс видя цялата картина. Инструкциите в разшифрованата комуникация на мафията изискваха ударът да бъде възможно най-публичен и кървав.

— Чакай малко... ще има голяма тълпа, огромен чек... нещо такова?

— Точно — кимна Пъркхайзър. — Не е най-доброто за човек, който се крие, знам — обаче не мисля, че някой има по-добра охрана от казината, а след като си прибера парите, ще мога да изчезна завинаги.

— Внимавай какво си мечтаеш. Почти напълно съм сигурен, че ще те ударят там, по време на церемонията.

Пъркхайзър почти изскимтя.

— Защо? Защо си толкова сигурен?

— Инструкцията им е да го направят демонстративно, за да покажат какво се случва с тези, които се пробват да ги пържат така. Какъв по-подходящ момент да предадат посланието от това да те гръмнат пред всички в момента на предполагаемата ти победа?

Дори на слабата светлина в колата Хендрикс видя как Пъркхайзър пребледнява.

— Мамка му! — промърмори той. — Мамка му, мамка му, мамка му! — След това очите му светнаха. Но ти каза, че можеш да ги спреш, нали?

— Казах, че мога да ги спра, ако ми *платиш*.

— Добре, но ако ги спреш, ще мога да си взема парите и тогава ще имам достатъчно, за да ти платя.

Хендрикс поклати глава.

— Не става така. Или получавам парите предварително, или няма сделка.

— Не знам, симпатията... звучи ми адски тъпо. Ако си толкова добър, колкото казваш, защо е проблем да си получиш парите после?

— Ами, най-напред, така няма гаранция, че ще ми платиш, а ако не ми платиш, ще трябва да те убия аз. Това означава *двойна* работа, за която няма да получа нищо. И, второ, ако опитат да те убият, ще привлекат вниманието на властите. То може би ще те предпази от повторни опити, ако ме наемеш да те опазя първия път, но и всякакви парични преводи после ще са много по-рискови, отколкото ако станат предварително. Всичко това обаче бледнее пред факта, че не убивам без причина. Няма пари, няма причина. Значи, въпросът е, приемаш или не. Предложението не подлежи на договаряне.

— Всичко подлежи на договаряне, симпатията.

— Не и това.

— Тогава какво? — попита Пъркхайзър. — Ще ме оставиш да умра ли?

— Това зависи от теб — каза Хендрикс. Имаш възможност да избираш. Днес е понеделник, което означава, че ако съм прав за избора на подходящ момент, ти остават три дни. Можеш да решиш да бягаш — да заминеш оттук още тази вечер. Ако го направиш, кой знае... може и да успееш да изчезнеш. Може обаче и да те намерят и да ти видят сметката. Другата възможност е през следващите три дни да събереш хонорара ми. В жабката ти има листче с телефонен номер. Ако решиш да ми платиш, позвъни ми на него и ти давам думата си, че няма да пострадаш.

Отпусна колана на Пъркхайзър и слезе от колата. Пъркхайзър се облегна тежко на кормилото.

С ръка върху отворената врата, Хендрикс се наведе и каза:

— Кабелите за свещите ти също са в жабката. Ще ти трябва, за да се прибереш.

След това затвори вратата и си тръгна, а Пъркхайзър остана сам с мислите си.

16.

Лиън Лиънуд беше мускулест грубо издялан човек на петдесет, с фланелена риза, мушната в немаркови джинси, и работни обуца с метални токове. Внушителното му телосложение — над един и осемдесет, стрелката на кантара лепеше сто и трийсет килограма — му придаваше вид на презрял спортист. Дрехите му, рошавият мустак, червендалестото лице бяха като на човек, който си вади хляба с ръце — строител, може би водопроводчик. Обаче ако не се брояха сбиванията в баровете, Лиън никога не се бе занимавал със спорт и макар че наистина си вадеше хляба с ръцете си, никога не бе специализирал строителни дейности.

Промуши се в тесния проход между седалките в самолета и седна на мястото си. На изхода нямаше много хора, така че полетът от Логан до Сейнт Луис нямаше да е препълнен. Лиън беше благодарен за това. Човек с неговите размери не се побираше в нормалните седалки на самолетите. Беше натрупал прилични пари от работата си като наемен убиец, но въпреки това не беше в състояние да се пречупи и да си купи прилично място в бизнес класата. Когато работеше, изникваха десетки възможности нещата да се объркат сериозно и самият той да намери смъртта си, но за него това не беше причина да търси удобства приживе — бе прекарал голяма част от живота си в бедност и нямаше намерение да осигурява по-добър живот на тлъстите шефове на авиокомпаниите.

Най-големият от седем братя и сестри, Лиън беше израснал в различни мизерни квартири в южната част на Бостън и никога не бе преставал да се бори за хляба и дрехите на гърбовете на братята и сестрите си. Беше научил рано, че ако искаш нещо, трябва да положиш усилия да го получиш — да го вземеш насила, ако трябва. Баща му — дребен крадец и още по-дребен човек, който разпределяше времето си между баровете в квартала и полицейския арест — го бе научил на това. Според преценката на Лиън единственото добро, което този

боклук бе направил през живота си, беше, че го научи на това. Другото, което знаеше от баща си, беше как да търпи на бой.

Е... също и какво да правиш, и да не правиш, когато се отърваваш от труп. Един съдбовен ден, през осемдесет и втора, Лиън смачка главата на дъртака с пепелник, защото посегна на най-голямата му сестра, Маргарет. Беше пиян и заяви, че Маргарет приличала на майка си, когато била млада, „преди да му отпусне края“. Това беше първото му убийство — малко преди осемнайсетия му рожден ден. По-късно същата нощ изхвърли трупа на стареца си в пристанището на Бостън, с петкилограмови гири, завързани за краката. Беше сигурен, че никога няма да го открият. Две седмици след това обаче глезените се откъснаха и подутият труп на баща му беше изхвърлен на брега на остров Диър, на метри от пречиствателната станция на канализацията.

Лиън си помисли, че най-после си е намерил подходящо място за вечен покой.

Бостънската полиция заподозря Лиън за убийството, но не успя да докаже нищо. Само Лиън и Маргарет знаеха какво се е случило, а баща им имаше достатъчно на брой сенчести приятели, за да събудят хиляди обосновани подозрения. Лиън беше доста сигурен, че майка му — тъжна жена с мъртви очи, която цял живот се бе преструвала, че не вижда с какво се занимава мъжът ѝ — подозира каква е истината.

Следващото убийство беше случайност. Пиянско сбиване в бар, завършило зле. Лиън не можеше по никакъв начин да си спомни как беше започнало всичко. Нямахше значение — отчаяни мъже и алкохол са двете съставки на всяка свада. Противникът му — оръфан бивш затворник, който напомняше на Лиън за баща му — извади нож.

Лиън го взе.

Използва го.

Седемнайсет пъти, ако може да се вярва на полицейските доклади. Лиън не мислеше, че го е наръгал повече от два пъти — спомените му от онази нощ бяха смътни до ден-днешен. Кръв, като топла коприна, облива ръцете и лицето му, дрехите. Израженията на другите клиенти, корави мъже, както смяташе Лиън шок и ужас. Ченгетата, които пристигат сякаш от нищото, секунди, както му се стори, след края на сбиването, макар че в действителност бяха минали почти десет минути.

Онази нощ беше единственият път, когато Лиън загази. Излежа три от десетте години (Бог да благослови пренаселените затвори), които му дадоха за непредумишлено убийство в Конкорд, Масачузетс, през които повиши броя на убийствата до седем — повечето за пари и без да го хванат. Когато го освободиха, вече познаваше куп хора, които искаха някой да умре, а самият той имаше солидна репутация.

Специализираше високорискови добре платени удари, които колегите му най-често смятаха за отвратителни — жени, деца и така нататък. Лиън си каза, че този вид поръчки го привличат, защото все още е парцаливото хлапе от Бостън, готово на всичко, за да върви напред, но това беше само част от истината. Ако беше онова парцаливо хлапе, по-скоро щеше да предпазва жените и децата, а не да ги просва на метални маси в моргата. От друга страна, беше видял как Маргарет придобива стъклениа, кух поглед на майка им. Нейната отрова беше оксидонът, не алкохолът, но траекторията на живота ѝ беше същата.

Убиването на жени не притесняваше Лиън никак. И смяташе, че да убиваш деца понякога е проява на милост. Този свят не е място за невинни.

Сегашната му задача беше като разходка в парка в сравнение с повечето от предишните. Не беше и от ударите, за които биха потърсили него — нямаше да му се обадят, ако не искаха убийството да е особено кърваво. Мишената беше някакъв федерален доносник, който си бе показал главата от дупката, в която би трябвало да се крие. Казваше се Пъркхайзър, макар че сега се подвизаваше като Паломера. Изглежда, беше направил удар в казино в Канзас Сити — толкова голям, че беше стигнал до вестниците. Същите тези вестници писаха, че Паломера ще получи печалбата си на церемония идущия четвъртък, и Лиън възнамеряваше да го свали точно тогава и се кълнеше, че и този път ще го скрият, но сега ще бъде завинаги. Под земята.

Докато самолетът се пълнеше, някакво бебе в задната част започна да реве. Лиън хвърли раздражено поглед назад, но изражението му леко омекна, когато видя майката — изпито лице, хлътнали очи, покрити с лекета тениска и джинси, набързо завързана отзад сплъстена коса. Опитваше да успокои детето, но без успех. Лиън потърси с очи стюардеса. Фелисия, според табелата с името ѝ, хвана окото му. Закръглена чернокожа жена на около трийсет, която също беше направила болезнена гримаса заради шума. Лиън реши, че си я

бива — въпреки че би предпочел да ги нямаше тънките плитчици от гетото и блестящия камък на носа. Усмихна ѝ се и я попита:

— Някакъв шанс да ви убедя да намерите отнякъде биберон? Имам адско главоболие.

Тя също му се усмихна.

— Повярвай, скъпи — отговори с тих, заговорнически глас, — ако можех, щях да го направя.

— Е... тогава ще трябва да се задоволя с питие.

— Съжалявам, но и за това не мога да помогна — поне докато не излетим. Политика на авиокомпанията.

— Работата е там — каза той и усмивката му изчезна, — че това не беше молба.

Усмивката на Фелисия също се изкриви, докато опитваше да разбере дали се шегува. Беше опряла ръка на седалката пред Лиън. Той сложи своята върху нея. Обви я с пръсти и стисна. Не колкото да я заболи — страничен наблюдател би решил, че флиртът помежду им се задълбочава, — но достатъчно силно, за да ѝ покаже, че би го направил.

Очите на Фелисия се разшириха. Тя се опита да измъкне ръката си, но Лиън я държеше здраво. Тя се огледа, за да потърси помощ, но видя, че никой не им обръща внимание. Самолетът беше почти празен. Екипажът беше зает с работата си.

Лиън стисна още малко, сякаш за да я накаже, че е потърсила помощ. Погледът ѝ срещна неговия още веднъж. Сега лицето му изразяваше мрачно забавление, като на ученик побойник в училищния двор. Той усети как пулсът в китката ѝ се ускорява и забеляза доволно капчиците пот, които се появиха на челото ѝ.

— Искам да ми донесеш две бутилки „Джак Даниълс“ и две чаши — едната с лед, другата без. Не една бутилка, не една чаша. И не ми наливай — искам съотношението лед — алкохол да е точно каквото трябва. Ще направиш ли това за мен, Фелисия?

Фелисия кимна. Изражението му отново стана мрачно и той стисна ръката ѝ пак. Този път я заболя. Той го знаеше.

— Искам да чуя да го казваш.

— Д-да — каза тя. — Ще го направя.

— Добро момиче — каза Лиънуд и я пусна, а на лицето му отново се появи усмивка. — Не беше толкова трудно, нали?

Фелисия поклати глава и тръгна разтреперана между седалките, за да му донесе алкохола.

— О... Фелисия? — извика той, възможно най-весело.

Тя се обърна.

— Донеси ми и една възглавничка за врат, ако обичаш.

17.

— Здравсти, Шаз — поздрави Ханк Гарфийлд пред отворената врата на пълния с папки претрупан кабинет на Шарли Томпсън, дълбоко в бетонното чудовище, което е сградата „Дж. Едгар Хувър“ във Вашингтон. — Имаш ли секунда? Трябва да видиш нещо.

Томпсън не беше във възторг от прякора, който ѝ бе сложил новият ѝ партньор — нито от това, че я изчака да заговори по телефона, за да я прекъсне, — и беше доста сигурна, че го прави нарочно. От друга страна, не беше стигнала дотук в Бюрото, като оставя задници като Гарфийлд да ѝ опъват нервите, така че вместо да му направи удоволствието да го поправи каза на Джес, че ще ѝ се обади по-късно, и попита партньора си:

— За моя призрак ли се отнася?

— Съжалявам, че те разочаровам — позасмя се той, но не всички пътища водят към твоята малка обсеция. Както може би знаеш или не знаеш, в тази страна има и други лоши момчета, които ФБР трябва да арестува.

По дяволите! Беше минала седмица, откакто следата в Маями изстина, но Томпсън таеше надежда някой от мрежата доверени информатори да е чул или видял нещо и да се свърже с тях. Беше сигурна, че някой би трябвало да помага на този тип — да го финансира, въоръжава, да му нарежда какво да прави. А всяка организация, достатъчно дръзка, за да извършва подобни удари — да не говорим за силата, нужна, за да го осъществи, — би трябвало да оставя някакви следи. Но нямаше нищо. Всичко това толкова я влудяваше, че започваше да вярва на шегите на Гарфийлд, че се опитва да хване Батман.

Протегна ръка към големия плик в ръката на партньора си.

— Какво е това?

Той ѝ подаде плика. Вътре имаше фотокопие на пътнически манифест от комерсиална авиолиния и няколко зърнисти черно-бели снимки от охранителни камери, на които се виждаше едър мъж с

мустаци, който крачи през залата на летището леко приведен, като че ли иска да се скрие, което показваше, че си дава сметка за камерите, но не му харесва да го снимат.

— Този, когото виждаш, е наемен убиец, казва се Лиън Лиънуд — обясни Гарфийлд. — Появил се е един от псевдонимите му и ни изпратиха списъка с пътниците.

— Името ми е познато — каза Томпсън. — Този тип има зловеща репутация. Как така няма забрана да лети?

— Освен репутацията му нямаме нищо срещу него. Заподозрян е поне за десет убийства през последните пет години, но макар да оставя жертвите си плувнали в кръв, не е оставил нито една сносна улика. Ако обаче се е раздвижил, имаме шанс да го хванем в крачка.

— Къде са направени снимките?

— Сейнт Луис Интернешънъл. Кацнал е късно тази сутрин.

— Някаква идея коя е целта?

— Не засега. Предполагам, има поръчка в града. Накарах Атуд и Прескот да проучат нещата.

Томпсън поклати глава.

— Ударът няма да е в Сейнт Луис. Лиънуд е професионалист. Никога не би летял до града, в който планира удар. Най-вероятно ще стане някъде наблизо, но не прекалено. Нека Атуд и Прескот преслушат Канзас Сити, Луивил, Нашвил, Мемфис, Чикаго — навсякъде, където имат уши и е на ден път с кола. И нека агентите ни по места пуснат тези снимки на фирмите за коли под наем, с особено внимание към тези, които са близо до летището, но не и във него. Той ще иска да прекъсне следата си и мога да се обзаложа, че няма да рискува да го запомни някой шофьор на такси. Най-вероятно ще тръгне от летището пеша. Дай им и пълен списък с псевдонимите на Лиънуд — след като пристигне, ще смени името си.

— Нещо друго, шефе? — попита Гарфийлд, ядосан, че партньорката му го командва по този начин, но също и защото не се беше сетил сам за тези неща.

Томпсън се замисли за момент, погледът ѝ се плъзна по купчините непрочетени папки на бюрото ѝ, които чакаха нейното внимание, но не го заслужаваха — поне три четвърти от тях.

— Да — каза тя накрая. — Всъщност две неща. Първо: запази билети за нас двамата за следващия полет до Сейнт Луис. Ще опитаме

да проследим Лиънуд на място.

— А второ?

— Второто, *Хенри*, е, че ако някога пак ме наречеш по друг начин, освен Шарли, Шарлот или специален агент Томпсън, с моя верен пистолет ще се погрижим колегите да те наричат Хенри Едната топка. Схващаш ли?

Гарфийлд преглътна.

— Да... специален агент Томпсън.

— Добре — каза тя и му се усмихна мило. — А сега действай. Трябва да го хванем този тип.

18.

Ерик Пъркхайзър трескаво тъпчеше дрехи в един сак. Стомахът му беше свит на топка. Чувстваше се замаян и объркан. Нещо драскаше дълбоко в гърлото му.

Трябваше да си даде сметка, че уискито няма да му се отрази добре.

Надигна бутилката веднага щом се прибра. Мислеше, че уискито ще успокои нервите му. Вместо това то излезе веднага обратно, заедно, с каквото беше останало от обяда му.

Опита да си каже, че типът, който го бе склецил днес в мола, е някакъв мошеник, че е боклук, научил за печалбата му и решил да измъкне от него каквото може. Само че не вярваше на тази версия. Този човек беше твърде ловък, твърде уравновесен — твърде видимо опитен в този вид срещи, за да е станало случайно. Да мушне портфейл в джоба му, без да забележи? Да спре охранителните камери? Да се измъкне толкова елегантно от охраната в мола? Този тип определено беше професионалист. И като добавиш факта, че не се хвана на въдицата, когато предложи да му плати от печалбата си, предложението му изобщо не приличаше на измама.

Което означаваше, че казва истината.

Което означаваше, че онези от Атланта са го открили.

Проблемът беше, че Пъркхайзър нямаше пари. Беше гол като пушка. Пълна мизерия. Нямаше начин да събере четвърт милион само за три дни. Не беше банков обирджия. Беше компютърен спец. Отне му близо година, за да планира как да излъже казиното и да го направи — освен това точно тази измама го бе върнала в полезрението на мафиотите.

Значи, оставаше да бяга.

Без да е наясно накъде. На сляпо.

Знаеше, че няма шанс. Не притежаваше уменията, нужни, за да изчезне безследно. Ако разполагаше с време — с време и пари, — все щеше да измисли нещо. Би могъл да се снабди с прилична нова

самоличност, да установи някъде контакти и доверие, колкото да живее. Това беше планът му, след като вземе шестте милиона печалба. Когато обаче нещата опрат до бягане по гол задник, до заблуждаване на преследвачите и прилагане на разни хитрости, не беше по-подготвен от който и да било жител на беден квартал. Какъвто всъщност беше, преди да стане доносник и целият му живот да се срути в помята.

Пъркхайзър се наведе под леглото и взе пълната с пари кутия, която беше сложил там за непредвидени обстоятелства като тези. Е, по-скоро една четвърт пълна. Беше профукал повечето от заделените банкноти за електронните игри и „Джим Бийм“. Страшна полза имаше от тези неща сега, няма що.

— Господин Пъркхайзър — чу глас, с лек акцент, някъде зад себе си. Стресна се и удари главата си в дървената рамка на леглото. Полезрението му се покри с петна в краищата, но все пак остана в съзнание. Предвид предположението, че собственикът на гласа с дошъл, за да го убие, не беше сигурен, че това е добър вариант.

„Кучи син — помисли си. — Каза, че имам три дни“.

Измъкна главата си изпод леглото — внимателно този път — и се обърна.

Мъжът, който стоеше на вратата, беше с памучни панталони, обувки с цвят на коняк и колосана синя риза с бяла яка и френски маншети. Пясъчнорусата му коса очертаваше аристократично лице. Беше с ръкавици, въпреки че горещината в този ранен септемврийски ден все още не се беше изпарила във вечерното небе.

И държеше пистолет със заглушител.

Пъркхайзър изскимтя и закри очи в очакване на изстрела.

— Извинявам се — каза мъжът. Не вдигна пистолета и не го насочи. — Не исках да те плаша.

Пъркхайзър го погледна през раздалечени пръсти. След като две секунди не се случи нищо, попита:

— Майтап ли си правиш с мен?

— Не, уверявам те.

— Ще ме убиеш ли?

Мъжът се усмихна.

— Не и ако правиш каквото ти кажа. Не ме интересуват дребните ти кавги с тези, които искат да умреш.

Пъркхайзър се усмихна — усмивка, която не би изглеждала не на място в психиатрично заведение.

— Каквото искаш! Кажки какво е и го имаш!

— Търся един човек. Този човек, ако се съди по внезапното ти желание да си вземеш отпуска, неотдавна те е посетил. Подозирам, че си отклонил предложените от този човек услуги. Знаеш за кого говоря, нали?

Пъркхайзър кимна с налудничав ентузиазъм.

— И съм прав в предположението си, че си решил да не го наемеш?

Пъркхайзър кимна пак, защото не се доверяваше на гласа си.

— Така... И искам да разбереш, че следващият въпрос е важен, като от отговора му зависи, ни повече, ни по-малко, съществуването ти... Той даде ли ти начин да се свържеш с него?

— Да! — възкликна Пъркхайзър. — Даде ми телефонния си номер! Каза, че ако размисля, трябва да му се обадя.

— Чудесно. Точно този отговор исках да чуя. Разбира се, номерът ще ми е нужен, но има и още нещо.

— Какво?

— Ще трябва да му се обадиш и да му кажеш, че си размислил.

— Н-н-но... аз не мога да му платя!

— А, сигурен съм, че ще измислиш нещо — каза мъжът. — В миналото си доказал, че си изобретателен. И не е нужно да го казвам, но ще следя всяка твоя крачка, така че, уверявам те, бягството не е работещ вариант.

— Да не опитваш да хванеш този тип, или нещо такова?

Мъжът се усмихна.

— Да, нещо такова.

— Ако го наема, ще ме оставиш ли жив?

— Имаш думата ми, че няма да ти направя нищо лошо.

— Не... искам да кажа, *благодаря*... обаче имах предвид, ще го оставиш ли да си свърши работата, преди да му видиш сметката? Искам да кажа, да очисти този, който ще дойде да ме убие?

Мъжът като че ли се замисли за момент. След това сви рамене и каза:

— Е... защо не? Намираш ме в добро разположение на духа.

— Добре тогава — каза Пъркхайзър. — Разбрахме се.

— Чудесно. Радвам се, че постигнахме съгласие. Струва си да подчертая, че ако споменеш и дума за споразумението ни пред нашия общ приятел... или някой друг, разбира се, то ще стане нематериално и лишено от съдържание, какъвто ще станеш и ти. След като обаче ми омръзне да гледам как се гърчиш в агония, а можеш да ми вярваш, че не се уморявам лесно.

Пъркхайзър си представи себе си закован като пеперуда от колекция, да размахва крайници.

— О... и едно последно нещо добави мъжът. — Предполагам, че не е проявил учтивостта да ти даде името си?

Пъркхайзър поклати глава и мъжът направи разочарована гримаса — театрално, като за пред публика.

— Е, добре. Не може да имаме всичко, нали?

Пъркхайзър погледна сака на леглото, наполовина пълен с дрехи и пропилен надежди. Искаше само да си вземе парите — втори шанс за по-добрия живот, който според него заслужаваше човек е неговите умения, и който федералните бяха решили да му отнемат.

Вместо това срещу усилията си беше получил купчина лайна — толкова, че да не можеш да изпълизиш от нея цял живот. И му оставаше единствено да копнее за потискащия сив живот, който така безразсъдно беше зарязал.

Обаче... дали наистина човек не може да има всичко?

„Не — каза си. — Наистина, мамка му, *не може!*“

След срещата Александър Енгелман се върна във временната си квартира — обявена за продан ипотекирана къща с полуетаж на отсрещната страна на улицата и три адреса по-надолу от Пъркхайзър, боядисана в кошмарна комбинация от бяло и розово, с оттенък на съмга, която обаче му осигуряваше — от спалнята — фантастична гледка към огледалната къща на Пъркхайзър. Приложи заблуждаваща тактика: вместо да се прибере в квартирата веднага ходи пеша поне десет пресечки, като често сменяше посоката, макар че — със задоволство заради добре свършената работа — си даваше сметка, че е излишно. Отчасти защото познаваше добре човешката природа и виждаше, че Пъркхайзър е достатъчно изплашен, за да посмее да го проследи, и отчасти защото го чуваше как крачи в дневната си,

благодарение на бръмбарите за подслушване, които беше монтирал навсякъде в дома му.

Енгелман получаваше сигнала от микрофончетата с приемник в дневната. Когато се върна след срещата, усилени звуци, докато всяка стъпка на Пъркхайзър — и всяко вдишване — започнаха да отекват в празната стая. Докато слушаше, обикаляше с полузатворени очи — кухнята, спалнята, банята. Движенията му следваха движенията на Пъркхайзър, стъпките им бяха в синхрон. За момент и дишането им съвпадна — имаше чувството, че са едно. И в този момент беше сигурен, че планът му ще успее.

Макар че не би го признал пред себе си, Енгелман изпитваше облекчение, че интуицията му не го бе излъгала — обектът му наистина използваше кода на Корпорацията и усилията му сега се увенчаваха с успех. Двете седмици след като бе открил шифъра в къщата на Круз не му бяха донесли нищо. След Чикаго започна леко да се тревожи. Когато обаче и в Лонг Бийч не се случи нищо, се усъмни в идеята си. Започна да си мисли дали обектът му не открива клиентите си по друг начин, не чрез шифъра на Корпорацията.

От друга страна, даде си сметка, фактът, че обектът бе решил да не помага на Франклин и Д'Абруцо, можеше да има и друго обяснение — може би този тип смяташе, че да защитава насилници е под достойнството му?

Дали пък не се мислеше за морален човек?

Когато се замисли сериозно върху този въпрос, видя закономерност. Клиентите му бяха сравнително невинни хора. Като Моралес. Като Пъркхайзър.

Изглежда, беше пристигнал в Спрингфийлд твърде късно, за да го види. Отиде направо в къщата на Пъркхайзър, с надеждата да я наблюдава и да засече приближаването на обекта, след което да го проследи, докато не се появи удобен за удар момент. Вместо това завари паникьосания Пъркхайзър, който се готвеше да бяга, така че направи възможно най-доброто в случая.

Не виждаше възможност Пъркхайзър да се провали като примамка. Вече беше убеден, че обектът му се има за добър човек и е предразположен да помага на подобни жалки отрепки.

И че носи бремето, наречено съвест. Енгелман внимаваше да не бъде засегнат от подобни недъзи.

Разбира се, имаше и друга причина да е сигурен, че Пъркхайзър ще примами обекта. Десетте дни, дадени от контакта му, свършваха, което означаваше, че Корпорацията ще прекрати всякакви комуникации със стария шифър, с книгата и конните състезания. Поръчката за Пъркхайзър беше последната подадена по този начин — което означаваше, че това е последният шанс Енгелман да открие своя човек.

Беше ясно, че Корпорацията започва да губи търпение. Чуваше го в гласа на контакта си, когато говореха по телефона. Виждаше го в поведението на Корпорацията — в началото му осигуряваха всичко, което поиска, сега задаваха въпроси и реагираха неохотно. Беше сигурен, че всяка допълнителна дължина вѐже, която му отпускат, ще бъде използвана, за да завържат ръцете и краката му, преди да го убият, ако се провали.

Все едно. Подобни дребни тревоги не водеха доникъде. Освен това беше прав за Пъркхайзър и обекта му — *знаеше*, че е прав.

И въпреки че уверяваше сам себе си в това десетки пъти в миришещата на мухъл тишина на празната къща, Енгелман изпита истинско облекчение, когато Пъркхайзър взе телефона и набра номера.

Телефонът на Хендрик иззвѐня дълго-късо-дълго. Това означаваше Пъркхайзър. Единственият друг човек, който знаеше този номер, беше Лестър — доколкото Хендрик знаеше — и ако се бе обадил той, щеше да чуе четири позвѐнявания с повишаваща се тоналност.

Хендрик не се изненада, че Пъркхайзър се обажда. През годините, откакто се занимаваше с това, потенциалните жертви приемаха условията му почти винаги. Изненада го това, което Пъркхайзър каза.

— Намери ли парите? — попита Хендрик веднага.

Колебание.

— Не точно — отговори Пъркхайзър.

— Тогава разговорът приключва.

— Чакай, не затваряй!

Въпреки че разумът му казваше друго, Хендрик не прекъсна линията.

— Слушам.

— Ще ти дам всичко.

— Моля?

— Всичките шест милиона. До последния шибан цент. Само разкарай онези типове от задника ми за достатъчно време, та да мога да се чупя, и парите са твои.

Шест милиона долара.

Шест милиона долара.

Това беше повече, отколкото би могъл да направи от три поръчки... от пет. Просто трябваше да премахне една отрепка, маша на мафията.

С шест милиона щеше да гарантира, че Иви и Лестър никога повече няма да мислят за пари. Това означаваше, че след като най-накрая изкупи вината си, изпълненият с насилие живот, който водеше, можеше и да приключи.

Пъркхайзър обаче нямаше нужда да знае всичко това. Така че Хендрикс продължи с хладен тон:

— И как точно смяташ да ми дадеш тези пари?

— В това е цялата красота — отговори Пъркхайзър с облекчение. — Просто ще накараме казиното да ги преведе направо на теб. Големият чек е само шоу — трябва да им дам банковата си сметка предварително, за да могат да изпратят парите веднага щом мине театърът. Мисля си обаче, че тип като тебе не може да няма някъде анонимна банкова сметка, скрита покрита, прав ли съм? Тогава кой ще знае, че парите не отиват в моя сметка?

Хендрикс трябваше да каже „не“. Трябваше да си даде сметка, че Пъркхайзър, когото бе срещнал за първи път едва преди няколко часа, не би се разделил толкова лесно с такава голяма сума. Трябваше да долови, че нещо не е наред — да се откаже и да изчезне.

Обаче шест милиона долара могат да ти купят много неприятности.

Вместо това отвърна:

— Ако ме прецакаш, ще те убия. Знаеш го, нали?

Пъркхайзър отговори обнадеждено:

— Значи се споразумяхме?

Шест. Милиона. Долара.

— Да. Споразумяхме се.

— Добре. Чакай да взема химикалка.

19.

Казино и спа курорт „Пендълтън“ представляваше безвкусен комплекс на тема речни кораби на река Мисури, в индустриален парк северно от Канзас Сити. Подходът беше като към летище — объркваща плетеница от шосета, водещи към различни паркинги, някои от които бяха обширни асфалтови равнини, осяяни с натриеви лампи, подобни на оголените бивни на отдавна мъртви дървета, бетонни структури на много нива, открити във всички посоки. Лъскави черни автобуси превозваха хора насам и натам, а затъмнените им стъкла даваха фалшиви обещания за разврат. Истината беше, че „Пендълтън“ беше по-скоро семейно място. Представленията бяха стерилно чисти, предимно пътуващи продукции на бродуейски класики, имаше скъп ресторант за барбекю и друг, с изискана френска кухня, и те бяха рамо до рамо с бар и грил на тема динозаври, с емблемата на НАСКАР.

Майкъл Хендрикс остави колата си на един от далечните сателитни паркинги, като предпочете да ходи пеша, вместо да се качи на автобуса. Слънцето докосна западния хоризонт и стана оранжево, оцвети перестите облаци по вечерното небе. Светлините на казиното блестяха като мираж в далечината. Беше вторник, седем вечерта двайсет часа и малко, откакто Пъркхайзър го бе наел, и по-малко от два дни от планирания удар на Лиънуд. Хендрикс прекара сутринта на телефона с Лестър, който бе успял да сглоби цифрово досие на кандидата за убиец на Пъркхайзър, Лиънуд, което прочете на Хендрикс от началото до края. Хендрикс никога не пътуваше с лаптопа си, защото съдържаше доста инкриминиращи доказателства, и отказваше да сваля от интернет каквото и да било, което по-късно да го свърже с евтиния анонимен телефон.

Досието на Лестър обрисова портрет на опитен наемник, с репутация на специалист по високорискови задачи с големи залози — публични личности, магистрати, от този сорт — и изглежда, предпочиташе да действа възможно най-зловецо. Носеха се слухове,

че тъкмо той е обесил апелативния съдия от Бостън, който се произнесе против бандата от Уинтър Хил, през 2004-та. Ако мафията искаше смъртта на Пъркхайзър да е зрелищна, определено беше наела, когото трябва.

След като запомни по-важните детайли, Хендрикс отиде с кола от Спрингфийлд до Канзас Сити — по-малко от три часа шофиране при разумно превишаване на позволената скорост. Спря пред офис на ФедЕкс в Белтън — голямо предградие на юг от града, — в който Лестър беше изпратил пратка до поискване до някой си Стивън Роджърс.

Съдържанието на пратката беше описано като „сладки“, а изпращач беше „баба Роджърс“. В кутията във фолио бяха увити хиляда долара в брой — единствената причина човек да влезе в казино, керамичен нож, невидим за детекторите за метал и два пъти по-остър от стоманата, с грапава дръжка, от която не могат да се свалят отпечатъци, работещо фенерче-писалка, което служеше и за изстрелване на единичен 9-милиметров куршум с кух връх, снимка на Лиън Лиънуд като млад, със свежа физиономия, направена преди десетилетия при ареста заради убийството на баща му, която трябваше да помогне на Хендрикс да го разпознае, и четири ръжени сладки със стафиди.

Снимката и оръжията скри в резервната гума на наетата кола, като евентуална предпазна мярка при претърсване на колата, колкото и малко вероятно да беше. Днес целта беше просто да огледа, не да действа, така че носенето на оръжие — дори и такова, което се открива трудно — би могло да създаде множество усложнения, независимо от ползите. След като огледаше ситуацията, ако решеше, че са нужни още оръжия — пистолети, карабини, експлозиви, — щеше да си ги набави на място. Би било глупаво да пътува с такива неща, при положение че се намират толкова лесно и толкова лесно можеш да се отървеш от тях.

Сладките на Лестър, както винаги, бяха превъзходни.

Кожените ботуши на Хендрикс скърцаха, докато крачеше по тротоара покрай главната автомобилна алея към казиното. Основното при работа като тази беше да се слее с тълпата, така че се бе облякъл като типичен комарджия от района. Каубойска риза на червени и бели квадратчета, с бели украшения. Тъмносини джинси и каубойски ботуши от крокодилска кожа. Почти бяла каубойска шапка и тъмни

очила, за да крият очите му, и подобен на подкова мустак, доколкото бе успял да порасне за три дни. Дори походката му бе променена — широки крачки, с поклащане, което отнемаше поне пет сантиметра от ръста му. Изглеждаше нелепо — но като половината посетители на казиното. Нелепият вид, който кара погледът да се плъзне настрана.

На вратата го посрещна усмихнат пиколо. Старовремска брезентова козирка предпазваше входа, осветена от десетки крушки, а вътрешността приличаше на декор, крещящ и безвкусен, както и дрънченето, което идваше от безкрайните редици игрални автомати.

Церемонията на Пъркхайзър трябваше да се състои в зала за банкети, непосредствено до игралната зала, в която имаше фонтан. Днес там трябваше да има две представления на вентролог — на обяд и вечеря. И бюфет в промеждутъците. По-късно вечерта щеше да свири кънтри група, за която Хендрикс не беше и чувал.

Купи си билет за вентролога — петнайсет долара, в които влизаше и храната. Почукването на прибори в порцелан изпълваше залата, когато влезе, а три четвърти от масите — кръгли, постлани с груби ленени покривки — бяха заети. Макар че шоуто още не беше започнало, залата беше отворена от двайсет минути, така че опашката беше малка. Бюфетът минаваше по продължение на лявата стена. Хендрикс се нареди на опашката — добър претекст да мине по цялата дължина на залата и да огледа тълпата.

Вътрешността беше просторна и слабо осветена, с мек мокет и завеси, закриващи всички стени от тавана до пода. Сцената беше малка, в дъното на залата, точно срещу входа. В десния ъгъл до сцената имаше бар, около който се тълпяха хора. Можеше да се влезе само през главния вход, през който бе минал Хендрикс, и през два аварийни изхода единият на дясната стена, другият — зад сцената. До всяка от вратите имаше охрана — униформени въоръжени здравеняци.

На Хендрикс не му хареса.

Трябваше да допусне, че в четвъртък разположението ще е същото, а залата пълна — с хора и мебели. Имаше твърде малко изходи и твърде много охрана. Да не говорим за полукълбата от тъмно стъкло, монтирани през равни интервали на тавана — камери, които наблюдаваха всеки сантиметър от залата.

Независимо от всичко обаче имаше шест милиона причини да направи така, че да успее.

Напълни чиния със закуски и зае място отпред, на ъглова маса, която беше свободна, заради лошия ъгъл, под който се виждаше сцената. Той нямаше нищо против. Не се интересуваше от представлението, а от това място виждаше идеално бара, насядалите по масите хора, главния вход на залата. В отражението върху никелираната кана за вода на масата виждаше клиентите пред бюфета зад гърба си.

Когато седна и сложи салфетка на коленете си, осветлението притъмня — представлението започваше. Хендрикс не обърна никакво внимание на уморения възрастен мъж, който застана с куклата си на сцената.

Имаше други грижи.

Денят на Албърт Тъшбом беше гаден.

Първо, гърлото го болеше жестоко. Нормално при трийсет представления за трийсет дни. Е, и инфекцията на синусите, която го сполетя някъде по пътя от Сан Антонио. Последния месец се бе друсал из страната с автобус: на север до Устин, Форт Уърт, Далас и Оклахома Сити, после на изток до Тълса и Джоуплин. За да стигне навреме до Брансън, се наложи да се качи на местна линия, вместо на експресната, което означаваше спиране на всеки километър-два и почти два пъти по-дълго време за пътуване — натикан между типове с кожени якета и конски опашки, доста време след последния душ, който бяха виждали, и жена, чието сопوليو хлапе кашляше, като че ли е болно от чума. В отсечката между Брансън и Спрингфийлд му загубиха куклата твърдяха, че я били качили в багажното отделение, но не беше там, когато пристигна — което означаваше, че трябваше да се качи на сцената с резервната кукла, която беше сгънал на дъното на куфара си — протритите ѝ дрехи и белещата се боя като че ли отразяваха собственото му жалко състояние. А от Спрингфийлд до „Пендълтън“ тоалетната на автобуса започна да връща, което означаваше не само че няма как да се ползва — нищо че хапчетата му за кръвно го караха да пикае като състезателен кон, — но и да не успее да изяде обяда си, купен на автогарата, заради зловонието. Дявол да го вземе, беше в този град вече от няколко часа, а още усещаше ужасната смрад на химическата тоалетна по дрехите, косата и кожата си.

От друга страна... може би пък това беше миризмата на професията му.

Как беше допуснал да се докара до това положение? Преди години играеше във Вегас, загряваше тълпите за концерти на Том Джоунс и Нийл Даймънд. Два пъти беше канен в шоуто на Карсън по телевизията; веднъж дори го интервюира на канапето. Но това беше отдавна — преди десетилетия. Преди два развода и безброй джобни бутилки канадско уиски. Алкохолът беше проял вътрешностите му, брака му и репутацията му, беше оставил дълбоки бръчки по лицето му, беше обвил носа и бузите му с дантела от набъбнали капиляри. Пак алкохолът прогони жена му и приятелите им и караше децата му да трепват всеки път, когато зазвъни телефонът — защото не знаеха дали ще чуят гласа на сантименталническият старец или неизбежното служебно съчувствие на някой полицай, който ще ги информира, че повече няма нужда да се стряскат от телефона.

Тогава се появи Грейс и промени всичко.

Пет седмици предварително. Дробовете ѝ бяха слаби, тялото — насинено от травмата на ранните контракции и седалищното положение. В крайна сметка лекарите се видяха принудени да направят цезарово сечение по спешност. На дъщерята на Албърт, Рейчъл — която сама беше бебчето на семейството. После майка и дъщеря бяха добре, макар че в първите дни всичко висеше на косъм и за двете. И макар че бившата му успя да преодолее години страдания и негодувание и да му изпрати пари за самолетен билет, така че да види и двете будни или заспали завинаги, Албърт не беше достатъчно мъж, за да предприеме пътуването — мисълта, че може да загуби и дъщеря, и внучка с един удар на съдбата, беше твърде тежка за него. Отби се в някакво мръсно барче на път за летището, за да изпие едно „за стабилизиране“, и се събуди дни след това в пълен с бълхи мотел от рев на самолетни двигатели, от който дрънчаха празните бутилки на нощното му шкафче, без да знае какво се е случило междувременно, дори дали детето и внучката му са оживели.

Тогава реши да се изчисти.

Първият месец беше най-тежък — треперене, студени вълни, потене, кошмарната яснота, която гарантираше, че всяка непоносима минута ще премине направо в следващата, без блажени припадъци и прескачане на време, без бързи обороти. Нямахше го

кехлибареножълтото уиски, чрез което усещаше живота, и му бе останала единствено студената реалност на жалкото му съществуване.

И реши да го промени. Да изкупи вината си. Да слепи отново парчетата на това, което бе счупил, доколкото може.

Сега продаваше умиращото си изкуство в мизерни зали пред мизерна публика, която не даваше пет пари дали движи устните си, или не, дали изобщо казва нещо смешно. Обаче не го правеше за смеха или аплодисментите, дори не и заради себе си. Правеше го за Грейс. Беше решил, че когато тя порасне достатъчно, за да го погледне с някакво разбиране, в очите ѝ ще прочете обич, а не съжаление или разочарование.

И добре, че не го правеше за себе си. Защото задниците в публиката не правеха разлика между пеене и гаргара с чаша вода.

Онзи тип вдясно от сцената например. Палячото с псевдокаубойски дрехи и тъмни очила, седнал от другата страна на съвсем празна маса, който демонстративно не му обръщаше внимание. Хвърли един поглед към сцената, когато Албърт излезе — и после през цялото време зяпаше публиката. Явно всички останали в залата му бяха по-интересни от представлението.

После, онзи дядка, заспал в картофеното си пюре. Кльощав като върлина, с дълга бяла коса, като пух, небръснат от седмица. Албърт го видя да се поклаща леко, сякаш в такт с музика, която чуваше само той, миг преди да започне следващия си номер. Тогава затвори очи и клюмна напред. Беше готов да му прости — очевидно беше пиян, а не отегчен, а шестмесечното въздържание му напомняше, че някои хора не успяват да контролират алкохола.

Задникът на бара беше нещо друго.

Дойде двайсет минути след началото, дълго след като всички останали бяха седнали. В началото на представлението двойната врата беше затворена, обаче тази отрепка я отвори с трясък и тръгна право към бара. Там започна да се разправя с бармана за точното количество лед, което се слагало в чаша „Джак Даниълс“ — достатъчно високо, за да може Албърт да чуе масачузетския му акцент.

И не само той го забеляза. Поне четвърт от зрителите бяха насочили вниманието си към онзи кретен, вместо към сцената — включително, видя с разочарование Албърт, псевдокаубоят с тъмните очила. Явно професионалното изпълнение на класически водевилен

номер не можеше да го заинтригува, а някакъв недодялан идиот, който се кара с персонала, привлече вниманието му просто така.

Достатъчно. Търпението на Албърт си имаше граници. Фамилно шоу или не, беше време да даде на този тип — и на тази публика — урок по добри маниери.

— Ей, приятел! Да, ти там, на бара! — Не го каза Албърт, а резервната му кукла, Рики. — Да не би това шоу да те дразни нещо, а? Щот' можем да млъкнем малко, докато се справиш с бармана!

Рики винаги си падаше малко нещо задник.

Публиката зашумоля объркано. Винаги е така в началото, когато комик се захване с досадник — публиката още не е наясно на кой кон да заложи. Албърт обаче не беше новак в занаята. Знаеше как да се държи пред враждебно настроена публика. Всъщност не се бе чувствал толкова жив от десетилетия.

Едрият насочи вниманието си към сцената, зачерви се от яд, но не каза нищо.

— Ко ста'а, дебелак? — продължаваше Рики. — Езикът ти плува в сланина ли?

Това предизвика повече смях. Онзи сви юмруци и като че ли леко се смути от вниманието на тълпата, но продължаваше да мълчи.

— Стига вече, Рики — обади се Албърт. Доброто ченге срещу лошото. — Остави човека на мира. Опитва да си поръча питие.

— Да бе, как ли пък не. Окей, защитавай го — отговори Рики, после захапа въдицата: — Ей, барман! Каква отрова пие тоя?

Барманът погледна мъжа, после публиката, после Албърт. След миг колебание отговори с треперещ от нерви глас:

— „Джак Даниълс“.

Рики продължи:

— Е, дай му едно за сметка на стария Албърт. Щото ако не пийне, ще продължи да се прави на задник.

Публиката пощуря. Албърт се усмихна. Мъжът тръгна към сцената и също се усмихна. Обаче усмивката му не беше весела — приличаше на диво животно, което си показва зъбите предупредително. Стомахът на Албърт се сви.

Когато доближи сцената достатъчно, мъжът проговори, но тихо, за да го чуе само Албърт:

— Имаш късмет, че съм на работа, дъртако, иначе щях да натъпча тая шибана кукла в гърлото ти така, че да трябва да си стискаш задника, за да си мърда устата. И не ти искам шибаното питие.

Албърт премигна, парализиран в ничието пространство между гордост и страх. Двамата от охраната на казиното не бяха достатъчно близо, за да чуят какво се говори, но доловиха, че става нещо, и пристъпиха напред, за да обезвредят ситуацията. Преди да стигнат до мъжа обаче той сви рамене, обърна се към изхода и излезе. Единият охранител каза нещо по радиостанцията си. Никой от двамата не последва скандалджията.

Когато публиката се успокои и Албърт продължи номера си, псевдокаубоят с тъмните очила стана и тръгна след онзи.

20.

Александър Енгелман стоеше край една от рулетките в игралната зала до залата с фонтана и редуваше залози на черно и на червено. Не беше хазартен тип. Избра рулетката най-вече защото можеше да играе доста време, без да загуби всичките си пари — вероятността да се падне черно или червено на всяко завъртане беше грубо четирийсет и седем процента, — и освен това, защото от това място виждаше изхода на залата, в която трябваше да бъде убит Пъркхайзър. Беше сигурен, че неговият обект ще проучи мястото — но досега не бе видял никой, който дори малко да отговаря на описанието на Моралес.

Въпреки всичко това не означаваше, че не е тук, дори и в този момент.

Опипа разсеяно мобилния телефон в джоба си. Изкушаваше се да набере номера, за да види дали няма да зазвъни наблизко — обаче си даваше сметка, че потенциалната полза от подобен дързък акт би била малка в сравнение с проблемите, които би си навлякъл. В игралната зала беше забранено да се използват мобилни телефони, за да се затруднят опитите за измами — би било трудно да го използва, без да предизвика гнева на охраната. Освен това по всичко личеше, че този човек е много предпазлив — едва ли би допуснал безумната грешка да остави апарата с включен звук, докато работи. Най-сериозната причина обаче беше, че така би подсказал на обекта, че нещо не е наред.

— Трийсет и пет — обяви крупиято, когато топчето спря. Другите играчи въздъхнаха разочаровано — квадратчето на масата беше празно. — Никой не печели.

Последва трескаво залагане, колелото се завъртя отново. Енгелман плъзна един чип, минимума, на червено. Крупиято махна с ръка над масата и каза:

— Край на залаганията.

На Енгелман му беше все едно. Гореше от нетърпение да започне истинската игра.

Когато Лиънуд излезе със зачервена физиономия от залата с фонтана, Енгелман повдигна вежда. За момент изглеждаше, че се насочва право към него, и макар че разбираше рационално, че този тип не знае нищо за съществуването му и мисията му, почувства прилив на адреналин, заради усещането за заплахата. След това обаче Лиънуд сви към главния вход на казиното и моментът премина.

Появиха се четирима охранители от четирите посоки на фоайето, но не спряха Лиънуд. Той опита да ускори крачка, но единият застана пред него и вдигна умиротворително ръце. Каза нещо, което Енгелман не успя да чуе заради шумотевицата в игралната зала. Лиънуд реагира с гняв. Енгелман се отдалечи от рулетката, за да чува по-добре какво говорят.

— Господине! — възрази крупнето, понеже топчето още не беше спряло, но Енгелман не му обърна внимание. В мислите му бушуваше гняв. Гняв и малко страх. Не можеше да разбере как така това едро парче говеждо, увито в плат, прави такова представление и си даваше сметка, че ако го изхвърлят от казиното, последният му шанс да пипне червея, който тормози Корпорацията, ще замине — както и самият той — в мига, в който онези научат, че се е провалил.

— Господине, разбирам, че сте разстроен — тъкмо казваше охранителят, когато Енгелман доближи достатъчно, за да чува.

— Адски си прав, че съм разстроен! — изръмжа Лиънуд. — Исках само едно питие преди вечеря, а онзи смахнат дъртак с куклата започна да се заяжда с мен! Що за заведение е това?

— Господине, моля, разберете, че мненията, изразявани от господин Тъшбом, по никакъв начин не отразяват тези на „Пендълтън“ или неговите служители. Много съжалявам, ако ви е обидил и...

— Ако? — прекъсна го Лиънуд.

— ... И ако се успокоите, бихме искали да ви компенсираме, за да избегнем всякакви неприятности в бъдеще.

— Как ще ме компенсирате? — Съмнение. Интерес.

— Споменахте, че все още не сте вечеряли?

— Да, така е.

— В такъв случай можем да ви запазим маса в „Гаспарини“, където стекът, подозирам, ще ви хареса. Разбира се, ще възстановим цената на билета за представлението, а вечерята ще бъде за сметка на заведението.

Изражението на Лиънуд омекна.

— Е, добре.

Охранителят отведе Лиънуд до масата на пиколото. Енгелман — доволен, че планът му не е провален — тръгна към игралната зала, но се сблъска с нелепо изглеждащ тип с каубойски дрехи, тъмни очила, глупави мустаци и възголяма широкопола шапка.

— Извинявай — каза онзи с южняшки акцент. — Търся тоалетната. Можеш ли да ми кажеш къде е?

Акцентът беше по-скоро от Западна Вирджиния, а не носовият каубойски говор от Запада, но Енгелман не долови разликата.

— Не, съжалявам — отговори Енгелман и продължи към игралната зала.

Каубоят остана за момент на място, погледна Лиънуд, охранителя и пиколото, които разговаряха. Лиънуд, професионалният убиец, огледа незабелязано хората наоколо един-два пъти, докато говореха, и заради подозрение или по случайност, погледът му се задържа за миг на каубоя.

После отново се обърна към пиколото, усмихна се учтиво на някаква угодническа скучна шега — и когато погледна пак, каубоя го нямаше.

21.

Глас в ухото, прашене, закъснение на звука — кошмарна телефонна връзка. Хенри Гарфийлд напрягаше слух, за да чува през шума в офиса на ФБР на главната улица в Сейнт Луис. Изведнъж очите му се разшириха.

— Сериозно ли? Да, по дяволите. Ще почакам. Покри с длан слушалката и извика на партньорката си: — Хей, Томпсън... няма да повярваш... мамка му!

Шарли Томпсън, в съседната преграда, свали уморено очилата си и затвори очи, но призрачното изображение от трафик камерата, което проучваше, не се махаше. Разтри напрегнатия възел в основата на носа си, който беше изкривил хубавото ѝ лице в гримаса, но това с нищо не облекчи главоболието ѝ.

— Гарфийлд — отговори, — ако ме викаш, за да видя как поредната отрепка напада проститутка в някоя уличка, ще застрелям монитора ти. Или теб.

— Да бе — каза Гарфийлд. — Като че ли има двама души в Сейнт Луис с този късмет. Огледай се. Хората с късмет отдавна са се махнали оттук. Не бях виждал толкова пуст град.

Поне за това беше прав. Населението на Сейнт Луис беше намаляло с две трети. В резултат сега имаше широки тротоари и многолентови артерии, които стояха пусати или почти. Теоретично това би трябвало да улесни задачата им, но на практика я правеше скучна до непоносимост.

Томпсън и Гарфийлд търсеха нов модел нисан „Верса“, седан, син металик, нает понеделник следобед от фирма за коли под наем „Рилайънт“ — на километър и нещо от летището — от някой си господин Лорънс Ландри. Ландри беше един от псевдонимите на Лиънуд. Занимаваха се с това от двацет и четири часа — от обед във вторник, когато започнаха да идват записите от трафик камерите, банкоматите и частните охранителни фирми. „Рилайънт“, подобно на повечето бюра за коли под наем, не си даваха труд да слагат

проследяващи устройства в малките и икономични модели — само в луксозните. Да плащаш месечни такси за проследяване на флотилия автомобили с нисък наем, които едва ли някой ще тръгне да краде, не си струваше. И Лиънуд или знаеше този факт, или беше скъперник, предпочел да натъпче туловището си в такова маломерно купе, вместо да извади малко повече пари и да наеме нещо, в което наистина да се побере спокойно. Това оставяше Гарфийлд и Томпсън с надеждата някой някъде да го е снимал, за да опитат да разберат накъде се е запътил. Дори и в толкова слабо заселен град като Сейнт Луис беше все едно да търсиш игла в купчина други игли — а офисът на ФБР в града беше с недостатъчен персонал, така че двамата бяха сами — трябваше да прегледат буквално хиляди часове видеозаписи и цифрови фотографии. Ако имаха на разположение двайсет обучени агенти, можеше да има резултат. Само с двама си беше просто губене на време.

— Е, какво има? — попита Томпсън.

— Има обаждане от офиса в Канзас Сити. Отнася се за снимката на Лиънуд, която разпространихме. Изглежда, се е сдърпал с някакъв смахнат вентролог, представи си, в евтин бюфет на казино, и се е наложило охраната да се намеси, за да го успокои.

Томпсън стана и се надигна на пръсти, за да погледне през преградата на работното си място. Мобилният ѝ телефон завибрира — есемес от Джес — и главоболието ѝ се усили. Беше твърде заета за семейни драми.

— Сигурни ли са, че е нашият човек?

— Достатъчно, за да се обадят. Чакам на линия с Канзас, докато позвънят в казиното, за да разберат дали могат да ни изпратят снимки от камерите си.

— Да не би да е още там? — попита Томпсън.

— Не — отговори Гарфийлд. — Имат и хотел, обаче не се е регистрирал. Черпили са го една вечеря, за да го успокоят, след това веднага си е тръгнал.

— Чакай... знаят, че не е бил регистриран? Това значи, че им е дал име.

— Да — отговори Гарфийлд. — Смит.

„Разбира се — помисли Томпсън. — Ако използва известен псевдоним, ще го заковат. Обаче Смит е също толкова компрометиращо. Всъщност...“

— Кучи син — каза тя, седна на стола си и пак се обърна към компютъра.

— Какво?

— Как се казва казиното?

— „Пендълтън“. Защо?

Томпсън пусна търсачката и намери сайта на казиното. Телефонът ѝ завибрира пак, но тя не му обърна внимание.

— Там трябва да стане ударът.

— Откъде си толкова сигурна? Дори още не сме сигурни, че е той.

Имейлът на Гарфийлд изписука — имаше ново съобщение. Той го отвори бързо, после отвори прикачената снимка и каза:

— Без последното. Той е. Обаче не можеш да си сигурна, че ще удари там. Искам да кажа, трябва да е луд да убие човек при толкова охрана наоколо, нали?

— Лудите изпълнения са специалност на Лиънуд — възрази Томпсън. — Освен това... ти кога за последен път прелетя половината страна, за да гледаш вентролог?

— Добър въпрос — съгласи се Гарфийлд. — И все пак не е много сигурно. Може да убива времето, докато дойде време за убиване.

— Добре казано — отвърна Томпсън, — но не се хващам на това. Ако беше дошъл за развлечения, щеше да влезе да гледа всякакво шоу, за да минат часовете. Не е отседнал в хотела. И не е посмял да даде някой от псевдонимите, които използва най-често. Ерго, оглежда мястото.

Томпсън имаше чувството, че вижда как Гарфийлд прави презрителна физиономия заради „ерго“, но поне прояви разум да не облича подигравката си в думи. Значи заплахите ѝ за насилие имаха резултат. Добре. Изпрати имейл и след секунда чу електронното писукане от компютъра на Гарфийлд, че го е получил.

— Какво е това? — попита той.

— Програмата на „Пендълтън“ за месеца. Искам да говориш с някого от казиното и да разбереш кое от тези събития ще се проведе в залата, в която е бил вентрологът, през следващите три дни, да кажем. Ако не се появи нищо, да бъдат седем. — Но беше сигурна, че ще се появи. Лиънуд не се славеше с усилия за старателна подготовка.

— Искаш ли да предупредя охраната за опасността?

— За да го подплашат? — попита тя. — Не. Лиънуд е прекалено хлъзгав. Трябва да действаме правилно. Кажим им да ни уведомят, ако се появи пак, но не споменавай, че е опасен. Измисли някаква финансова причина, ако искаш. И им кажи, че изпращаме агенти. Каквото и да измислиш обаче, трябва да се хванат, защото иначе ще го подплашат и той ще изчезне. Ако това се случи, ще те държа лично отговорен.

— А какво ще правиш ти, докато се занимавам с черната работа?

— Ще уредя да се качим на следващия автобус за Канзас Сити, да хванем за рогата ситуацията там и да се уверим, че командосите на офиса там са добри. Бъди готов в пет.

— Ама нещата ми са в хотела!

— Където ще ги намериш, когато се върнеш — каза тя. — Нямаме време да вземаме багаж, хубавецо. Каквото ще става, ще става много скоро.

22.

Ерик Пъркхайзър изтри длани в панталоните си от евтиния магазин и се загледа в пейзажа на Мисури, който се нижеше покрай лимузината, изпратена от „Пендълтън“ да го вземе. За първи път се качваше в такава кола. Винаги беше предполагал, че са по-добри нали изглеждат толкова шик отвън. Интериорът обаче беше от минала епоха — черен лак, украсен с розово и червено. Смърдеше на евтин освежител за въздух. Нямахше никакъв алкохол — само две бутилки вода, никаква марка, където би трябвало да има барче.

Не че би си налял питие. Стомахът му и без това беше в окаяно състояние. Имаше чувството, че яката на ризата му се стяга бавно около шията. Дръпна я с един пръст и се застави да диша дълбоко. За стотен път премисли плана, който мистериозният му спасител бе изложил вчера, и си каза, че всичко ще е наред...

— Да преговорим още веднъж — каза Хендрикс.

— Виж, вече то преговорихме пет пъти! — измърмори Пъркхайзър. — Какво още искаш да знаеш?

— Искам да знам дали ще се справиш. Искам да знам дали утре ще изиграеш ролята си както трябва. И искам да се уверя, че не си забравил някоя подробност, заради която и двамата можем да умрем. Хайде, давай още веднъж.

Това бе продължило повече от час — Пъркхайзър, седнал на масата в кухнята си, отпива бира от кутийка, Хендрикс крачи назад-напред по жълтеещия линолеум.

— Лимузината ще дойде да ме вземе в един следобед. Предложиха да дойде по-рано и да ми осигурят обяд, но отказах, както ме инструктира. Много благодаря, между другото... искам да кажа, защо ми е кухня с четири звезди, когато хладилникът у дома е пълен с боклуци?

Хендрикс се съмняваше, че ресторантите на „Пендълтън“ отговарят на нечия идея за четири звезди, но премълча. Вместо това каза:

— Инструкциите на мафията не са да те ударят по време на церемонията. Инструкциите са да стане публично. Обяд в ресторант може да се стори на този, който е тук, за да те убие, достатъчно публично събитие. Ще е и много по-лесно за изпълнение, отколкото в зала, пълна с охрана.

— Добре, добре — примири се Пъркхайзър и вдигна ръце. — Без обяд.

— Какво става, когато пристигнеш?

— Ще пристигна най-късно в четири. Ще ме вкарат през служебния вход и ще минем по служебния коридор, който служи и за задкулисие на сцената в залата.

— После? — подкани го Хендрикс.

— Босът на казиното изпълнява тъпия си номер, пускат онова видео... „Може да се случи и на теб“, което показва как ударих джакпота... можеш ли да повярваш, че са сложили камера на шибания игрален автомат, за да снима момента? И ми дават тлъстия чек. Ставам, приемам го, после пускат балони. Чувам да се говори, че в балоните щяло да има подаръци — безплатни обеда, билети за концерти, петдесет долара в чипове, дори купон за уикенда в апартамент „Марк Твен“ в „Пендълтън“ — така си гарантират, че местата ще са заети. Публиката ще се побърка, когато балоните започнат да падат.

— Наемникът ще се задейства в този момент. Ако искат да е зрелищно, а няма да има проверки на входа на казиното, трябва да се готвим за най-лошото, което в този случай ще бъде напълно автоматично оръжие, скрито в чанта или малък сак, за да не личи в тълпата. След като пуснат балоните, лягаш и не мърдаш, ясно ли е? Аз ще опитам да неутрализирам този тип, преди да стреля, но по-добре да вземеш мерки, отколкото да съжеляваш.

— Още не разбирам защо да не съм със защитна жилетка — каза Пъркхайзър.

— Ами, първо, Ерик, защото не ти е нужна. Имаш мен — отговори Хендрикс. Пъркхайзър се намръщи — не беше сигурен, че вярва. — И второ, всеки професионалист, който си заслужава името,

ще я забележи от километър, при което ще се откаже от плана да те удари тогава и ще те удари по-късно.

— Еди... — поправи го с половин уста Пъркхайзър. — И само казвам... че това не ми се струва нормално. Може би трябва да се откажа от цялата работа, да се скрия някъде и да чакам онзи да дойде.

— Еди — повтори Хендрикс. Така да бъде. Повярвай ми, *Еди*, че е много по-лесно да те опазя, ако знам къде и кога ще удари убиецът. Ако ми отнемеш това, ако му дадеш момента на изненадата, тогава става „ези-тура“ дали ще живееш, или ще умреш. Ти обаче си комарджия... искаш ли да хвърлиш зара?

— Стига, бога ми! — отвърна Пъркхайзър намръщено. — Само питам. Няма нужда да се държиш като задник заради това.

— Не ми плащаш, за да съм учтив — каза Хендрикс. — Всъщност още не си ми платил. Поиска ли вече да оформят превода на парите?

Пъркхайзър извади криво сгънат лист от джоба си. Всъщност бяха четири листа тънка, почти прозрачна хартия, като онези, които късат от кочани с формуляри, които се копират без индиго. Хендрикс ги прегледа. Дребни букви и инициалите на Пъркхайзър, с подпис и дата на последната страница, с номера на банковата сметка на Хендрикс, на Сейшелите, записана в документа като сметка на Пъркхайзър. Да, Паломера, според документа. Не че имаше значение. Имаше значение, че до края на работния ден в четвъртък, в деня на церемонията, в банковата му сметка щеше да има шест милиона долара — минус данъците.

— Изглежда, всичко е наред — каза Хендрикс. — Което означава, че ако правиш каквото ти казвам, всичко ще е наред и тогава. Имаш думата ми.

Лимузината подмина главния вход на казиното и спря на паркинга за служители отзад. Шофьорът отвори задната врата, обаче някакво чувство за надвиснала опасност накара Пъркхайзър да остане на мястото си.

— Сър? — подкани го шофьорът. — Пристигнахме.

Пъркхайзър преглътна с усилие, стисна зъби и слезе от колата.

23.

Четвъртък следобед. Залата с фонтана беше пълна. Бюфета го нямаше, на негово място бяха сложили още няколко маси и наоколо сновяха сервитьори с ордьоври. Барът беше зареден с напитки и пристрастените комарджии се възползваха от безплатната храна и напитки за всички, които искаха да присъстват на голямото събитие на Пъркхайзър. Казиното раздаваше безплатни билети от часове и макар че никой не даваше пет пари за Пъркхайзър и огромния му джакпот, залата тръпнеше в очакване на балоните с награди, които щяха да падат от тавана накрая.

В единия край на сцената местен телевизионен репортер говореше пред камерата на фона на сцената. „Пендълтън“ даваше доста пари за голямата печалба на Пъркхайзър и шефовете му щяха да се възползват от всички възможности за реклама, които им дойдат наум.

Специален агент Шарли Томпсън огледа залата малко след като мина през голямата двойна врата, но дори Лиънуд да беше тук, не успя да го види. Бърборенето в слушалката на ухото ѝ показваше, че охраната на казиното и Гарфийлд — които следяха вътрешните охранителни камери — не се справят по-добре. Разбира се, да търсиш конкретен мъж с червендалесто лице в казино край Канзас Сити беше поначало губещо начинание, а мрежата с балоните, опъната малко под тавана, закриваше обективите на камерите. Томпсън се чудеше дали не е сгрешила, като подведе охраната на казиното за сериозността на заплахата — те знаеха, че преследват укрив се шеф на инвестиционен фонд, подгонен заради търговия с вътрешна информация.

Не беше очаквала, че ситуацията ще бъде толкова неконтролируема. Освен това не беше ясно кой точно е мишената. Четирима души се очакваше да се качат на сцената. Единият, Норвил Роджърс Пендълтън, бе мажоритарен собственик на казиното и внук на съименника си Пендълтън, чиито пари — след продължителни юридически битки между множество наследници — бяха използвани

за построяването му. Дито Бърни Лидеркранц, дългогодишен шеф на игралната зала и — говореше се — бивш силовак на мафията от Лас Вегас, който бил изгорил някои мостове, след като минал в законния бизнес. Кей Карсън, кмет на Канзас Сити („КК за КС“ беше предизборният му лозунг) и бич за местния криминален контингент благодарение на удара, който беше нанесъл на легалната търговия с наркотици с рецепта, също щеше да е тук. И почетният гост, някой си Едуард Паломера, от Спрингфийлд, Мисури. От четиримата Паломера беше единственият, за когото Томпсън би могла със сигурност да каже, че не е вероятната цел на Лиънуд — беше роб на заплатата си, от бедните слоеве, без досие, без врагове, без връзки с организираната престъпност. Дори нямаше глоба за превишена скорост на негово име.

Разбира се, Александър Енгелман беше наясно как стоят нещата. Стоеше в лявата страна на залата, по средата, между сцената и входа, опрял лакът на ламперията, с недокоснат джин с тоник в ръка. Беше с риза на бели и сини квадратчета, тъмни памучни панталони и велурени ботуши с цвят на маджун. Беше се възползвал изцяло от липсата на детектори за метал на входа — искаше да е напълно подготвен, когато най-накрая се срещне със своя човек. Под ризата беше облякъл специална жилетка плътно прилепнала, с кобури под двете мишници. В левия имаше „Ругер LC9 компакт“ 9 мм, купен от нашарен със затворнически татуировки неонацист в паравоенен лагер извън града. В пълнителя му имаше седем патрона, плюс още един в цевта. В кобура под дясната му ръка имаше два резервни пълнителя. Тоест имаше всичко на всичко двайсет и два патрона. Надяваше се да не използва нито един от тях.

За дясното му бедро беше привързан боен нож с двойно острие, също доставен благодарение на новия му арийски приятел. Беше изрязал вътрешността на джоба на панталоните, за да стига до него. В левия му джоб имаше гарота, която беше направил сам, от най-дебелата струна за китара и две дръжки от мистрия. Отне му половин час, докато намери нужните компоненти, и половин минута, за да направи гаротата. Струваше му общо единайсет долара.

Нямаше намерение да използва и тези оръжия.

Мислеше да се справи с шилото за разбиване на лед, скрито в ръкава му.

То не беше закрепено, а се държеше на място от маншета и ъгъла, под който беше свил китката си. Беше с върха надолу, дръжката беше опряна на предмишницата му. Беше се упражнявал в хотелската си стая да го вади — изправяне на китката и шилото се плъзга надолу, острието минава между пръстите, дръжката се измъква изпод маншета и пада в дланта му. Представяше си как пробожда жертвата си многократно и бързо, като шевна машина — разкъсва бъбречната артерия на толкова много места, че сърцето да изпълни коремната кухина с кръв преди онзи да успее да реагира. Малкият диаметър на шилото гарантираше, че външният кръвоизлив ще е малък, което означаваше, че ще успее да сложи жертвата си да седне на стол и да се измъкне от казиното преди някой да разбере какво се е случило. Сега оставаше само да идентифицира жертвата и щеше да изпълни контракта си с Корпорацията. За това беше нужно само търпение и набито око — защото, за разлика от агентите на ФБР и охраната на казиното, Енгелман наблюдаваше Лиънуд откакто си бе тръгнал от „Пендълтън“ във вторник.

Хендрикс също наблюдаваше Лиънуд. Не се изненадваше, че властите още не го бяха забелязали. Сблъсъкът на Лиънуд с охраната на казиното го бе принудила да промени външността си. Бе обръснал наболата брада и мустака и бе оформил рошавата си коса — сега беше плътно пригладена, от което изглеждаше и по-тъмна. Беше сменил дрехите си с евтин сив костюм на малко каре, който носеше без вратовръзка, и евтини обувки. Макар че костюмът му беше възголям, сакото чудесно скриваше издутото му шкембе и като цяло Лиънуд сега не приличаше на недодялания селяндур, когото охраната успокояваше, а на истински дребен бизнесмен, който профуква командировъчните си на масите за блекджек.

Седеше през няколко маси от сцената. С бутилката бира пред себе си и чантата в краката си приличаше на човек, който убива времето между напускането на хотела и полета си. В чантата обаче имаше компактен напълно автоматичен „Хеклер и Кох“ МР5К за лична отбрана, със сгъваем приклад — който можеше да изстреля

деветстотин куршума в минута, и голям цилиндричен заглушител, който нямаше да скрие звука изцяло, както е във филмите, но щеше да го потисне значително, така че да заприлича на пукане на балон например — никой нямаше да обърне внимание, докато се измъкне.

Хендрикс отново беше с каубойските дрехи, макар че сега беше с по-приглушена риза вместо крещящата на червени квадратчета и със стари протрити джинси. Не беше въоръжен колкото Лиънуд или Енгелман. Носеше само керамичния нож и стрелящото тънко фенерче, което стърчеше от джобчето на ризата му. Ножът, с канията, беше закрепен на корема му с лепенки и бинтове. Беше оставил третото копче на ризата си разкопчано, за да може да го извади светкавично.

Въпреки че беше казал на Пъркхайзър друго, Хендрикс смяташе да проследи Лиънуд от момента, в който влезе в казиното, и да го убие много преди началото на церемонията. Накара Пъркхайзър да вярва, че ще стане по време падането на балоните, за да е ангажиран и за да не му хрумват идеи да промени пътя на милионите, предназначени за Хендрикс. Страхът от смъртта прави чудеса, когато се наложи някой да бъде почтен и съсредоточен.

Обаче Лиънуд не влезе в казиното през главния вход — влезе през един от ресторантите, несъмнено, за да не го разпознае пиколото на главния вход. Хендрикс го видя чак когато влезе в банкетната зала — и го позна в новата дегизировка само защото лицето му изглеждаше свежо като на онази стара снимка — и защото не помръдна, откакто седна на масата. Оставаше План Б.

План Б беше да се направи на пиан, да тръгне със залитане между масите и да се блъсне в Лиънуд преди началото на церемонията. Щеше да среже бедрената му артерия е керамичният нож и да го остави кръвта му да изтече там, на стола, където слабото осветление и падащата до пода покривка щяха да скрият следите от престъплението достатъчно дълго — преди онзи да успее да стреля.

24.

Хендрикс си проби път през тълпата и приближи Лиънуд отдясно и отзад, без да сваля очи от него. Едрият мъж беше на около пет метра, а помежду им беше пълно с хора. Когато намалиха осветлението, Хендрикс продължи да се придвижва в полумрака и да се готви. Не обърна внимание, че малко встрани сред гостите един рус мъж следи приближаването му.

Лиънуд гледаше съсредоточено сцената, на която група хора, конферансиета и охрана, непрекъснато заставаха пред Пъркхайзър, седнал отстрани, и го скриваха от погледа му. Изобщо не забеляза Хендрикс. Забеляза обаче един от охраната на „Пендълтън“ — оглеждаше публиката и погледът му се задържа миг повече върху него, после продължи нататък — и после забеляза как каза нещо в радиостанцията на рамото си. Гардът беше професионалист — спря поглед на Лиънуд само за секунда, после съвсем небрежно продължи нататък и съобщи чак след това — обаче и Лиънуд беше професионалист. Разбра, че са го открили.

Беше се надявал да изчака до пускането на балоните и тогава да засипе сцената с куршуми — заглушителят щеше да омокоти гърмежите — и да се измъкне преди жадната за награди тълпа в казиното да разбере какво е станало. Обаче този план се беше провалил в мига, в който го откриха. Ако искаше да ликвидира Пъркхайзър, трябваше да го направи веднага.

Слушалката в ухото на Шарли Томпсън, застанала непосредствено до вратата в банкетната зала, изписука.

— Имаме сигнал — каза ѝ Гарфийлд от стаята на охраната в „Пендълтън“. — Един от гардовете е забелязал Лиънуд. Седи през три маси от сцената.

— Ти виждаш ли го? — попита тя.

— Ще ми се да го виждах — отговори Гарфийлд. — Пред камерите има само балони и мрежа.

Очакваното пускане на балоните! Ускореният пулс на Томпсън регистрираше каквото ѝ казват инстинктите няколко секунди преди да реагира мозъкът. Нечиста огнева линия заради охрана и зяпачи. Позицията на Лиънуд сред тълпата — твърде открит и твърде близо за прецизен изстрел с карабина, но твърде далеч, за да разчита на пистолет. В главата ѝ се оформи представа за масово кръвопролитие.

— Техният човек вижда ли ръцете му? — попита тя.

— Какво? — попита Гарфийлд объркано.

— *Ръцете му*. Техният човек вижда ли ръцете на Лиънуд, или са под масата?

Електронно пращане в слушалката прекъсна връзката, мина малко време, докато Гарфийлд говори с охраната, после се обади отново:

— Под масата са. Какво мислиш?

Стомахът на Томпсън се сви. Тя разкопча кобура и извади пистолета си.

Мисля, че сглобява автоматично оръжие. Мисля, че се кани да открие огън. Трябва да го неутрализираме бързо.

Тръгна покрай дясната стена на залата, заоглежда тълпата, за да открие Лиънуд. Ръцете ѝ бяха долу, стискаха пистолета в готовност. Присъстващите бяха твърде много, за да го види. Твърде много тела. Надигаше се на пръсти, избутоваше хора настрана, но не го откриваше. Единственото, което постигаше, беше да подплаши хората, които виждаха пистолета.

Напрежението като че ли се предаваше от нея на тълпата. Градусът нарастваше. И все още нямаше следа от Лиънуд. Томпсън се обля в пот. Времето свършваше.

Лиънуд трескаво подготви оръжието под масата: разгъна приклада, щракна пълнителя на място, нави заглушителя на цевта. Хендрикс забеляза, че прави нещо под покривката, и си даде сметка, че времето за удара се е променило. Ускори придвижването си и бръкна под ризата, за да хване ножа. Енгелман забеляза, че Хендрикс забърза, и последва примера му.

Хендрикс скъсяваше разстоянието до Лиънуд: три метра, два. Провираше се през тълпата като закъснял зрител — странично,

настойчиво — и получаваше гневни погледи и промърморени епитети. Енгелман също си пробиваше път през тълпата — като танцьор или като остър нож през коприна. Залата се вълнуваше. Хората на сцената усещаха, че нещо долу не е наред, но не знаеха каква е причината — стояха неловко и чакаха знак да започват, запотени в елегантните костюми под сценичното осветление. Лиънуд, с разтуптяно сърце, също усети, че тълпата се променя, подготви оръжието си и започна да се надига.

Хендрикс изобщо не обърна внимание на сервитьорката. Беше на метър зад целта, видя как онзи се надига в полуизправена стойка, все още със скрити ръце, като че ли изчаква хората на сцената да застанат както очаква, за да открие огън. Хендрикс извади ножа. Знаеше, че от този момент не може да продължи незабелязано напред. Трябваше да направи нещо — дори и ако цената беше да се разкрие.

Сервитьорката обслужваше група мъже вляво от Хендрикс. Държеше сребърен поднос с порции зеленчуци със сирене. Когато Хендрикс се спусна напред, тя се обърна и двамата се сблъскаха.

Преобърнат поднос. Красиво лице, ококорени от изненада очи. Зеленчуци навсякъде наоколо. Сос по блузата на сервитьорката. Рефлексите на Хендрикс реагираха и — с паметта на мускулите — той се завъртя настрани от нея и улови подноса преди той да падне на пода.

Келнерката — и подносът — му спасиха живота.

Той го грабна с едно плавно движение, от въздуха, като фризби, и продължи движението в полукръг, докато се завърташе около сервитьорката. Внезапното обръщане за миг го изправи лице в лице с Александър Енгелман. С пъргавината на пепелянка той нанесе пет удара с шилото за лед, за един миг. Но не беше очаквал Хендрикс да държи в ръцете си поднос за сервиране. Острието остави пет вдлъбнатини върху среброто и го опря в гърдите на Хендрикс, но не го уби, както се надяваше Енгелман.

Хендрикс залитна назад, объркан, изваден от равновесие. Замахна неловко с керамичния нож към нападателя. Тълпата около тях опита да се разпръсне, но столовете и масите пречеха.

Когато боричкането зад гърба му започна, тялото на Лиънуд произведе адреналинова инжекция. Преди да успее да реагира, Хендрикс залитна назад и го събори надолу, върху покривката. Но Хендрикс не можа да се възползва от ситуацията — с Лиънуд бяха гръб в гръб, а в момента непосредствената заплаха беше мъжът с шилото за лед пред пето.

Което, за съжаление на всички в залата, даде възможност на Лиънуд да мисли.

Лиънуд нямаше представа за какво се боричкат онези двамата зад него. Доколкото можеше да прецени, цялата работа нямаше нищо общо с него. За момент дори си помисли, че гардът на сцената не е видял него, а е реагирал заради двамата биещи се идиоти. Тогава си даде сметка, че е без значение — при всички случаи охраната на казиното вече беше под пара. Което означаваше, че ако иска да се измъкне жив, ще трябва да го направи със стрелба. И щеше да е много по-лесно, ако го направи, преди да са блокирали всички изходи.

Лиънуд не беше най-умният на света, но беше хитър и го биваше в това, което прави. Даваше си сметка, че шансовете да се измъкне жив не са огромни. И освен това дълбоко в себе си беше наясно, че още един престой в затвора не е приемлив вариант. През годините си бе създал много врагове — и на неговата възраст вече нямаше да е най-злият и опасен кучи син в отделението.

Е, добре тогава: свобода или куршум — за предпочитане първото. Но във всички случаи щеше да прати Пъркхайзър в отвъдното.

Когато Енгелман и Хендрикс се сборичкаха, Томпсън долови, че нещо в залата се е променило — но подробностите от това, което се случваше, й убягваха заради суматохата сред подплашената тълпа.

— Какво става там долу? — изграчи Гарфийлд в слушалката й. — Нашият човек на сцената казва, че имало някаква суматоха.

— Нямам представа — отговори Томпсън. — Още ли си на сляпо горе?

— Да. От тези балони не се вижда нищо.

Томпсън долови нарастващата тревога в гласа му. Тревога и безпомощност. Надникна над главите на блъскащата се, бягаща тълпа и опита да разбере какво точно става. Видя как масата на Лиънуд се преобръща, видя дъгата, която описва дълга цев, за да се насочи към целта. Разбра какво означава това твърде късно.

— ФБР! Всички на пода! — извика, но малцина я чуха в суматохата. И попита Гарфийлд: — Какво има над мен?

— Какво?

— В казиното! Какво има над тази зала?

— Някой до Гарфийлд отговори дрезгаво и той предаде:

— Нищо. Над игралната зала е хотелът. Защо?

Томпсън стреля два пъти във въздуха — оглушителен трясък в затвореното пространство — и изведнъж всички погледи се насочиха към нея. — Казах, всички на пода! *Веднага!* — изкрещя тя. Този път някои я послушаха. Томпсън видя двама мъже да се боричкат, Лиънуд да притиска приклада на оръжието си към рамото си — цевта не беше насочена към нея, а към замръзналите мъже на сцената.

В няколкото секунди между първия опит на Енгелман и предупредителните изстрели на Томпсън Хендрикс и Енгелман се вкопчиха в схватка, която освен равна се оказа и кратка. Рядко бой с ножове продължава повече от трийсет секунди, а още по-рядко не завършва с наранявания и за двамата участници.

Това сбиване не беше от редките.

Когато Хендрикс залитна и събори Лиънуд върху масата, а сребърният поднос издрънча на пода, Енгелман удари още веднъж. Имаше само тази възможност и тя не беше добра. Надяваше се да се възползва от движението напред на противника, за да го прободее с шилото за лед. Обаче Хендрикс беше готов за това. Блокира удара на Енгелман с отворена длан и отблъсна ръката му настрани.

Щом лакътят на Енгелман се откри, Хендрикс замахна с керамичния нож с мисълта да среже сухожилието на бицепса му, така че да не може да използва ръката. Енгелман обаче предвиди атаката и я спря с лакът, който заби в бицепса на Хендрикс, и това предизвика жестока пареща болка.

С разтворени ръце и открит гръден кош, Хендрикс беше уязвим. Енгелман пусна шилото за лед и сграбчи ръката с ножа на Хендрикс, който опитваше да преодолее блокажа му. Енгелман сграбчи китката на Хендрикс и я изви рязко, с движение нагоре, в ключ.

Ръката на Хендрикс излезе от раменната става с болезнено пукване, все едно вадят бута на пуйка, и той изрева. Причерня му. Ръката му се отпусна и ножът падна на пода.

Енгелман събори Хендрикс върху близката маса и притисна здравата му ръка под гърдите. Продължи да притиска раненото му рамо с една ръка, задържа го с коляно, а с другата си ръка напипа бойния нож през пробития джоб на панталоните си и го извади.

Пусна китката на Хендрикс, сграбчи го за косата и дръпна главата му рязко назад. Опря острието в шията му и парването в адамовата ябълка беше предвестник на смъртоносния удар, който Хендрикс бе очаквал и който дори понякога бе желал — от толкова много време. В този момент обаче осъзна, че греши. Колкото и да се мразеше заради нещата, които бе направил в името на бог и страната си, не искаше да умира. Не и преди да изравни сметките. Не и преди да спаси живота на повече хора, отколкото е убил. Каква ирония, помисли си, че това откровение бе дошло — а може би не можеше да дойде в друг момент — когато собствената му смърт изглеждаше сигурна.

— Сбогом, каубой — процеди Енгелман.

Точно тогава, когато започна да плъзга острието по шията на Хендрикс, Томпсън стреля в тавана и всичко, за което Енгелман бе полагал усилия, отиде по дяволите.

25.

Енгелман чу предупредителните изстрели и се сепна. Ножът му се впи в шията на Хендрикс, поряза я, но без да проникне дълбоко. Енгелман се обърна към звука и Хендрикс реагира — извъртя се рязко и използва моментното стъписване на нападателя си против самия него. Инерцията извъртя Енгелман и той залитна назад — единият му крак беше на пода, другият беше вдигнат към Хендрикс.

Хендрикс се обърна и изрита Енгелман в коляното. Нещо изпука и Енгелман се свлече. В същия миг Хендрикс грабна със здравата си ръка пълна чаша от масата. Скоч, сода и лед полетяха като опашка на комета, когато Хендрикс заби ръба на чашата с всички сили в лице то на Енгелман. Той опита да вдигне ръце, за да се предпази, но не успя.

Стъклото удари Енгелман в лицето и се счупи, от едното му око бликна кръв. Ръката на Хендрикс също се разрани от счупеното стъкло. Здравото око на Енгелман се обърна нагоре и той се отпусна — мъртъв или в безсъзнание, Хендрикс не знаеше.

И тогава Лиънуд започна да стреля.

Томпсън чу приглушено *чат, чат, чат, чат* на автоматично оръжие и се хвърли на пода. На сцената се разхвърчаха трески. Кръв изпръска тежката завеса на стената зад нея. Тълпата — която инстинктивно се бе скупчила, когато Томпсън стреля в тавана, — сега опитваше да избяга от Лиънуд и напираше във всички посоки, освен към него.

Гардът, който бе успял да разпознае Лиънуд, посегна към оръжието си. Куршумите го повалиха. Цивилните на сцената, които реагираха бавно или бяха твърде изненадани, за да залегнат, бяха надупчени. Двамата охранители край сцената също опитаха да стрелят по Лиънуд. И двамата паднаха преди пистолетите им да излязат от кобуриите. Пълнителят свърши още преди първата празна гилза да падне на пода.

Томпсън, чиито сетива бяха нащрек, чу как Лиънуд пуска на пода изразходвания пълнител и как зарежда нов. Усети миризмата на

опърлен мокет под изхвърлените гилзи.

— За бога, Томпсън! Какво става там? — извика Гарфийлд. — Не виждам нищо оттук!

— Лиънуд започна да стреля — изкрещя тя в отговор.

— Имаш ли възможност да стреляш?

Томпсън пропълзя до най-близката маса. Спускащата се до пода покривка я скриваше, но нямаше да я предпази от куршумите, ако Лиънуд я забележеше. Надигна се за миг и огледа хаоса — обърнатата маса, проснатите тела и счупените съдове, хората, които се опитваха да избягат. Дори не видя къде е Лиънуд.

— Не — отговори отчаяно. — Не виждам нищо.

— Опитвам да разчистя сцената — каза Гарфийлд, — но никой не отговаря. — Изкрещя нещо на някой друг, после добави: — Местните командоси са на пет минути. Дръж се. Идва помощ.

Лиънуд пусна още един откос и Томпсън се сгърчи.

— Тези хора са пушечно месо — каза тя.

— Чакай малко — отвърна Гарфийлд. — Хрумна ми нещо.

Томпсън си спомни Филадельфия и зашеметяващата граната. Бе извадил късмет тогава.

— Гарфийлд, каквото и да си намислил, недей да...

— Спокойно — прекъсна я той. — Просто ще...

Две хиляди балона във всички цветове на дъгата се спуснаха от тавана и покриха унищожението долу.

26.

Лиън Лиънуд нямаше представа дали е улучил Пъркхайзър. Знаеше, че е свалил трима от охраната — не само онези на сцената, но и край нея, които имаха видимост към него и поради това бяха най-сериозна заплаха, — и през подскачащата маса разноцветни балони виждаше няколко трупа, проснати на сцената, но не беше сигурен дали целта му е сред тях. Което означаваше, че трябва да провери.

Оставаха му два пълнителя. Шейсет патрона, плюс девет в резервния пистолет, който беше мушнал под колана на кръста си — малък 25-и калибър с осем патрона, който вършеше работа отблизо, но беше безполезен при престрелка. Изведнъж си даде сметка, че труповете всъщност не са достатъчно. В този момент изглеждаше доста вероятно да има патова ситуация — и май беше неизбежна.

Изхвърли празния пълнител и зареди нов, после превключи на полуавтоматична стрелба. Шейсет патрона щяха да стигнат за повече време, ако ги изстрелва един по един, отколкото ако засипе залата с тях еднократно, напосоки.

Балоните стигаха почти до кръста — или щяха да стигат, ако ги бяха оставили на място, но хората ги удряха с ръце, за да ги махнат от пътя си. Подскачаха около Лиънуд, докато той напредваше към сцената, и го прикриваха доста добре. Навсякъде наоколо чуваше шумолене на плат, тежко дишане. Не обръщаше внимание на тези, които бягаха от него. Някои обаче, от объркване или нарочно, го приближаваха или се движеха между него и сцената. Заради балоните не виждаше дали са обикновени посетители, или са от охраната, и заради това предпочиташе да играе на сигурно — нямаше време да проверява. Или убива, или го хващат.

И така — с разтуптяно сърце и покрито с пареща пот смръщено чело — Лиънуд реши, че просто трябва да убива наред.

Майкъл Хендрикс нямаше понятие какво става. Последния път, когато мисия се бе объркала толкова светкавично, бе загубил колегите си, годеницата си, целия си проклет живот.

Отпусна се изтощен и окървавен под балоните, опита да възстанови дишането си. Дясното рамо го болеше кошмарно, лявата му ръка кървеше. Лицето му пареше от удара в масата. Опита да сглоби случилото се в едно цяло, но парчетата като че ли не съпадаха. Беше готов да удари Лиънуд и някой го блъсна, нападна го. Това миришеше на капан — ако беше така обаче, кой бе стрелял в тавана?

И нямаше *никаква* представа как да тълкува падането на балоните.

Какво означаваше всичко това? Нападателят му не бе помръднал, след като го удари с чашата, но това не означаваше, че ще остане на пода. От мястото си не го виждаше, заради балоните. Знаеше, че трябва да го довърши — „да премахне заплахата“, казано на жаргона на военните от предишния му живот. Но Лиънуд все още беше опасен. И тук скоро щеше да гъмжи от местни полицаи и федерални, ако вече не гъмжеше. Един бог знаеше дали Пъркхайзър диша, или не.

Чу две бързи пуквания — мощни, но приглушени. Вероятно автомат със заглушител. Стори му се, че ги чува някъде към сцената, пред себе си. Това означаваше, че Лиънуд действа, че опитва да довърши започнатото.

„Пъркхайзър — помисли си Хендрикс — трябва да е още жив“.

Този факт не би трябвало да е от значение за него. Ако беше и наполовина хладнокръвен, колкото си мислеше, че е, не би имал значение. Дори и да попречеше на Лиънуд да убие Пъркхайзър, шансовете да види и цент от обещаните му шест милиона се бяха изпарили. Щеше да има късмет, ако успее да се махне от „Пендълтън“ без белезници... а не в чувал за трупове.

Но беше дал дума. И така, изтощен и целият в кръв, Хендрикс се надигна. Стисна зъби, пое рязко дъх, улови дясната си китка с лявата ръка и я дръпна, за да намести рамото си. Едва запази съзнание — усилието и последвалата остра болка бяха кошмарни.

След като отново успя да стъпи на краката си — и след като се увери, че няма да падне, — взе ножа си от пода и тръгна между балоните към приглушените изстрели на Лиънуд.

Съзнанието на Ерик Пъркхайзър се беше изпарило от ужас. Устните му се движеха в безмълвна молитва. По сцената бяха нападали надупчени тела. Лицето на добродушния местен политик беше замръзнало в полуусмивка, кръвта му, топла и лепкава, беше по ръцете и дрехите на Пъркхайзър. Половината физиономия на тъмнокожия гард с военна подстрижка липсваше. Собственикът на казиното, който приличаше на невестулка, беше сравнително невредим, защото се бе прикрил зад първата вълна покосени. Шефът на игралната зала също беше оцелял, макар че от раната на бедрото му шуртеше кръв с всеки удар на сърцето му и едва ли щеше да оцелее дълго.

Самият Ерик също имаше драскотини от хвърчащи трески, но някак беше избегнал куршумите — вероятно защото, въпреки уверенията на Хендрикс и Енгелман, беше нащрек още много преди да застане на сцената. Стараеше се да се прикрива зад други хора и залегна още при първия признак, че нещо се случва — когато Енгелман и Хендрикс се сбиха. Едва в паузата, след като Лиънуд изстреля първия пълнител, Пъркхайзър си даде сметка, че е оцелял при първата атака — и когато тишината отново беше нарушена от изстрели, осъзна, че трябва да изчезва.

Въпреки всичко не можеше да застави недоволните си крайници да го слушат, докато морето от балони не засипа пода и сцената наоколо и не видя мрачната, решителна фигура на Лиън Лиънуд, която приближаваше бавно, но неотклонно. Някъде в далечината изкрещя полицаи и на блещукането на повреденото осветление отгоре Пъркхайзър видя въоръжени агенти да заемат позиции от двете страни на голямата врата. Обаче проявяваха прекалена предпазливост — не искаха да подплашат стрелеца, когото не виждаха. Тоест нямаше да го спасят навреме.

Ерик Пъркхайзър започна да пълзи.

Пълзеше към изхода към служебния коридор. Пригладената с брилянтин коса на Лиънуд беше като плавник на акула, който се показваше над балоните. От време на време Лиънуд спираше и отекваше единичен изстрел, за да накара поредната злочеста душа да замлъкне.

Пъркхайзър стигна до вратата към коридора и се изплаши. До нея имаше правоъгълен панел от черна пластмаса, с червена лампичка,

която светеше. Ключалка с карта за достъп. Пъркхайзър нямаше такава карта, не можеше да отвори тази врата.

В някой от трупите обаче би трябвало да има.

Собственикът на казиното несъмнено имаше карта, но докато го търсеше с очи, той се плъзна от далечния край на сцената и изчезна под балоните, оставяйки зад себе си кървава диря.

Оставаха шефът на игралната зала и мъртвият гард. Шефът на залата беше в средата на сцената, може би на четири метра от него, облегал на завесата отзад. Мъртвият гард беше по-близо, но в предния край на сцената, откъм Лиънуд.

Все още по корем, Пъркхайзър размаха безумно ръце, за да привлече вниманието на шефа.

— Ей! — прошепна, не много силно, защото не смееше. — Насам!

Главата на шефа се люшна на една страна и погледът му срещна погледа на Пъркхайзър.

— Можеш ли да се движиш? С картата ти за достъп ще успеем да се измъкнем!

Шефът на игралната зала пусна раната на крака си и вдигна пръст пред устата си.

— Шшшш... — каза. Без натиск, от крака му бликна кръв. Клепачите му потръпнаха — и всичко свърши.

Писък. Пукане. Пъркхайзър вдигна поглед и осъзна, че стрелецът вече е стигнал до сцената. Пропълзя до трупа на шефа. Започна трескаво да опипва джобовете на самото му. Провери външните, вътрешните, горното джобче — нищо. Във вътрешния джоб имаше само пакет цигари и запалка.

Добре де, ако не беше в самото му, трябваше да е в панталоните.

Бутна трупа на една страна, за да провери джобовете на панталоните. Видя я — закопчана за гайка на колана. Изтегляща се корда, на която висеше картата.

Грабна я. Надеждите му помръкнаха.

Беше повредена — пробита от куршум.

Измъкна я от колана на трупа, с халката и кордата. Все пак имаше шанс да свърши работа.

Хукна към вратата на сцената.

Балоните отпред се разхвърчаха и се появи Лиънуд. Пригладената му преди малко коса сега беше разрошена — мазна рамка на лъщящото от пот лице.

Пъркхайзър посегна към вратата. Лиънуд се качи на сцената. Единият се движеше панически, като животно в капан, другият — с мрачна увереност. Не изпитваше злоба към Пъркхайзър — поне не тази, която изпитваше към света. Знаеше, че този нещастник трябва да умре и че той е този, който ще го убие. И не бързаше. Дори не насочи оръжието си, за да го заплаши, да го накара да спре. Просто приближаваше.

Пъркхайзър размаха повредената карта пред сензора, с другата си ръка улови дръжката на вратата, за да може да отвори веднага, щом ключалката щракне.

Не се случи нищо.

Опита пак, по-нервно. Индикаторът продължаваше да свети в червено. Трети път, много старателно. Отново нищо. Допря картата до сензора, но без резултат. Картата беше унищожена.

Натисна вратата с всички сили. Краката му изневериха и той се плъзна надолу по хладната стоманена повърхност. Видя неясно сиво каре, плат, който изглеждаше болнаво зелен под прожекторите на сцената, после сянката на Лиънуд падна върху него.

Пъркхайзър затвори очи. До слепоочието му се опря гореща стомана, опърли кожата му, но той въпреки това не помръдна.

— Ей, наистина ми скъса нервите, мамка му — каза Лиънуд.

От устата на Пъркхайзър се разнесе истеричен смях — не беше в състояние да измисли по-добра предсмъртна реакция от тази. Напика се. Разтресе се от страх, какъвто не бе изпитвал никога. Удари го като гърч.

Дулото натисна слепоочието му по-силно, защото Лиънуд напрегна мускули за изстрела.

От гърлото на Пъркхайзър се извиси вой.

И отекна женски глас:

— Лиън, на твое място не бих го направила.

27.

Натискът на дулото върху слепоочието на Пъркхайзър намаля, но не изчезна. Пъркхайзър отвори едно око — предпазливо, нащрек. Гласът на жената подобно на кремък удари малкото огниво, останало в сърцето му, и в него припламна надежда. Жената стоеше в десния ъгъл на сцената, държеше пистолет. От костюма и стойката ѝ личеше, че е законът. Явно нямаше да се поколебае да стреля, ако се наложи. Изглеждаше малко вероятно да не улучи.

Лиън също отчете тези неща, но това, което даваше надежда на Пъркхайзър, предизвика единствено раздражението му.

— Не виждаш ли, че работя, кучко? — Обърна се към нея, без да отделя оръжието си от главата на Пъркхайзър. С другата си ръка посегна към малкия пистолет отзад в колана си.

— Не, не, не — каза Томпсън. — Да виждам ръцете ти.

Лиънуд се засмя и насочи малкия пистолет към нея. Томпсън трепна, но не стреля — не можеше да рискува Лиънуд да натисне спусъка и да убие Пъркхайзър.

— Защо? Какво ще стане? Ще стреляш ли? Не съм шибан малоумник — знам, че единственият ми коз е това нещастно копеле тук и това, че си наясно как ще боядисам стената отзад с мозъка му, ако опиташ да ме гръмнеш. Хайде стига глупости!

— Лиън — каза Томпсън с цялото самообладание, което успя да събере. — Не го прави. Не е нужно да умират повече хора. Да поговорим.

— Госпожо, може да не си забелязала, обаче това, което направих днес, не може да се оправи с говорене. — Погледна към входа на залата и видя командосите да приближават сцената като живи сенки. — Защо не кажеш на приятелите си да се изтеглят? Ако не искаш да те изнесат оттук, тоест.

Томпсън се намръщи.

— Хм... Гарфийлд... предполагам, чу това?

— Съвсем ясно — прокълнтя отговорът в слушалката. — Ще ми се да имах по-добра новина, но нямам. Снайперистите още не са заели позиции — изчакват първата група да осигури терена.

— Добре — каза тя. Щеше ѝ се да са на позиция за стрелба. По дяволите! Биха могли да сложат край на тази ситуация отдалеч. — Тогава кажи на нашите момчета да се отдръпнат.

Гарфийлд предаде заповедта. Сенките се отдръпнаха. Въпреки че Лиънуд ги гледаше как се оттеглят, цевта на малкия пистолет остана насочена към носа на Томпсън, без да трепне.

Щом командосите се изтеглиха през вратата на залата, Лиънуд кимна едва забележимо на Томпсън и каза:

— Вратата. — Тя даде нареждане и я затвори. — Добре — добави той. — Сега остави пистолета.

— За смахната ли ме мислиш?

— Слушай, кучко, единственият начин да си тръгнеш оттук е да оставиш оръжието. Ние с Ерик...

— Еди — промърмори Пъркхайзър едва чуто, но изпищя, защото Лиънуд отново натисна слепоочието му с дулото.

— Както казах, аз и *Ерик* ще излезем през тази врата... която ще трябва да отвориш, за да мина. — Изчака секунда, загледан в индикатора на сензора, който продължаваше да е червен. — Веднага!

— Отключете вратата — каза Томпсън през зъби.

Индикаторът светна в зелено.

— Добре — каза Лиънуд. — А сега ще оставиш пистолета. Ако не го оставиш, ще застрелям и двамата ви. След това тримата ще се поразходим. Ако не греша — а не греша, — ще минем покрай кухните. Там има товарна рампа. Искам да ни чака кола — ключовете в стартера, запален двигател. Ако твоите хора ни затворят вътре, ще ви застрелям и двамата. Ако видя още ченгета, ще ви застрелям и двамата. Ако колата не е наред по някакъв начин, ще ви застрелям и двамата. Ясен ли съм?

— Да — каза Томпсън. — Ясен си.

— А сега бъди послушна и остави шибания пистолет.

Томпсън се подчини, неохотно. Нямаше избор. Най-добрата тактика беше да го кара да се движи, да го кара да говори, да го извади на открито, където хората ѝ може би щяха да получат шанс за стрелба.

— Добро момиче — изгука Лиънуд. — Искаш ли да ти кажа една тайна?

— Каква?

Лиънуд натисна спусъка. Чу се пукане, като фойерверк, проснатото тяло на Пъркхайзър се сви конвулсивно, после се отпусна. Кръв и мозък изпръскаха вратата на сцената.

Щом животът напусна тялото на Пъркхайзър, Лиънуд насочи миниатюрния си автомат към Томпсън, която вече нямаше оръжие. Когато Лиънуд бе стрелял, тя едва не се бе спуснала да вземе пистолета си, но погледът му и малкият пистолет не се бяха отместили от нея нито за миг. Сега беше твърде късно.

— Знам много добре, че няма да ме оставите да изляза оттук... и съвсем определено няма да се върна в затвора. Което означава, независимо дали ти харесва, или не, че никой от двамата ни няма да излезе от тази зала.

— Е — обади се Хендрикс, който се надигна между балоните в левия край на залата. — Прав си само наполовина.

Още преди да довърши керамичният нож вече беше излетял от ръката му. Лиънуд се обърна към него, както Хендрикс очакваше. Ножът улучи прецизно — проби адамовата ябълка на Лиънуд и потъна до дръжката преди онзи да успее да мигне.

Хендрикс се бе надявал да прекъсне гръбначния му мозък. Надявал, но не и разчитал. Би било едно на милион — острието да попадне между прешлените и да среже хрущяла, — а той не беше чак такъв късметлия. Както от устата му шуртеше кръв, Лиънуд вдигна оръжията си и изстреля няколко куршума към Хендрикс. Той дори не трепна. Беше наясно, че Лиънуд не е в състояние да улучи.

Томпсън не знаеше какво да мисли. Хвърли се на сцената по очи. Докато падаше, видя как непознатият взе разстоянието от края на сцената до Лиънуд на три бързи крачки.

Лиънуд падна, пусна оръжията и посегна към дръжката на ножа, която стърчеше от гърлото му. Кръвта шурна между пръстите му. Хендрикс приклепна до него и видя как светлината в очите му гасне.

— Щастлив път, Лиън. Може да се срещнем пак, в ада.

Всичко това се случи за някакви си двайсет секунди. Томпсън се ослуша, неподвижна като смъртта, от мястото, където беше. Опасяваше се да не се превърне в мишена, ако се раздвижи. Когато обаче чу, че нападателят на Лиънуд става и побягва, се спусна към пистолета си. Грабна го от пода и се претърколи, защото искаше да стреля по новодошлия — новата заплаха.

Той обаче беше изчезнал.

28.

Служебният коридор беше дълъг и добре осветен, боядисаните стени светеха под евтиното луминесцентно осветление и мигащите навсякъде лампи на алармената инсталация. „Много мило, че Лиънуд накара федералните да ми отворят вратата“, помисли Хендрикс.

Никъде не виждаше камери, но всички врати бяха с електронни ключалки, като онази, през която бе излязъл от сцената, и индикаторите им светеха в червено. Несъмнено агентката се бе погрижила за това. Да го приклеци така в този коридор беше доста странен начин да изрази благодарността си, че ѝ беше спасил живота.

Да намери вратата към стълбите сред двайсетина други не беше трудно — беше единствената, на която имаше надпис „ИЗХОД“. Както и останалите обаче и тя беше заключена. Хендрикс заби пръсти между основата на устройството и пластмасовата планка отгоре и го изкърти от стената. Появи се плетеница от жици и светодиоди. Лестър вероятно би се справил за секунди. Хендрикс обаче можеше да опитва час с най-добрите инструменти, които могат да се намерят, и най-много да го удари ток.

За негова радост имаше и друг и начини да отвори.

Касата беше от боядисана стомана. Нямахме как да я изкърти. Дръжката беше солиден лост, не като на онази, през която беше дошъл. Хендрикс огледа металните парчета, в които беше мушнат лостът, с надеждата да ги изкърти и да открие механизма вътре, но бяха солидни, монтирани много здраво.

Това означаваше, че слабото място е самият лост.

Потърси с поглед нещо, с което да го счупи — пожарогасител или брадва за случай на пожар. В коридора обаче нямаше такива неща, защото противопожарната инсталация беше на тавана — пръскалки. Помисли да изтича до ъгъла на коридора, за да види какво има зад него, но точно тогава изгасиха осветлението и той си даде сметка, че няма време. Имаше на разположение секунди, не минути, за да се справи със ситуацията.

Единствената светлина в коридора идваше от малките индикатори, които се отразяваха в стените. Хендрикс опипа инстинктивно единственото оръжие, което му бе останало — подобното на химикалка фенерче, което стреляше. „То пък някаква полза от него“, каза си. Не че имаше намерение да убива командоси. Притежаването на оръжие означава да разиграваш театър. Заплахата с насилие често е по-убедителна от самото насилие — добре прицелен изстрел в противокуршумната жилетка може да ти осигури нужното време, като улученият ще си остане най-много с едно-две пукнати ребра. Опитай обаче да заплашваш, като размахваш шибана химикалка. Това нещо, което му се струваше толкова хитроумно, когато Лестър го направи — фактът, че никой не очаква да е оръжие, — изведнъж можеше да се окаже причина да го убият.

Внезапно му хрумна.

Стрелящото фенерче можеше и да не става за предотвратяване на надвиснала опасност, но би могло по-скоро куршумът с кух връх, чието предназначение бе да нанася възможно най-големи вътрешни поражения — да се превърне в приличен ключ.

Опря фенерчето до ключалката на вратата и стреля. Изстрелът отекна оглушително в празния коридор. Дръжката падна на пода и издрънча.

Хендрикс излезе на стълбището.

Беше старо, направено за напускане на сградата в случай на пожар и други бедствия — излети от бетон стъпала с оголен ръждясал метал по ръбовете, с ръждясали парапети. Въздухът беше огнено горещ и миришеше на гнило.

На долната площадка имаше вентилационен отвор, чийто капак се държеше от два ръждясали винта — горе ляво и долу дясно. Другите две дупки бяха празни или винтовете бяха свалени и изчезнали, или изобщо не бяха слагани. Хендрикс откърти капака и го хвърли в средата на коридора, после се надигна на ръба и запрати каубойската си шапка далече навътре. След това се върна и тръгна нагоре по стълбите — пренебрегна стрелките, на които пишеше ИЗХОД и които обещаваха слънчева светлина и свобода.

Знаеше как действат федералните в случаи като този. Очакваха да се изплаши — и да побегне. Да се отдалечи от мястото възможно

най-много, преди да са блокирали района. И действаша съответно. „Е, нека си преследват — помисли си. — Стига да не преследват мен“.

Понякога оцеляваш с куршум или с острие. Понякога оцеляваш с умения да съзираш опашки и да махаш бръмбари. Понякога обаче оцеляването зависи от заблудата — да блъфираш на едро и да не се отказваш докрай. Проблемът е, че ако затънеш дълбоко в блъфа и някой поиска да свалиш картите си, може да загубиш. Кое то не е приятна мисъл, ако залогът е животът ти.

Хендрикс си даваше сметка, че е загазил сериозно. Още обаче не знаеше колко сериозно. Бяха му заложили капан — без никакво съмнение. Времето на нападението показваше, че нападателят не е знаел как изглежда — иначе защо да го ликвидира на такова публично място? И изглеждаше ясно, че Лиънуд не е имал представа за всичко това. Добър знак. Показваше, че който стои зад операцията е действал сам, без да използва ресурсите на Корпорацията, която — беше научил за готвеното разчистване на сметките от тайните ѝ комуникации — несъмнено стоеше зад удара. Фактът, че нападателят държеше картите близо до гърдите си, показваше, че е на свободна практика. Събираше информация и я пазеше за себе си, за да запази стойността си в очите на организацията и да гарантира, че тя сама не би се справила с Хендрикс.

Проблемът беше там, че нямаше представа кой беше този тип и как би могъл да го открие. А докато не го откриеше, оставаше уязвим. Всяка следваща операция щеше да е нова възможност онзи да му види сметката. Всяка комуникация, всеки контакт, биха изложили тези, с които разговаря — и приятели, и клиенти — на опасност.

И това беше само половината. Съвсем скоро федералните щяха да разберат кой всъщност е Пъркхайзър — ако все още не знаеха — и щяха да проверят сметката на Сейшелите. Хендрикс нямаше намерение да оставя парите в тази сметка. Лестър я бе открил така, че автоматично да прехвърли всички депозити в няколко други сметки на Хендрикс секунди след пристигането им, след което тя да се закрие — защото Пъркхайзър имаше достъп до нея — като предпазна мярка срещу евентуален опит да го измами. Хендрикс нямаше представа колко бързо федералните ще открият сметката и дали от нея могат да проследят другите. Кое то означаваше, че трябва да прекрати всякакви операции със сметките си на Сейшелите, *всички сметки* — и да се

откаже от парите в тях. А това означаваше, че не само няма да получи и цент за работата си днес, но и ще понесе загуби заради нея.

Да... работата днес. Резултат от изненадващата промяна в решението на Пъркхайзър и твърде голямата сума, на която Хендрикс не бе могъл да устои.

„Коварно копеле — помисли си. — Пъркхайзър е знаел, че оня кучи син иска да ме спипа. Пъркхайзър му е помогнал да ме намери“.

Това донякъде смекчи чувството за вина, че не бе успял да го спаси.

Сега оставаше да се измъкне от „Пендълтън“ жив.

Коридорът на хотела горе приличаше на училищен двайсет минути след последния летен звънец: отворени врати, пръснати боклуци — дрехи, хартийки, половин пуешки бут. До една стая имаше катурната кофа за лед, от която на килима капеше ледена вода, до купчина неизмити чинии. Хендрикс изчака пред вратата от армирано стъкло на пожарния изход и преброи до сто държеше каубойските ботуши в ръка и усещаше топлия бетон през чорапите си — преди да отвори вратата и да се измъкне. Преброи още веднъж до сто, от другата страна, като внимателно затвори вратата зад себе си, така че звукът да не отекне по стълбите. Знаеше, че командосите ще отделят много време на коридора, в който смятаха, че е — щяха да го оставят известно време в неведение какво става, за да го извадят от равновесие, — но не можеше да пренебрегне и възможност изстрелът с пистолета химикалка да е ускорил работата им. При това положение имаше шанс вече да оглеждат отворения въздуховод и стълбищните площадки отгоре и отдолу. Не искаше да им дава повод да превърнат повърхностния си оглед на стълбището в нещо по-методично. Единственият му съюзник сега беше доброто криене.

Беше на седмия етаж. Хотелската част на комплекса „Пендълтън“ беше на дванайсет стажа. Той избра седмия поради две причини. Първо, знаеше, че всяко систематично претърсване на сградата ще започне отгоре и отдолу и двете групи ще се срещнат някъде между втория и деветия етаж, в зависимост от броя на заетите стаи, така че средните етажи му осигуряваха най-много време. И второ, в „Пендълтън“ имаше сферични камери, монтирани в края на

всеки коридор — което не беше проблем вляво, защото след четири стаи коридорът завиваше, но беше огромен проблем вдясно, защото камерите виждаха аварийните изходи. Навсякъде, освен на седмия етаж. На седмия етаж някой от персонала беше оставил вратата на служебното помещение отворена в бързината да избяга — макар че стрелбата долу бе продължила много кратко, мълвата се бе разпространила светкавично и персоналът, както и гостите, бяха доведени до истерия — и тази врата, която не се бе затворила сама заради изоставена количка с препарати и материали за чистене, сега закриваше полезрението на камерата.

Хендрикс беше готов да остави бакшиш на камериерката.

Мина тихо по коридора — нито бързаше, нито се промъкваше, а се преструваше на изплашен и разтревожен, в случай че някой го наблюдава през шпионката на стаята си. Поне четвърт от вратите бяха отворени — някои широко, други съвсем малко, — но имаше и много затворени, така че не можеше да знае дали в тези стаи има хора или не.

Взе кофата с лед от пода и върна вътре каквото можа от изсипаното й съдържание. Надничаше във всички отворени врати, покрай които мина, и оглеждаше набързо гардеробите вътре. Твърде големи. Твърде малки. Твърде крещящи. В един случай размерът беше точен, но нямаше начин да се измъкне незабелязано — дрехите бяха розови, дамски.

Най-накрая откри каквото търсеше.

Веднага влезе в стаята, затвори вратата и заключи. Извади парите, които му бе дал Лестър — навити на руло и стегнати с ластик, — и ги остави на нощното шкафче. След това се съблече, сгъна старателно дрехите си и ги сложи между дюшека и пружината на леглото.

Стаята беше на Норм и Пати Гундерсон, от Южна Дакота. Разбра го от етикетите на багажа им и разпечатаните указания от Гугъл как да стигнат до „Пендълтън“, на нощното шкафче. Вероятно бяха зарязали стаята набързо, защото телевизорът още работеше и показваше репортаж за стрелбата. Хендрикс огледа вещите им и ги съжали. Куфарът беше пълен с карирани пуловерчета, изгладени с ръб джинси, немачкаеми блузи в пастелни пролетни тонове. В гардероба видя два чифта памучни панталони и две рокли, които ставаха както за неделна служба, така и за вечеря в ресторант. Отдолу, под дрехите, имаше

платнени мъжки обувки — леко му стягаха, но нямаше как — и едни дамски, с ниски токове. Нямаше вратовръзки, спортни сака или други белези на заможност.

Семейство Гундерсон явно беше на почивка.

Хендрикс се зачуди дали след този случай някога отново ще тръгнат на почивка.

Влезе в банята и се погледна в огледалото. Нищо, с което да не може да се справи. Разбира се, рамото го болеше кошмарно и тялото му беше насинено на много места, обаче срязаната му лява ръка, изпоцапана със съсирена кръв, двусантиметровата следа от ножа по адамовата му ябълка — още кървеше, но раната беше повърхностна — и лекият оток на бузата не бяха травми, които повечето хора биха забелязали.

Бръкна в несесера на Пати Гундерсон и извади пинцета. Изми лявата си ръка на чешмата в банята от засъхналата кръв и видя, че порязванията, макар и много, не са дълбоки. Извади внимателно няколко късчета стъкло с пинцетата и ги пусна в кошчето.

След това сложи лед в една кърпа и я опря до отеكلото си лице, та отокът да спадне поне малко. Под дясното му око имаше лека синина, която в близките дни вероятно щеше да потъмнее. „Ако това е най-сериозният ми проблем — помисли си, — мога да се смятам за победител“.

Усещаше душа като жилещи иглички по кожата си, водата се стичаше на пода розова от съсирената кръв. Остана под душа, докато розовото не изчезна. Когато приключи, избърса внимателно дланта си и я дезинфекцира с щедра доза от одеколона на Норм. Напомни му за първия му пастрок — корав, зъл човек — и пареше като наказание, но като дезинфектант беше отличен.

Напълни умивалника с вода и с еднократната самобръсначка на Норм обръсна подковообразния мустак, който беше оформил от наболата растителност по физиономията си. С пинцетите на Пати изтъни веждите си и едва забележимо промени формата им, от което изражението му стана от смръщено и решително на леко тревожно. Огледа творението си, после взе самобръсначката и засече бакенбардите си под старомоден ъгъл от четирийсет и пет градуса. Резултатът никак не приличаше на самонадеяния каубой, влязъл в

казиното тази сутрин. Пудрата на Пати прикри синината под окото му и преобразяването му стана пълно.

Сега оставаше да чака. Седна на ръба на ваната с препасана около кръста хавлиена кърпа.

Не чака дълго.

Почука се силно и настойчиво. Седем пъти — за да не бъде пренебрегнато.

— Ти ли си, Патриша? — извика Хендрикс, като заряза южняшкия акцент, който имитираше преди. — Не ми казвай, че пак си забравила ключа! Изчакай малко. В банята съм!

Плисна малко вода на лицето си — като избягваше напудреното петно — и грабна бръсначката от рафта. И тръгна към вратата. Докато завърти вътрешната ключалка, електронната брава избръмча — отключиха отвън — и вратата се люшна към него. На прага стоеше униформена грамада от месо с къса подстрижка и слушалка в ухото — от охраната на „Пендълтън“ — и по-компактен, малко по-приветлив мъж в пълно бойно снаряжение и насочен автомат — от специалния отряд на ФБР. За част от секундата Хендрикс прецени шансовете си да се справи с двамата — да сграбчи дулото на автомата, да го насочи към гарда и да го срита, докато падне, — но моментално се отказа. Оттук нямаше да се измъкне с насилие.

Вместо това вдигна ръце, пусна самобръсначката на пода и изпъшка не съвсем мъжки при вида на оръжието.

— Всичко е наред, сър... но трябва да ви помоля да стоите спокойно, докато претърся стаята ви. Тече ви кръв, сър.

— Какво? Аз... — Гардът посочи врата си и Хендрикс повтори движението му с недоумение. Докосна раната от ножа на шията си и се направи на изненадан, когато видя окървавените си пръсти. — Ох! — изпъшка. — Боже мой! Бръсних се, когато вие... почукахте, и се сепнах... чакайте... как така ще претърсвате стаята ми? Какво става, по дяволите?

Двамата се спогледаха, после гардът отговори:

— Имахме инцидент. Стрелба до игралната зала. Можете ли да ми кажете, сър, кой е регистриран в тази стая?

Хендрикс отстъпи изплашено.

— Аз и... искам да кажа, Норм и Пати Гундерсон. Стрелецът е някъде тук, така ли?

Двамата пак се спогледаха, кимнаха си, после израженията им омекнаха.

— Не — каза командосът. — Стрелецът е елиминиран. Мислим обаче, че е имал съучастник. Просто искаме да сме сигурни — добави с тон, който приличаше на окуражителен.

— Има ли ранени? — попита Хендрикс.

Не му отговориха. Влязоха в стаята и почнаха да оглеждат. Провериха банята. Под леглото. Зад тежките завеси.

— Боже! — изпъшка Хендрикс, като пусна в гласа си истерична нотка. — Има ли жертви?

— Чисто — извика гардът.

— И тук — обади се командосът. Двамата се държаха сякаш Хендрикс го няма.

— Моля ви, трябва да ми кажете... моята Патриша е долу! Патриша Гундерсон! Тя... Ние... — Хендрикс млъкна, после продължи: — Снощи пийнах малко повече — стомахът ми вече не се справя с уискито, както преди... Та Пати ме остави да поспя малко повече и отиде да играе крапс. Аз предпочитам картите пред заровете, а тя беше решила, че като сме на почивка, не може да се отделя от мене повече отколкото да иде до тоалетната, нали? Казвах й, върви поиграй, върви поиграй, но не ме слушаше...

— Ъъъ, сър? — обади се командосът в опит да върне Хендрикс в релсите.

— Да. Така. Както и да е. Чувствах се гадно, та ме остави да спя и слезе долу сама. Трябва да е било преди два часа някъде. Нали не е пострадала? Мислите ли, че е ранена? Ами ако...

Хендрикс се просълзи.

— Сър — каза гардът, — сигурен съм, че жена ви е добре. Ще се наложи да заключите вратата и да не мърдате никъде оттук известно време, става ли?

— Да не мърдам никъде? *Да не мърдам?* Как мога да не мърдам никъде, докато Пати може би умира Бог знае къде, ранена? — И добави с доста твърд глас: — Трябва да ме заведете при нея. Трябва да слеза долу.

— Боя се, че не е възможно, сър — каза командосът. — Чака ни работа. Ако искате помощ, ще трябва да изчакате тук, докато свършим претърсването.

— Не!

Пауза.

— Не!? — повтори командосът с удивление. — Давате ли си сметка, че това е неподчинение на служител на закона?

— Арестувайте ме тогава — каза Хендрикс. — Застреляйте ме, ако искате. Обаче, за бога, заведете ме долу да намеря Пати.

Командосът изглеждаше непреклонен, но в очите на гарда се появи колебание и Хендрикс поднови усилията си:

— Ако ли не, кълна се, ще тръгна след вас. Ще ме изложите на опасност, и бог ми е свидетел, ще ви забавя.

Това свърши работа. Гардът каза:

— По дяволите, Сай, какъв е проблемът? Дай да го свалим долу да намери жена си.

Командосът не беше убеден.

— Не можеш да ме оставиш тук сам. Трябваш ми, за да отваряш вратите. Нашите хора бездруго не достигат.

— Това е шибана ключ карта, за бога. Ще се справиш и без мен.

Командосът излезе в коридора и се свърза по радиото с командира си. Разговаряха не повече от секунда — мърморене и шум. Когато се върна в стаята на Хендрикс, изглеждаше ядосан.

— Добре — каза на гарда. — По най-бързия начин долу, по най-бързия начин обратно тук. Обърна се към Хендрикс: — Ще се обадиш на някой от нашите във фойето. В двора са организирали пункт за оказване помощ на пострадалите и там регистрират евакуираните. Ако жена ти е била ранена или... — преглътна в търсене на подходящ евфемизъм — регистрирана по друг начин, ще ти кажат.

На лицето на Хендрикс се изписа облекчение. Сега вече не се налагаше да се преструва.

— Благодаря ви! Много ви благодаря! Благодаря ви и на двамата! Не мога да ви кажа какво означава това за мен. — Тръгна към вратата с ентузиазма на малко кученце. Гардът го спря с ръка.

— Ъ-ъ-ъ, сър?

— Да?

Гардът и командосът се спогледаха — що за откачен тип беше този? Стоеше пред тях съвсем гол, с увита около кръста кърпа.

— Не смятате ли, че все пак трябва да облечете нещо?

В този момент Хендрикс разбра, че прикритието му е циментирано. Засега тези двамата нямаше да му създават проблеми.

— Да облека... ами да! — възкликна той и се засмя объркано. Грабна бельо и синьо поло с червени и бели райета плюс джинси от куфара на Гундерсон. Взе и платнените обувки и занесе всичко на леглото. След това се обърна към двамата и се прокашля:

— М-м, дали може да се обърнете за момент?

Двамата се обърнаха и вдигнаха очи към тавана. Хендрикс махна кърпата и се облече бързо, за да скрие множеството синини, които се бяха появили по стегнатото му войнишко тяло. Ако онези се обърнеха или погледнеха в огледалото на стената до тях, всичко щеше да отиде по дяволите.

Но не се обърнаха. Вече облечен — със стягащите обувки и всичко останало, — той отново стана Норм Гундерсон. Любящ съпруг. Безпомощен гост.

Грабна парите от нощното шкафче и ги натъпка в джоба на джинсите. След това с гарда оставиха командоса да претърсва етажа сам и тръгнаха към асансьорите.

Към свободата.

29.

— Агент Гарфийлд? По-добре ела тук. Този човек има информация, която ще искаш да чуеш.

Шатрата на пункта за първа помощ вреше и кипеше — импровизирани легла с умиращи, ранени и изгубили свят от ужас — и сред тях тичаха парамедици и лекари. Гарфийлд си проправи път през шатрата към жената, която го бе повикала — симпатична парамедичка на двайсет и няколко. Беше минал половин час, откакто командосите обявиха залата за безопасна. Близо час, откакто Лиън Лиънуд беше екзекутиран от така наречения „призрак“ на Томпсън — защото двамата вече бяха сигурни, че е бил той.

Разбира се, Томпсън беше потресена от преживяното в банкетната зала, както и би трябвало да се очаква, след като бе видяла смъртта в очите. Гарфийлд нямаше нужда от фантомната болка в отдавна заздравялата рана от куршум — прощален подарък от шайката Мара, в която опитваше да проникне, — за да си спомни какво е усещането. Виждаше го всяка сутрин в огледалото — тревожните бръчки не си отиваха. Усещаше го да гризе вътрешностите му всеки път, когато излизаше по улиците.

Групата MS-13, за която работеше, го бе пратила в полицията в Лос Анджелис, където играеше ролята на подкупно ченге с вкус към кокаина и салвадорските жени, тъй като да бъдеш полезен и корумпиран беше единственият начин да те допуснат до Мара, чиито членове не бяха чистокръвни салвадорци. Оказа се, че не е изиграл ролята достатъчно добре. Дори сега, половин година след стрелбата — със зараснала рана и отказал се от навика да смърка кокаин, който беше придобил в името на службата с парите на Бюрото — се чувстваше кух, изпразнена от съдържание версия на човека, който беше някога.

Трябваше да отдаде заслуженото на партньорката си, Томпсън — създаваше впечатление за гадна кучка, но дори и когато се оказа пред дулото на пистолета днес успя да запази достатъчно самообладание, за

да даде сносно описание на призрака. Той, изглежда, се мислеше за каубой. Във всеки случай нямаше да скита из прерията дълго — говореше се, че командосите го проследили до вентилационната система и сега пазят всички възможни изходи. Ако мръдне, ще го спипат — ако ли не, ще му пуснат газ, за да изпадне в безсъзнание, и ще влязат.

Работата беше там, че на Гарфийлд не му се вярваше. Изглеждаше прекалено изтъркано. Прекалено лесно. Не че можеше да облече усещането си в думи. Обаче топката в стомаха му не беше като очакване на арест. Беше като безпокойство. Като че ли периодично вдига поглед към небето, защото чака да падне гръм.

Изглежда парамедичката оценяващо. Слаба, крехка, с тъмна кожа — латиноамериканка или мулатка. И адски красива — хубаво тяло, високи скули, очи на сърна. Можеше да си сложи малко грим, но... беше на работа, от друга страна.

— Специален — поправи я той, с целия чар, който успя да мобилизира.

— Моля? — учуди се тя.

— *Специален* агент Гарфийлд. Така се казва — каза той.

— Специален. Добре. — Изражението ѝ показваше, че го намира за всичко друго, но не и за специален.

Гарфийлд въздъхна уморено и превключи на делови тон. Имаше време, преди да го ранят, когато се държеше наперено и жените реагираха позитивно — общо взето. Оттогава обаче това, на което бяха реагирали, като че ли беше атрофирало.

— Добре. За какво става дума?

— Бял мъж, на около четирийсет и пет. Номер от Илинойс, на името на Алън Ленгъл. Твърди, че се е сблъскал с извършителя.

— Имаш предвид Лиънуд?

Тя го изглежда особено, сякаш искаше да каже: „Не, задник, знам как да прочета един шибан доклад“.

— Не този. Другият. Онзи, който се измъкна.

— Така ли? Значи този е... какво? Някакъв нинджа? Защото трябва да е, ако се е сбил с тип като онзи и е останал цял. Освен, разбира се, ако не е някой, който копнее за внимание и губи времето и на двама ни.

Последва дълга пауза — хубавото лице на жената издаваше колебание. Тонът ѝ също издаваше колебание:

— Всъщност каза, че бил библиотекар. — Събра нова доза увереност и добави: — Но не е останал съвсем цял. Кракът му е счупен, лицето му е отекло и е на каша. Не мога да кажа със сигурност, преди да го види лекар — и рентгенови снимки, предполагам, — но си мисля, че коляното му е отишло и че очната ябълка е най-малкото пукната.

— Боже! — изпъшка Гарфийлд.

— Няма шега. Поне десет минути вадих стъкла от бузата му — казва, че този, когото търсите, го ударил с чаша. Има късмет, че окото му не е засегнато — можело е да го загуби.

— Каза ли защо онзи го е нападнал?

— Не. Всъщност от думите му разбрах, че е станало обратното.

— Какво?

— Твърди, че той започнал.

Гарфийлд поклати глава стъписано.

— Добре, скъпа, с това вече привлече вниманието ми. Води ме при него. Няма да пропусна шанса да се запозная с библиотекар, който е нападнал проклет професионален убиец.

Жената се намръщи, като чу как я нарича.

— Казвам се София. По-добре го запомни.

После се обърна и го поведе.

— Не разбирам — каза Енгелман, сбърчил чело в измъчена невинност; гледаше арогантния агент на ФБР, когото за последен път бе видял в Маями. Честно казано, беше изненадан да го види толкова скоро — това означаваше, че са имали някаква предварителна информация за случилото се днес. Може би с партньорката му бяха по-компетентни, отколкото смяташе, и бяха успели да проследят действията на неговия човек. Или може би недодяланият тъпак Лиънуд се беше издал някъде по пътя и бяха следвали него. Така или иначе, беше доволен от това развитие на нещата. Не беше изпълнил задачата си и подозираше, че въпреки усилията на ФБР онзи тип може да се измъкне. Беше най-добре да действа незабавно.

— Нещо лошо ли съм направил? Само опитвах да помогна.

— Не, разбира се, че не, господин Ленгъл...

— Доктор — поправи го Енгелман, за собствено забавление. — Но ме наричай Алън.

— Алън. Разбира се. Та, както казах, Алън, не си направил нищо лошо, доколкото мога да преценя — просто опитваме да сглобим възможно най-пълна картина на случилото се днес, така че ако нямаш нищо против да ми разкажеш какво точно се случи...

— Но аз вече разказах какво стана на хубавата млада жена, която ме заши — възрази Енгелман немощно. Знаеше, че този човек ще е по-склонен да му повярва, ако се потруди за разказа му.

— А сега искам да го разкажеш и на мен — настоя Гарфийлд.

Енгелман вдигна ръце помирително. Стръвта беше захапана.

— Както кажеш.

Докато Гарфийлд слушаше унесено, Енгелман заразказва историята на Алън Ленгъл, герой по неволя — сложна плетка от полуистини и откровени лъжи. Алън Ленгъл бил в града по работа — така и не каза каква точно — и се отбил в казиното, за да поиграе и да хапне. Дали му безплатен билет за шоуто на Паломера, за връчването на чека, и понеже не бил виждал такава голяма сума — или толкова голям чек, — решил да отиде. Е, и възможността да спечели нещо от томболата с балоните също го била привлякла, макар да не му се искало да го признае, защото изглеждало детинско, нали?

— И освен това — добави и посочи подутото си превързано лице и смазаното си счупено коляно — можеш да видиш как ми се отрази тази алчност.

Взел си питие, джин с тоник, при това дяволски добро, защото с библиотекарската си заплата рядко си позволявал Бомбайски сапфир — и чакал да започне церемонията, когато забелязал нещо нередно. Ядосан на вид мъж крачел решително през тълпата, към сцената, с нож в ръка. Най-напред опитал да предупреди хората от охраната, но вниманието им било насочено другаде и той — глупаво, както си давал сметка сега — опитал да спре мъжа сам. Минал през тълпата колкото бързо успял, застанал зад него и го уловил за рамото. Било ясно, че го е стреснал, но стъписването му за жалост не продължило дълго. До този момент нямал никаква представа какво да прави, когато стигне до мъжа, но онзи го нападнал и въпросът станал излишен. Изритал го по

крака, силно... — „май ми ступи нещо...“ — и го ударил по лицето с чаша.

— Мисля, че щеше да ме убие — завърши Енгелман, — ако онзи, другият, не беше започнал да стреля. Тогава паднаха балоните и онзи тип избяга. Малко след това загубих съзнание. Когато се съвзех, него го нямаше.

— Мислиш ли, че ще можеш да го опишеш на полицейски художник, Алън?

— Мисля, че да — отговори той, — но имам нещо, което може би е по-добро.

— Какво нещо? — попита Гарфийлд.

— Когато се съвзех, видях тези. — Извади от джоба си носна кърпа и я подаде на Гарфийлд. Той я взе и нещо вътре издрънка.

— Внимателно — каза Енгелман.

Гарфийлд разгъна кърпата внимателно. Вътре имаше три извити парчета стъкло.

— Не разбирам — каза учудено. — Какво точно е това?

Енгелман се усмихна и изду гордо гърди.

— Това са парчета от чашата, с която ме удари. Събрах ги от пода преди парамедиците да ме донесат тук, защото си помислих, че по тях може да има отпечатьци или ДНК, като по филмите, и не исках някой да ги стъпче. Дано не съм сгрешил, като съм ги вдигнал — не съм ги пипал с ръце обаче.

Не само си мислеше, че по парчетата има отпечатьци — беше ги огледал внимателно; и понеже бяха кървави, беше сигурен, че са на неговия човек. Не се безпокоеше, че могат да свалят от стъклото и собствените му отпечатьци или ДНК — нямаше да ги открият в никакви бази данни. Обаче сведенията за обекта му — и начинът, по който се биеше — показваха, че може да е бивш военен, което означаваше, че е регистриран някъде. Надяваше се да не е сгрешил в това отношение, защото това предположение беше последният му шанс да изпълни договора си преди Корпорацията да реши да си разчисти сметките с него.

— Хм — изсумтя Гарфийлд. — Дай ми минута, става ли?

Отдалечи се от носилката, но не достатъчно. Енгелман чуваше. Извика по радиостанцията:

— Имам следа към нашия човек. Материал, който трябва да се обработи. Това може да е пробивът, на който се надяваме — искам криминолог да дойде тук моментално.

След това Гарфийлд поговори с младата парамедичка и двама униформени полицаи и се върна при Енгелман.

— Виж, Алън, помогна ни много. Ако нямаш нищо против, искам сега да те пратя в болницата, за да те превържат както трябва. Госпожа Алварес и тези двама офицери ще те придружат.

— Разбира се отговори Енгелман. — Да няма някаква опасност?

— Не, не, не — успокои го Гарфийлд, не съвсем убедително. — Нищо такова. Обаче си преживял кошмарен ден, а показанията ти могат да се окажат точно това, което търсим — искам да ти се отблагодаря, като ти осигуря сериозни грижи.

— Много мило, специален агент Гарфийлд. Честно казано, нямам представа какво е всичко това, но не се срамувам да кажа, че вълнението ми дойде малко в повече.

Гарфийлд знаеше, че е прочел името му от картата, окачена на шията му, и се усмихна, защото най-после някой използваше званието му правилно. Енгелман също се усмихна. Беше сигурен, че семето, което бе посял, ще пусне корен. Сега оставаше да го изчака да порасне, а после и да обере плодовете.

Когато го качиха на носилка и го закараха до линейката, разкопча изпоцапаната си карирана риза и мушна дясната си ръка вътре, като че ли масажира оток или проверява дали няма болка в ребрата.

— Добре ли си? — попита хубавата парамедичка, Алварес. — Искаш ли да видя какво ти е?

— Не, добре съм, мила — отговори той и опипа 9-милиметровия „Ругер“ в скрития кобур. — Всъщност — добави, когато го качиха в линейката и седнаха край носилката до него, — мисля, че вече се оправям.

30.

Мнимият господин Гундерсон и придружителят му — чието име беше Дешон, както стана ясно — слязоха мълчаливо с асансьора на приземния стаж. Заради случилото се беше невъзможно да се водят кухи разговори от учтивост — лицата им бяха мрачни.

Хендрикс гледаше как се нижат етажите, а надеждата и опасенията се бореха за надмощие в стомаха му. Когато броячът стигна до „едно“, подът се надигна, за да спре движението им — и обувките на Норм се впиха в стъпалата му. След това вратата се отвори с дрънкане на камбанка, която прозвуча толкова весело, че заприлича на сарказъм, и всички безпокойства, болки и тревоги на Хендрикс се изпариха или, по-точно, станаха толкова несъществени, че не си струваше да ги забелязва.

Етажът беше превърнат във военна зона.

Сравнението не беше празно: Хендрикс знаеше какво е война. При мисиите си в Афганистан беше видял достатъчно бомбардирани къщи и изгорени коли, и мъже, бивши войници, да вият над труповете на изпепелените си жени и деца. Репортерите у дома го наричаха „съпътстващи жертви“, като че ли е страничен ефект или някакво дребно, приемливо нарушение. Санитарен термин от съвременната война. Но онова не беше „санитарно“. И не беше съвременно. Беше кърваво и варварско. И от пълните със сълзи очи на тези, които са останали единствено с мъката си, Хендрикс бе научил нещо, което малцина у дома разбираха: *никоя* жертва не може да е съпътстваща. Всеки загубен крайник, всяка изгоряла колиба, всяка жена, останала без съпруг, и всяко осиротяло от войната дете предизвиква вълни на гняв и негодувание. Ако създадеш достатъчно такива, един ден ще се надигне цунами, което ще те отнесе без остатък.

Лиънуд беше дал своя принос за това.

И понеже не го бе спрял навреме, Хендрикс също бе дал своя принос.

Игралната зала беше почти пуста, но не и тиха. Макар че никой не играеше, редиците игрални автомати все така жужаха и дрънчаха, примигваха и подканяха несъществуващите посетители като бездушни, безлики карнавални чучела. Балони, някои от които изпръскани с червени капки, се носеха по теченията на климатиците — болна пародия на жизнерадостно настроение. Счупени чаши, салфетки и обърнати кофи с чипове навсякъде, но малцината загубили ума и дума от стреса, крачещи като зомбита между тях, бяха прекалено объркани и ужасени, за да се възползват от възможността. Няколко трупа лежаха проснати по странен начин, пепеляви на цвят и изоставени, защото живите винаги имат предимство пред мъртвите. Навсякъде имаше въоръжени мъже — някои със замръзнали лица под каските, с ръце върху прикладите на оръжията си, други придружаваха стенещи и ранени към вратата към фоайето.

Хендрикс остана за миг в асансьора, неспособен да помръдне. В първия момент не можа да си обясни как така толкова много хора са ранени — стрелбата все пак беше в банкетната зала, не в игралната, — но след миг наблизко мина жена с посиняла следа от подметка на рамото и той разбра.

Тези хора се бяха тъпкали един друг.

Със стрелбата си Лиънуд беше предизвикал паника.

Когато вратата на асансьора започна да се затваря, Хендрикс си даде сметка, че Дешон вече не е до него. Беше излязъл и го гледаше с очакване, протегнал ръка, за да попречи на вратата да се затвори.

— Съжалявам — каза гардът. — Съжалявам, но забравих, че не си наясно какво стана тук. Трябваше да те предупредя. Добре ли си?

— Добре съм — отвърна Хендрикс немошно, без да е сигурен дали тонът му е преструвка заради ситуацията, или не. Прокашля се и повтори: — Добре съм.

— Добре. Да вървим да намерим жена ти.

Минаха през игралната зала — странно, вече като братя, вкопчени един в друг заради ужасите наоколо. Спряха да помогнат на мъж с кървяща рана на веждата Дешон попи кръвта с ръкава си, Хендрикс улови мъжа под мишницата, за да му помогне да излезе. Когато стигнаха до козирката пред изхода, го пое парамедици и го отведоха бог знае къде.

След кратка консултация с един униформен полицай Дешон посочи импровизирано заграждение на паркинга — вътре имаше две линейки и поне двеста души.

— Там са направили нещо като сборен пункт, където леко ранените и здравите могат да намерят близките си. Сигурен съм, че жена ти е някъде там.

— Благодаря — каза Хендрикс. И беше съвсем искрен. Нищо че лъжеше и че усещаше болезнено присъствието на двайсетина телевизионни камери, насочени към него, докато крачеше към заграждението. Камерите бяха доста далече, но Хендрикс не се заблуждаваше: бяха достатъчно близо, за да запишат лицето му с всички подробности. Чудесна снимка за досието му може би, ако федералните се сетеха да изгледат записите, разбира се. Направи всичко възможно да гледа настрани.

Когато стигнаха заграждението, ги посрещна агентка на ФБР, с яке и тъмни очила, тъмнорусата ѝ коса беше промушена през дупката отзад на униформената ѝ бейзболна шапка. С Дешон размениха тържествени погледи, след което той сложи за момент ръка на рамото на Хендрикс — прост трогателен жест на добра воля и съчувствие.

Хендрикс погледна жената в очите поне опита. Гледането в очите е ключ за пробутване на всякаква лъжа — ако е твърде кратко, обектът възприема измамника като потаен, ако е прекалено дълго, изглежда прекалено напорист или противно настойчив. Очите на жената обаче бяха скрити зад две отразяващи всичко черни стъкла. Изглеждаше студена и не издаваше никакви емоции или намерения. Хендрикс се чувстваше оголен, несигурен — усещане, което само се усилваше от погледите на двеста души отчаяна тълпа, насочени с надежда към него, които се насочваха разочаровано другаде, когато разбираха, че новодошлият не е този, когото чакат.

— Име? — попита агентката и вдигна химикалка над бележника в ръката си. Хендрикс погледна и видя два списъка — един печатен, с отбелязани с химикал имена, най-вероятно регистъра на гостите от хотела, и един надраскан на хвърчащ лист посетители, чието присъствие не беше документирано. Прииска му се да се запише във втория списък, на хората, чиято самоличност се установява по-трудно — но Дешон все още беше наблизко и имаше опасност да чуе.

— Гундерсон — отговори Хендрикс тихо, с надежда Пати и Норман да не са някъде наблизо, за да го чуят.

Жената прегледа списъка си. Слушалката ѝ изпращя силно. После го погледна пак, сякаш го виждаше за първи път, и му показва собственото му отражение в очилата си.

— Извинете — каза намръщено — защото ѝ отвлякоха вниманието, или защото го подозираше — не беше сигурен. — Името?

Сърцето на Хендрикс се разтуптя. Устата му пресъхна. През тълпата премина някакво смущение. Зачуди се дали източникът не е Пати Гундерсон. Дали току-що не е казала на хората около нея, че новодошлият не е този, за когото се представя.

— Гундерсон — повтори той и се напрегна, готов да бяга, ако се наложи.

После осъзна, че разсейването на агентката и объркването сред хората нямат нищо общо с него. Радиостанциите на всички полицаи наоколо проработиха едновременно — включително на агентката. След секунди половината полицейски коли запалиха светлините и потеглиха.

Агентката стоеше с показалец, опрян в слушалката на дясното ѝ ухо, като че ли напрягаше слух, за да чуе какво ѝ казват — или може би не ѝ се вярваше? После остави химикалката и бележника, посегна към шията си и златното кръстче, което висеше там.

— Какво е станало? — попита Хендрикс.

— Имаме инцидент — отговори тя. — С една от линейките, тръгнаха оттук. Возели са пациент и... Млъкна, загледана втренчено някъде напред.

— Инцидент — повтори Хендрикс. Беше ясно, че случилото се е всичко друго, но не и инцидент.

— Те... не са стигнали до болницата. Двама полицаи, шофьорът, парамедиците...

— А пациентът? — подкани я Хендрикс. Опасяваше се, че вече знае отговора. — Какво е станало с пациента?

— Избягал е — отговори тя гневно. — Но няма да ни избяга.

„За това — помисли си Хендрикс — си права. Но няма да стане точно така, както си го мислиш“.

Беше сигурен, че пациентът е човекът, който го бе нападнал. Че не го е убил, както се бе надявал. Че онзи тип някак ги е заблудил да го

качат на линейката и им е видял сметката, на всичките, за да се измъкне.

И че сега, след като беше надушил миризмата на Хендрикс, ще се появи пак. Скоро.

31.

— Боже! — изпъшка Гарфийлд и прокара студена мокра от пот длан по косата си. — Не е било инцидент.

Кръстовището на Кембъл и Източна 22-ра улица беше осеяно със счупени стъкла и откъснати ламарини, обилно изпръскани с кръв. Местната полиция беше заградила широк периметър около мястото — все пак някаква милост към пешеходците, които случайно минават наблизо. Не бяха много. Кембъл и Източна 22-ра се пресичаха в краткото разстояние между надлез на магистрала на изток и мекия склон на Хоспитал Хил на запад — парче плоска непривлекателна ничия земя с буренясаи оградени с мрежа парцели, ниски сгради и сателитен паркинг за обширния медицински комплекс, който се простираше на десет пресечки.

Линейката беше паднала на една страна в средата на кръстовището, по диагонал спрямо правите ъгли на улиците. Шофьорът беше проснат по очи в собствената си кръв, на двайсетина метра от колата, изхвърлен от силата на удара, както си помисли Гарфийлд отначало. Обаче предното стъкло, макар и напукано, си беше на мястото, а когато се вгледа, видя, че гърбът на трупа е надупчен от куршуми — като че ли е бягал и някой го е застрелял.

Гарфийлд заобиколи линейката. Отдолу все още беше достатъчно топла, за да избие пот на челото му, докато минаваше. Стигна отзад — лявата врата, сега отдолу, беше отворена, а дясната затворена. Напряко беше проснато тялото на хубавата парамедичка, с която Гарфийлд бе опитал да флиртува — София, спомни си. Беше му казала да го запомни. Сега — разперени ръце, разранени нокти, сякаш отчаяно се е мъчила да избяга, с глава, превърната в пихтия от два изстрела от много близо — името ѝ беше без значение.

Гарфийлд клекна до нея. Едно отворено, лишено от живот око го гледаше изцъклено. Той потисна желанието да го затвори. Би замърсил местопрестъплението. Погледна в линейката и видя разпиляно медицинско оборудване и телата на двама униформени полицаи.

Лицето и врата на единия ги нямаше — куршум ги беше отнесъл и беше останала кухня, като разчупена линия. Другият беше прострелян в гърдите, но изглежда беше продължил да диша, защото имаше следи от задушаване с гарота или нещо подобно — лицето му беше сиво-синкаво, езикът — тъмночервен, очите — изцъклени и осеяни със спукани кръвоносни съдове.

Нямаше и следа от пациента, когото бяха превозвали. Свидетелят на Гарфийлд.

Изруга. Извърна лице.

До него спря черно-бяла патрулна кола. Задната врата се отвори. Слезе Шарли Томпсън, с измъчена физиономия.

— Какво имаме? — попита тя. В гласа ѝ се прокрадна толкова умора, че сякаш вече не беше в състояние да регистрира каквато и да било изненада.

— Шибана каша, това имаме. Двете ченгета и парамедичката са мъртви, а нашия свидетел го няма. Предполагам, че твоят призрак ще се изкачи доста нагоре в списъка с най-издирваните.

— Защо мислиш така?

— Не е ли очевидно? Имахме свидетел, който го е видял — даже се е сборичкал с него — и го познаваше. Онзи някак се е измъкнал от нашите в казиното и е премахнал свидетеля ни.

Томпсън поклати глава и отбеляза:

— Не се връзва. Свидетел или не, има и друг, който го е виждал. Аз. Можеше да ме убие в банкетната зала, но не го направи. И няма начин само аз да съм го видяла — след като разпитахме посетителите на казиното, ще се появят поне още няколко, които са. Да не споменавам, че цялата сграда е осеяна с видеокамери, което означава, че все някоя го е заснела. Тоест няма никакъв смисъл да полага чак такива усилия, за да премахне само един свидетел от много. Освен това, дори и да е искал, как е стигнал дотук, за да ги причака? Били са в линейка и са се движели бързо, със сирени, без да мислят за светофарите. Няма как да ги е настигнал.

— Добре, Матлок. Какво тогава мислиш, е станало тук?

— Матлок е адвокат, глупако, и е герой от сериал. Ако искаш да се правиш на интересен, поне научи кое какво е. — Отговорът ѝ беше по-скоро рефлекс и тя веднага съжали за него. Гарфийлд се държеше като задник, но това не беше нещо повече от защитна реакция и тя би

трябвало да не допуска да се хваща на въдиците му. Особено сега, когато щеше да влоши деня му доста повече.

— Мисля, че го е направил твоят така наречен свидетел — каза тя. Гарфийлд опита да възрази, но Томпсън го спря. — Знаем, че се е сборичкал с моя призрак и е оцелял. Знаем още, че работата на призрака се е объркала. Искал е да се добере до Лиънуд преди Лиънуд да се добере до Паломера — поне това стана ясно в банкетната зала. Излиза, че твоят свидетел е бил тук, за да спипа моя призрак — да го убие, искам да кажа. Само че призрактът се измъкна.

Гарфийлд пребледня.

— Не... Трябва да е бил твоят човек. *Трябва.*

— Съжалявам — възрази тя грубо, — но не е бил той.

— Не можеш да си сигурна — настоя Гарфийлд. Погледна настрани, към светлините на медицинския комплекс.

— Мога, Ханк — увери го тя. — Сигурна съм. Ти също щеше да си сигурен, ако не беше толкова заслепен от това, което искаш да видиш.

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Изстрелите — отговори Томпсън и кимна към обърнатата линейка. — Стреляно е вътре, в линейката.

Когато си даде сметка какво му казва, Гарфийлд седна на бордюра. Чувстваше се замаян. Болен. Глупав. Беше отговорен за смъртта на тези хора — помощник, съучастник. Беше осигурил на копелето възможност да изчезне. На практика го беше превел през загражденията. Даваше си сметка, че никога няма да си го прости.

Боботенето на приближаващ хеликоптер го сепна. Новинарски хеликоптер, който вероятно се отдалечаваше от тълпата около „Пендълтън“, като муха месарка, която излита от труп, защото вятърът е донесъл аромат на нова сочна хапка наблизно.

— Хей! — Гарфийлд извика един от униформените, които пазеха периметъра. — Махни ги оттук. Това е местопрестъпление!

— Всъщност, сър, диспечерът ни току-що говори с тях — казват, че имало нещо, което агентът, който разследва, трябва да види.

Томпсън и Гарфийлд се спогледаха, после забързаха към полиция. Краката на Гарфийлд бяха по-дълги, душата му беше поточаяна в момента, искаше поне сега да победи, така че стигна първи.

Грабна радиото и без да си дава труд да се представи, изръмжа в микрофона:

— Кажете ми, че виждате този, който го е направил.

— Ще ми се да беше така! — долетя дрезгавият отговор.

— Тогава защо се обаждате?

Отговорът обаче му се стори безсмислен. Гарфийлд поиска да повторят, защото реши, че не е чул добре, но не беше така.

— На линейката е написано нещо — каза същият глас.

Двамата се върнаха тичешком до обърнатата линейка. След миг колебание, докато мислеше дали не би могла да се качи сама, Томпсън склучи пръсти и предложи дланите си на Гарфийлд като стъпенка. Той сложи крака си между тях и тя го повдигна. Гарфийлд се изкачи тромаво върху горната страна на линейката и видя букви — наопаки, високи по близо метър. Бяха надраскани с кръв.

Гарфийлд наклони глава и го прочете заедно с неколкостотин хиляди зрители — без да се броят милионите, които щяха да го видят, когато репортажът за събитията от деня се появеше в националните новини:

ЩЕ СЕ ВИДИМ, КАУБОЙ.

32.

Майкъл Хендрикс клечеше до квадратна тухлена къща на тиха улица, скрит между верандата и една азалия. Нощното небе беше обсипано със звезди. Въздухът беше поел вечерен хлад, което за Хендрикс винаги предшестваше края на лятото. Дъхът му се превръщаше в пара. Мускулите го боляха. Рамото му пулсираше тъпо, в ритъм с пулса му.

Металният капак на външния електрически контакт изщрака шумно, когато го отвори. Хендрикс трепна и погледна прозореца вляво. Никой вътре не обърна внимание. Децата, ако съдеше по люлката в задния двор, отдавна спяха. Семейството, което живееше в къщата, беше залепено за телевизора, който показваше заснетите от хеликоптера кадри с кървавия надпис върху преобърнатата линейка. Въпреки че привличаше интереса им обаче, случилото се не ги безпокоеше никак. Бяха на шестстотин километра от мястото.

След като се обадиха за линейката, федералните трябваше да преразпределят силите си, за да могат да претърсят едновременно хотела и района около местопрестъплението, при което местната полиция и охраната на казиното останаха да се занимават с изплашените посетители. Не беше трудно да се измъкне през загражденията.

Даваше си сметка, че ще е по-вероятно да избегне подозренията, ако не пътува сам, така че се присламчи към една осемдесетгодишна любителка на хазарта, която стоеше настрана от останалата група екскурзианти от някакъв център за възрастни хора. Изпроси яке от любезен непознат за старицата, което, след като го закопча, скри надписа на тениската ѝ, в неоново жълто: „ХАЗАРТНА БАБА“. Беше благодарна, защото ставаше студено, но когато предложи да ѝ помогне да намери приятелите си, го изгледа особено.

— Синко — каза му, — аз съм стара, не глупава. Изобщо не те е грижа за мен.

Тонът ѝ беше остър, като укор, но го каза с усмивка, а подозрителността ѝ беше добродушна. Беше ясно, че не се страхува от него — а и защо да се страхува, след като агентът на входа го бе пуснал безпрепятствено?

Хендрикс също се усмихна.

— Права си. Просто ми писна да стоя тук. Освен това приятелката ми вече сигурно е видяла какво става, а нямам как да ѝ кажа, че съм добре. Ако ми помогнеш да се измъкна оттук, ще мога да я успокоя, че не съм умрял.

— Разбира се — отвърна бабата. — Обаче няма да е безплатно.

— Моля?!

— Чу ме, млади човече. Оставих осемдесет долара в чипове на масата, когато ме накараха да изляза, и е ясно, че тези маймуни няма да ми ги върнат. Та значи ако ме компенсираш, ще ти помогна да се върнеш при своята приятелка.

— Искаш да ти *платя*?

— Адски си прав, искам. И имаш късмет, че не ти искам двойно. Не съм алчна, затова. А ти, ако искаш музика, трябва да платиш на свирача.

Хендрикс се усмихна и извади парите от джоба си. Възрастната дама се ококори. Той отдели две стотачки и ѝ ги подаде.

— Мамка му... — каза тя, макар че прозвуча донякъде като пъшкане. — Трябваше да кача мизата! Сигурно си кучи син с голям късмет.

— Не знаеш и половината — засмя се Хендрикс.

Каза го иронично, както искаше, но поне в едно отношение наистина беше извадил късмет: Лорейн — това беше името на бабата — се превърна от обект в съконспиратор в момента, в който прибра парите му.

Тя измисли плана. Отидоха до най-младия и зелен полицай, който успяха да намерят. Бабата се луташе и се озърташе объркано, а Хендрикс — любящ внук — я следваше по петите и се извиняваше за състоянието ѝ — изпада в кризи, когато не си е взела лекарството. То е у дома, трябваше да го изпие преди часове. Не, няма да им е нужен превоз колата на Хендрикс е в закрития паркинг, в края на открития. Това беше истина — не че имаше значение; той нямаше намерение да се връща при колата си, защото можеше да е разкрита.

Лорейн се преструваше безупречно и хлапето полицай ухапа толкова силно, че можеше да си счупи зъб. Хендрикс едва не се разсмя, когато отвори една от преградите на заграждението, колкото да минат, и Лорейн се промуши и тръгна размахала ръце като слепец към „Пендълтън“.

Хендрикс изтича след нея и с обич, не изцяло престорена, внимателно я обърна в обратна посока към закрития паркинг. След това двамата се отдалечиха хванати под ръка.

Влязоха в закрития паркинг за достоверност и излязоха през задния вход, който не се виждаше от казиното. Там се разделиха.

— Сигурна ли си, че ще се справиш? — попита Хендрикс. Беше му съвестно, че я е отдалечил толкова от групата, останала в казиното.

— Не съм *инвалид* — отговори Лорейн. — Имам мобилен телефон и пари, благодарение на теб. Ще повикам такси, ще отида в „Уинстед“ да похапна чийзбургер с бекон и шоколадов мус. Сигурна съм, че нискомаслените боклуци, които ни дават у дома, не ми удължават живота. След това ще се прибера с такси.

Хендрикс се усмихна и извади още сто долара.

— В случай че пак ти се прииска прилична вечеря.

— Ти си голям сладур. Искаш ли да дойдеш с таксито?

— Не, благодаря — каза той.

Тя го изгледа изпитателно.

— Ще се пазиш, нали?

— Ще опитам.

Лорейн го целуна по бузата и Хендрикс тръгна пеша на юг, докато не стигна река Мисури. После направи ленив завой на изток, докато не се скри от очите на Лорейн.

Крачи километри с кошмарните тесни обувки на Норм Гундерсон, след което стигна до железопътна линия. Беше наясно, че федералните ще завардят всички железопътни гари в града, а също фирмите за коли под наем и летищата, но това не му пречеше, защото не смяташе да използва такъв транспорт. Крачи по релсите, докато стигна прелез, и зачака да мине товарен влак. Не смяташе, че ще чака дълго — Канзас е голям транспортен център, който обслужва транспорта на стоки както в щата, така и в цялата страна, — и знаеше, че когато минават през прелез, машинистите са длъжни да намалят скоростта. Застана малко след шосето, в плитка канавка, скрит зад

някакви хрусталаци. След час чакането му беше възнаградено и той се качи на празен товарен вагон, предназначен за Пеория — не че Хендрикс го разбра, преди да стигне там.

Последното, което искаше, беше да има проблеми с някой железопътен полицаи и затова още като чу скърцането на спиращките, което показваше, че влакът ще спре, скочи от вагона и се претърколи, за да омокоти удара. После тръгна — мръсен, схванат, изтощен — към града.

Най-напред трябваше да се обади на Лестър. Не посмя да го направи в Канзас Сити, защото предполагаше, че федералните следят трафика през местните мобилни клетки — а когато влакът го отдалечи достатъчно, за да може да рискува, телефонът му умря.

Зарядното беше в колата под наем, която бе зарязал. Това не беше проблем. Зарядни за мобилен телефон се намират лесно — кошовите за забравени вещи във всяко кафене са пълни с тях. Намери подходящо зарядно на третото място, където влезе. Момичето зад бара изглежда мръсните му дрехи подозрително и се усъмни, когато каза, че е идвал по-рано, така че той реши да не зарежда телефона си там. Обиколи квартала и намери външен контакт, достатъчно скрит от поглед, за да му свърши работа.

Включи зарядното и телефона. Изчака да заработи и набра. Лестър вдигна след първото позвъняване.

— Боже, Майки, добре ли си? Не знаех какво да мисля!

— Добре съм — отговори Хендрикс съвсем тихо, шепнешком. — Почти.

— Какво стана там, мамка му? По новините казаха, че Лиънуд е полудял.

— Издъних се, Лес. Не стигнах до него навреме. Скочиха ми, преди да успея.

— Кой?

Хендрикс въздъхна.

— Ще ми се да знаех.

— Този, който е написал онова на линейката ли?

— Да — отговори Хендрикс.

— Помислих, че е адресирано до теб — каза Лес. — Даде ми някаква надежда, че още мърдаш.

— Какво казват журналистите за този тип?

— Нищо. Официалната версия е, че е съучастник на Лиънуд.

— Лиънуд, струва ми се, нямаше представа, че той е там. Не повече от мен.

— Искаш ли да поровя? Може би в системата на федералните? Може и да разбере какво са научили за теб.

— Не — възрази Хендрикс. — Не си струва риска. Колкото и да си добър, Лес, не можеш да ме махнеш от записите на камерите в „Пендълтън“, а и бездруго вече е твърде късно за това. Досега снимката ми вече е разпратена до всички летища, гари, автогари и агенции за коли под наем от Колорадо до Кентъки. Няма обаче начин да са научили името ми, защото доколкото властите знаят, аз съм умрял и погребан. Това означава, че нищо не свързва шибаната каша с теб. Последното, което трябва да направиш сега, е да пробваш да промениш това положение.

— Мога поне да ти намеря нови документи.

— Какъв е смисълът? Физиономията ми си е същата. Не се безпокой за мен. Мога да се прибера и сам. Преживявал съм и по-лоши неща.

— Но онзи тип те търси.

— Още една причина да стоиш настрана. Който и да е той, Лес, е адски гаден. Не искам да попаднеш в полезрението му. Обещай ми да се спотайваш, докато не се върна.

— Ау! Вижте го само колко се е разтревожил! Ще се прибере и татко ще го гушне.

— Да — каза Хендрикс. — А после ще намерим този тип и ще му видим сметката.

Прекъсна връзката и остави телефона в храстите да се зарежда. После потърси място, където би могъл да легне и да поспи. Зад къщата откри лодка — шестметрова моторница, която май не беше виждала вода от година-две. Откопча няколко копчета от брезентовото покривало и пропъзля вътре. Миришеше на застояло, но иначе беше сухо, а седалките бяха удобни и меко тапицирани.

Беше уморен и заспа почти веднага. Сънува смърт. Прераждане.

Когато слънцето прорязва хоризонта на изток, се събуди и се мобилизира за дългия път към дома.

33.

Блондинката пред бара не беше типът на Гарфийлд.

Едра, изкуствена, цици като баскетболни топки. Евтини пластмасови нокти. Тъмни корени в основата на изрусените къдри и четвърт акър кожа, изпръскана с изкуствен тен от спрей на деколтето, под горницето и под късата пола. Отначало не можа да разбере дали му намига, или под пластове грим клепащите ѝ са се превърнали в някакви готически мухоловки, които от тежестта си са загубили способност да се отварят едновременно. Обаче първите две мацки, които заговори, го отрязаха, а и това квартално барче във Вашингтон не предлагаше никакъв особен избор в един следобед. Оказа се, че тази си пада по уиски и мъже с полицейски значки, и той реши, че по-добра от нея няма да намери.

Извикаха ги във Вашингтон късно предната вечер. Прекараха сутринта в кабинета на директора. Наричаха го доклад. Повече приличаше на бичуване.

Директорът определи „катастрофата «Пендълтън»“ (негова фраза) като най-голям шибан гаф след Уейко. Каза, че пускането на балоните — което се бе появило на треперещ запис с телефон в Ютюб и което веднага бе плъзнало по Мрежата — е направило ФБР за смях. И ги увери, че Конгресът вероятно ще поиска главата му, задето агентите му са допуснали заподозрян да избяга по този начин.

Томпсън правеше всичко възможно да отклони гнева на шефа, изтъкваше, че това по принцип е нейна операция, но беше ясно, че до голяма степен виновен за случилото се е Гарфийлд — но така или иначе, тя беше доста по-напред от всички в Бюрото в разследването на призрака, така че беше ценна. Когато излязоха за обяд, Гарфийлд беше почти напълно сигурен, че ще стане изкупителна жертва, и не можеше да преглътне мисълта да прекара следващите няколко часа като участник в собственото си професионално падение. Каза на Шарли, че има нужда от малко чист въздух, и тръгна по улиците, докато намери

заведение, което изглежда достатъчно гнусно за настроението му, за да изпие обяда си. Попадна и на съответстваща женска компания.

— Дай да ти видя пищова — изфъфли тя, със сладникав от уискито дъх, с остра ментова жилка.

— Може би по-късно — отговори той. Телефонът му изписука в джоба. Партньорката му пускаше есемес може би за десети път този следобед. Той не му обърна внимание и отново насочи вниманието си към пияната си компаньонка.

Тя се приближи до него. Големите пори, замазани с грим, заеха цялото му полезрение.

— Аууу, стига — изпъшка тя. Ръката ѝ се плъзна по вътрешната страна на бедрото му.

Гарфийлд глътна остатъка от питието си и затвори очи. Повече от всичко, това беше жест на самоненавист, но жената го взе за удоволствие и плъзна ръката си още по-нагоре.

— Това не ми е пищовът — каза той.

— Без малко да се излъжа — отвърна тя. — К'во ще кажеш да идем у вас и да ми покажеш поне белезниците си?

Той погледна тази жена — чието име, даде си сметка, така и не бе чул, — после огледа бара, като се питаше какви са шансовете да хване нещо, от което е по-малко вероятно да получи някакво възпаление. Дори и да забележа, компаньонката му с нищо не показва, че дава пет пари.

Гарфийлд се надигна и посочи с пръст празната си чаша, после нейната. Барманът наля „Джим Бийм“ без лед и на двамата, без да каже и дума.

— Да вървят по дяволите! — изруга Гарфийлд с чаша в ръка и напрегната усмивка. Жената се чукна с него, изляха питието в гърлата си и излязоха заедно от бара. Залитаха.

Гарфийлд мрачно реши да се вслуша в собствените си думи.

Шарли Томпсън стоеше в оживеното фоайе на централата на ФБР и пишеше поредното отчаяно съобщение на партньора си. Трябваше да са се върнали в кабинета на директора преди четирийсет минути, но от Гарфийлд нямаше и следа. Томпсън помоли директора за кратка отсрочка — каза му, че трябва да свърши нещо по

разследването. Той се съгласи — неохотно — да удължи прекъсването за обяд с още половин час. В момента Томпсън закъсняваше с десет минути.

— Шарли! — чу глас откъм коридора. Вдигна глава и видя пряката си шефка, заместник-директор Катрин О'Брайън, да крачи бързо към нея. Беше с идеално изгладен сив костюм, бяла копринена блуза, високи токчета. Косата ѝ беше прибрана на кок, който издаваше авторитет, без да преминава в строгост.

— Надявах се да те намеря.

— Намери ме. Трябваше вече да съм при директора.

— Как вървят нещата там? — попита О'Брайън и леко докосна с пръсти лакътя на Томпсън, жест на деликатно благоразположение.

— Както може да се развиват, предполагам. Което ще рече зле. Имаме двайсет и три жертви. Един от мъжете не е съществувал допреди две години, което говори, че е бил в програмата за защитени свидетели. Друга жертва е този, който го застреля. Четирима са оказвали първа помощ и са придружавали свидетел, както са смятали, до болницата. Има седем души в интензивно отделение с опасност за живота и близо сто ранени. Моят призрак е на свобода, също и този, който се сби с него. Не мога да обвиня директора, че е ядосан.

— Ядосан е, но не на теб. Ти беше напред с материала около този нов убиец, Шарли, и ситуацията в Канзас Сити щеше да е много по-зле, ако не беше там. Никой не те обвинява за случилото се.

— Благодаря — каза Томпсън. — Ще ми се да го кажеш и за Гарфийлд.

— Изненадана съм, че го защитаваш.

— Той е мой партньор. И въпреки всичките си недостатъци не е лош човек. Опитваше да помогне, както и аз.

— Къде е той, между другото?

Томпсън сви рамене.

— Ще ми се да знаех. Изчезна преди повече от час и не отговаря на съобщенията ми. Безпокоя се за него. Като парцал е, откакто операцията се обърка.

— Да — каза О'Брайън. — Не е единственият.

Томпсън изпита вина, когато видя сълзи да напират в очите на О'Брайън. Въздухът между тях беше зареден с погребаните напрежения на недоизказани думи, като подземни електропроводи.

Томпсън отвори уста да отговори — точно тогава обаче минаха няколко агенти с костюми. Когато изчезнаха зад ъгъла, О'Брайън заговори — с тих, крехък, треперещ глас.

— Изплаши ме до смърт. Съобщенията бяха откъслечни. Знаех, че си вътре. Часове наред не беше сигурно дали си жива. Смятах, че сме те загубили.

Сълза се търколи по грима на О'Брайън. Томпсън посегна машинално да я избърше.

— Съжалявам. Там беше лудница. Изобщо не помислих.

— Именно. Не си помислила — каза О'Брайън. — Не можа ли да се обадиш?

— Права си — съгласи се Томпсън. — Трябваше.

Бяха заедно от половин година — най-щастливата половин година в живота на Томпсън. Тя се надяваше Кейт да изпитва същото. В моменти като този си мислеше, че е така.

Шарли настояваше да пазят връзката си в тайна. Кейт искаше да каже на всички. Шарли обаче винаги бе пазила личния си живот настрана от кариерата — не че това спираше шушуканията и вицовете за лесбийки, които разказваха Гарфийлд и подобните на него. Колегите често говореха за половинките си и нейното мълчание правеше впечатление.

Не че се срамуваше от себе си — ни най-малко. Ако жената, която обичаше, беше някоя друга, а не нейната шефка, щеше да ѝ е все едно какво мислят няколко устати женомразци. Обаче беше положила сериозни усилия, за да е на ниво в доминираното от мъжете ФБР, и не искаше никой да говори, че е постигнала всичко заради друго, а не заради качествата си.

— Вашите знаят ли, че си добре? — попита О'Брайън.

Томпсън кимна.

— Говорих с Джес преди два часа. Помолих я да се обади на майка и татко вместо мен. Знаеш какво е мнението им за работата ми на терен — нямах сили да проведе още един такъв разговор с тях.

— Обядва ли?

„Мило е, че пита“, помисли си Томпсън. След двацет и четири години грижи за Джес ѝ беше приятно някой да прояви загриженост към самата нея.

— Всъщност не. Взех си шоколадова вафла от автомата преди два-три часа.

— В такъв случай, когато приключиш тук, отиваме да вечеряме у дома. Ще сготвя нещо. — Шарли вдигна скептично вежда. — Добре де... ще поръчам за вкъщи.

— Много ми се иска, но отпечатъците, които свалихме от стъклата, които свидетелят е дал на Гарфийлд, още не са анализирани. Искам да съм наблизо, в случай че се окажат от значение, колкото и малко вероятно да е.

— О... — отвърна О'Брайън, без да крие разочарованието си. — Добре, в такъв случай си извинена.

— А мога ли да те убедя да донесеш тази поръчана вечеря в кабинета ми? — попита Томпсън.

О'Брайън се усмихна ослепително.

— Става.

34.

„Тази жена се чука като викинг — мислеше си Гарфийлд, — грубо и безпаметно“. И както пышкаше и стенеше, беше цяло чудо, че съседите не са започнали да блъскат по вратата му. От друга страна, още беше ранен следобед — може пък и да не си бяха вкъщи.

Направиха го веднъж, но жената не показваше признаци, че иска да спре. Когато свърши втори път потен, изтощен — и я избута от себе си доста грубо, недвусмислен намек, че времето за забавление е изтекло, тя го погледна с див поглед и се усмихна. Пусна му ръка под чаршафите.

— Хей, полицайче, тъкмо започнах да загрявам!

— Сигурен съм, че те сърби от друго — отговори той и се измъкна от ръцете ѝ. Изморените пружини на матрака изпышкаха жално под него. — Ако продължаваш така, ще трябва да си сложиш оная работа в лед.

— Знам какво ще те накара да не се отказваш.

— Така ли? — попита той с любопитство, въпреки че беше решил да сложи край. — И какво е то?

— Същото, което движи и моя мотор — отговори тя. — Ама първо трябва да обещаеш, че ще си готин.

Гарфийлд вдигна два пръста и каза:

— Честна скаутска.

— Точно тези скаутски глупости ме притесняват.

Той погледна отегчено към тавана. Тя се намръщи за момент, сякаш не можеше да реши какво да прави. След това грабна чантата си от пода и започна да рови вътре. Намери каквото търсеше, вдигна го пред лицето му и се ухили победоносно. Малка тръбичка от зелена пластмаса, със заоблен край с дупчица.

Патрон за смъркане. Беше ги виждал. Побираха два грама. За енфие, биха ви казали в магазините, които ги продават. И че стъкленият бонг, който е на витрината, е наргиле. Може би по-старите,

от метал, някога се бяха използвали за енфие, но Гарфийлд беше готов да се обзаложи, че никой не смърка енфие от пластмаса.

Не, тези неща бяха само за кокаин.

— Искаш ли? — попита тя и смъркна дозата.

— Уф... — изпъшка Гарфийлд дрезгаво. Беше чист от доста време. За последен път бе смъркал преди половин година. И четири трупа. Повече, ако броиш касапницата, която бе оставил Лиънуд в „Пендълтън“. В трезвата светлина на деня Гарфийлд знаеше, че е направил всичко, на което е способен, за да намали пораженията до минимум. Знаеше, че поне онези трупове не тежат на неговата съвест.

Полупиян обаче, след двойна доза секс и с поглед, вперен в малката тръбичка, която можеше да прати всичко по дяволите, Гарфийлд беше склонен да брои и тях.

След като се стремеше към химическо пречистване, би могъл да добави и всички други грехове, които му дойдат наум.

Взе тръбичката и зареди доза. Запуши едната си ноздра. Рязко, кратко смъркване. После изтръпване. После съжаление. После блаженство.

Еуфорията на трудния баланс на коката. Ако е малко, падаш много бързо — нервност, тревожност, глад за още. Ако е твърде много — ускорен пулс, потящи се длани, накрая ставаш свадлив и параноичен до откачано — и отново способен да го правиш като с... Как ѝ беше името? Ако обаче улучиш дозата точно, ще се почувстваш достатъчно добре, за да изхвърлиш целия си живот в тоалетната и да пуснеш водата, без да преставащ да се смееш.

Дори не забеляза, че тя отново го язди, докато почти не стигна края — зачервено лице, трепкащи клепачи, гърчеци се около него мускули. Този път обаче той не свършваше. Продължи с всички сили, докато тя не се отпусна изнемощяла. После я обърна настрана и продължи — бог в собствените си представи, жребец в нейните, мрачен решителен метроном, който прави вулгарна, пародийна любов със самотна алкохоличка посред бял ден.

Томпсън излезе от кабинета на директора към четири и половина. О'Брайън се отби в кабинета ѝ в пет, с кутии китайска храна. Резултатите от отпечатъците дойдоха малко преди шест. Мина

още цял час, докато Томпсън получи разрешение да види досието, към което сочеха те — и което се оказа сериозно цензурирано.

Тревожеше се отпечатъците да не се окажат задънена улица. Да не би парчетата стъкло, които фалшивият свидетел на Гарфийлд им беше дал, да се окажат зелен хайвер, заблуда, с която да си е осигурил измъкването. Когато обаче видя зърнистата снимка от досието, вперила поглед в нея от компютърния екран, осъзна, че са улучили златна жила. Един бог знаеше каква е била играта на садиста, който ги бе насочил по тази следа, но се оказваше, че поне за отпечатъците не лъже.

На снимката се виждаше слабо момче с ведро лице — весело по природа, личеше си, което полага усилия да изглежда строго, заради фотоапарата, — чиито черти се бяха изострили и се бяха превърнали във физиономията на онзи, който бе убил Лиънуд в „Пендълтън“. Казваше се Майкъл Еван Хендрикс — поне според досието. Синовено дете — не се споменаваха родители, стигнало до специалните части. Полетата, в които бяха записани група и батальон, бяха почернени — и досието беше толкова тънко, че нямаше как да отразява информацията от цели два тура мисии в чужбина.

За Томпсън това означаваше, че властите не желаят тези мисии да станат известни.

Черни операции.

Но дори и този факт не беше най-интересното в досието на Хендрикс. Най-интересното беше, че — поне според властите — Хендрикс беше мъртъв, загинал при взрив на крайпътна мина недалеч от Кандахар. Заедно с цялата му част, с изключение на един. Тя порови малко и откри — в документ, който беше достатъчно прочистен, за да се даде на пресата, — че единственият оцелял от тази част е някой си Лестър Майърс.

Документът съдържаше само имена, така че нямаше номер на социална осигуровка или идея откъде е този Майърс — а Департаментът по отбраната ѝ поставяше препятствия на всеки ъгъл. Бързо търсене показва, че има безброй мъже с това име из цялата страна. Вече беше назначила агенти, които да пресеят информацията, за да установят кой е техният човек. Може би този Майърс все още поддържаше връзка с вампирялия си брат по оръжие? Може би не поддържаше. И в двата случая би могъл да даде някаква следа, насока къде да търсят Хендрикс.

Страшно ѝ се искаше да сподели всичко това с партньора си, но Гарфийлд не се бе върнал и продължаваше да не отговаря на съобщенията ѝ. Опасенията ѝ за него нарастваха и се превърнаха в нещо по-непосредствено, непреодолимо. Най-накрая нещо в нея се пречупи и тя набра номера му. След шест позвънявания се включи гласовата поща.

— Гарфийлд? — каза тя. — Къде си? Обади ми се веднага щом чуеш това. Излезе докладът за отпечатъците. Знам кой е призракът.

Гарфийлд се събуди в тъмнина. Единствената светлина идваше от улицата през леко разтворените щори. Главата му бумтеше. Кожата му бе изтръпнала. Имаше чувството, че устата му е пълна с памук.

Помъчи се да се ориентира. Знаеше, че е прецакал нещата сериозно. Че се е издънил с кокаина. Че най-вероятно е унищожил кариерата си. Даваше си сметка, че трябва да се измие, да стане и да изпие горчивия хап, ако иска всичко да приключи добре, но и не беше в състояние да укроти в главата си гласа, който настояваше, че ако смръкне малко кокаин, ще понесе всичко това много по-лесно.

Погледна жената, която лежеше до него, с лице в измачканите чаршафи. На врата ѝ беше татуиран кръст — някога черен, сега замазано син.

„Не съди, за да не бъдеш съден“, помисли си Гарфийлд.

Беше оставила тръбичката на нощното шкафче. Той посегна да я вземе — внимателно, за да не я събуди... обаче нещо не беше наред. Когато се надигна, за да стигне до тръбичката, се хлъзна и се опря на ръка на матрака пред нея, за да се задържи. Цялото легло се разтресе, но жената не помръдна.

Когато вдигна ръката си от леглото, видя, че е кървава.

Обърна я. Гърлото ѝ беше прерязано. Очите ѝ бяха отворени, мътни. Нейната половина от леглото беше напоена с кръв, която капеше по пода отдолу.

Гарфийлд скочи и огледа пода. Къде беше пистолетът му?

И тогава видя мъжа, който беше насочил към него пистолет от креслото в ъгъла.

Лицето му беше отекло и насинено. Около дясното око имаше рани. До стола бяха кобурът с пистолета и мобилният телефон на

Гарфийлд, както и един от кухненските му ножове — по острието имаше кръв.

— Здравей, специален агент Гарфийлд — каза мъжът с усмивка.
— Радвам се да се видим пак.

35.

Лъчите на фаровете се плъзнаха над банката. Предната лява гума на колата се раздруса на неравната повърхност и Хендрикс се стресна и се събуди — задницата поднесе, когато колата сви обратно на асфалта. След като овладя положението, той свали стъклото с надеждата въздухът да го ободри.

Цяла нощ се бе въртял неспокойно в потъналата в прахоляк лодка. Раните му смъдяха неприятно. Ръката го сърбеше влудяващо. Синините бяха болезнени на пипане. При всяко движение рамото му пукаше и го чувстваше все едно е пълно с ръждясали пирони. Призори намери аптекката на лодката и сдъвка четири аспирина, докато почистваше раните си.

Изчака и двете коли на алеята пред къщата да потеглят, после се измъкна от скривалището си и взе мобилния телефон. След това тръгна към град Пеория, бос, държеше твърде малките му откраднати обувки в ръка.

На паркинга на един супермаркет отвори сандък за дарения и започна да рови из чувалите вътре. След малко намери обикновена черна тениска, джинси, суичър с качулка, опръскани с боя черни обувки. Изпитваше вина, че краде от бедните, но във вида, в който беше, нямаше начин да влезе в магазин, без да привлече нежелано внимание — а и бездруго нямаше много пари. Беглец от закона, на две хиляди километра от дома, с по-малко от седемстотин долара в джоба, би трябвало да има право на някаква благотворителност — така виждаше нещата.

Изми се в банята на някаква бензиностанция, облече новите дрехи и скри старите под купчина хартиени кърпи в коша за боклук.

Намери наблизо хотел от веригата „Бест Уестърн“. Влезе във фойето като че ли се е родил там. Отегчената млада жена, която играеше игри на телефона си зад рецепцията, дори не го погледна. Той хапна от предлаганите закуски, после отиде в бизнес центъра и включи един компютър.

След три часа и няколко телефонни разговора стана горд собственик на хонда „Сивик“, 93. Гумите бяха изтъркани, задната седалка беше надупчена, а купето миришеше на куче, но за триста долара беше добре — а и не успя да се спазари за две други коли, така че не можеше да си позволи да е твърде претенциозен. Предложи на собственика още сто долара, за да му докара колата до хотела. После го остави пред дома му и потегли.

Крадените коли стават за кратки разстояния, но когато те чакат двайсет часа шофиране, по-добре е да знаеш, че ченгетата не издирват това, на което се возиш.

Светлините на Кливланд го подканяха от далечината. Смяташе да намери там някаква храна, някакви медикаменти за раните, дори душ и нормално легло — стига да открие достатъчно западнал мотел, който приема пари в брой и не задава въпроси. Познаваше Кливланд доста добре и знаеше, че това няма да е проблем.

Пусна радиото. Натиска бутоните, докато не намери радиостанция, която пускаше класически рок. „Ролинг Стоунс“. Наду музиката и забарабани по волана.

За първи път, откакто Пъркхайзър го бе измамил, нещата започваха да изглеждат добре.

Телефонът на Томпсън извънтя с мелодията на Гарфийлд и тя едва не падна от стола, когато протегна ръка, за да се обади.

— Гарфийлд? Къде се губиш? Добре ли си?

Чу шумолене в слушалката. Зачуди се дали не е изпуснал апарата.

— Какво? — попита той. — А... да, да, добре съм.

— Сигурен ли си? — попита тя. — Говориш някак странно.

Гарфийлд се изсмя дрезгаво. Повече отчаяно, отколкото весело.

— Странно? Не-е-е. Тежка нощ, това е.

— Твоята улика даде резултат — имаме човек срещу отпечатъците. Някакъв тип от специалните сили, казва се Майкъл Хендрикс. Смятали са го за мъртъв цели пет години. Сега търсим негов познайник — служили са заедно в една част.

— Страхотно — отвърна Гарфийлд равнодушно. — Пусни ми досието по мейла, за да го разгледам, докато идвам към службата.

— Разбира се — каза тя. — Изпращам го веднага. Избра страшен момент да изчезнеш обаче. Директорът е бесен. Опитах да те покрия — казах му, че си болен, — но той не е идиот. Много добре разбра, че го лъжа.

— Благодаря ти, Шарли. Не беше нужно да го правиш. Не и след... каквото ти причиних.

Томпсън се изненада.

— Нали затова сме партньори?

— Въпреки всичко, Шарли — отвърна Гарфийлд, със съжаление в гласа. — Извинявай. Колкото и малко да струва извинението ми.

36.

Камбанката над вратата на заведението издрънча и влезе човек с пясъчноруса коса. Около него струяха слънчеви лъчи. Беше събота, малко след четири следобед. Барът беше отворен от пет минути и освен бармана вътре нямаше никого.

Когато чу камбанката, Лестър вдигна глава и надникна над плота към вратата. От мястото си в инвалидната количка едва различи главата и раменете на клиента. Късо спортно сако. Черно поло. Черни кожени ръкавици — едната се появи, когато мъжът вдигна ръка за поздрав. И най-светлосините очи. Мъжът леко накуцваше, по лицето имаше синини, но изражението му не издаваше неудобство на устните му играеше лека усмивка, като че ли току-що си е спомнил стар виц.

— Добър ден — поздравя го Лестър. — Кухнята е затворена, така че ако си гладен, продължи нататък по улицата... Ако искаш питие, ще се радвам да ти го сервирам. Какво пиеш?

— Какво, наистина? — отвърна мъжът и усмивката му разцъфна изцяло. Английският му беше безупречен, но се долавяше акцент, който определено беше чуждестранен. Немски, помисли си Лестър. От Австрия или може би Швейцария.

Мъжът огледа малкия бар. Празни сепарета, празни столове, празни маси. Лестър си даде сметка, че в това има нещо зловещо. Нещо хищническо. В стомаха му трепна страх.

— Да, напоследък е малко спокойно наоколо — каза той. Но няма страшно. Съвсем скоро ще се напълни.

Надяваше се на непознатия да не му прозвучи като блъф — както звучеше на самия него.

— Да, Лестър — каза мъжът, залости вратата и обърна табелата на „ЗАТВОРЕНО“. — Сигурен съм, че ще се напълни.

Трудно можеше да пропусне заплахата. Лестър не се поколеба. Натисна паникбутоната под бара — за да даде знак на Хендрикс — и посегна към беретата М9, залепена с велкро под стола му. Може би ако беше посегнал първо към пистолета, щеше да има някакъв шанс.

Мъжът, бърз като мангуста, грабна един стол от най-близката маса и го запрати към Лестър. Краката на стола удариха ръката с пистолета. Беретата изхвърча назад и счупи огледалото. След секунда мъжът беше при Лестър — прескочи бара и заби коляно в слабините му. Болката беше убийствена. Светът се огъна по краищата.

— Това не е особено гостоприемно, Майърс — изсъска русолявият и го удари по лицето с опакото на ръката си. Главата на Лестър се люшна от силата на удара.

Черните ръкавици завързаха с ловка елегантност ръцете му за подлакътниците на инвалидната количка. Натикаха в устата му цял лимон от фруктиерата — докдето успя да влезе. Зъбите на Лестър разкъсаха кората и потече сок, потече по раните, останали от същите тези зъби по устните му — двойно ужилване, горе и долу.

При тази бързина на мъжа Лестър нямаше шанс. Ужасяваща, животинска ловкост.

Мъжът обиколи бара бавно, но целенасочено — затвори щорите, провери дали няма някой в тоалетната. За момент изчезна в кухнята, за да провери склада и служебния вход, помисли си Лестър.

„Каквото и да стане — каза си, — няма да е хубаво“.

След като специален агент Гарфийлд даде на Енгелман досието на Хендрикс, да намери Майърс беше просто — въпрос на телефонен разговор. Контактът му в Корпорацията остави телефона да звъни дълго обаче беше ясно, че той, тоест организацията му, не са доволни от липсата на напредък.

— Какво? — попита контактът след осем позвънявания.

— Искам услуга.

— Досега си искал много услуги, но не сме видели нищо в замяна. Защо мислиш, че заслужаваш още една?

— Близко съм — отговори Енгелман. — По-близко, отколкото е стигнал някой друг.

— Дано е така. Какво точно искаш?

— Предполагам, че имате източници при военните, нали?

Контактът се поколеба.

— Може би.

— Трябва да открия някой си Лестър Майърс. Знам само, че е военен ветеран. Наближава или малко е прехвърлил трийсет.

Контактът мълча дълго. Обмисляше.

— Той ли е нашият човек?

— Не — отговори Енгелман. — Не е той. Но вярвам, че разполага с информацията, която ми е нужна.

— Този Майърс... крие ли се?

— Нямам причина да мисля така, но военното му досие е заключено.

— Струва ми се, че за парите, които ти плащаме, трябва сам да вършиш черната работа.

— Разбирам, но сега времето е всичко — отговори Енгелман.

— Полицията също ли го търси?

— Да. И ако го намерят преди мен...

— Разбирам — каза контактът. — Дай ми пет минути и ми звънни пак. И... Александър? — Произнесе малкото име на Енгелман с особено внимание, като че ли имитираше престорената учтивост на наемния убиец.

— Да?

— Нека този разговор е последният, докато не чуем, че обектът ти е покойник.

Русолявият се върна от склада на бара и извади от вътрешния си джоб черен кожен несесер колкото дамска чанта, с цип от трите страни. На Лестър му заприлича на комплект инструменти за отваряне на ключалки.

И в определен смисъл беше точно това.

Мъжът разкопча несесера и го сложи на бара. Разгъна го демонстративно. Съдържанието му — инструменти, мушнати в кожени лентички — беше от кошмарите.

Скалпели. Шила и длета с различни форми и размери. Нещо, което приличаше на кръстоска между гумено чукче за проверка на рефлексите и брадвичка. Малък трион. Ръчна дрелка с комплект свредла. Различни форцепси, клампи и ножици.

Бяха стари, без съмнение — антики може би, захабени на вид и покрити е петна от ръжда, — но предназначението им беше повече от

ясно. Хирургически инструменти. В ръцете на този тип обаче щяха по-скоро да вредят, а не да помагат.

Лестър започна да се клати наляво и надясно, за да освободи ръцете си. Русолявият гукаше над него, като че ли е малко дете, но не го спря. Лестър продължи, докато гърдите и ръцете му не пламнаха от усилието, а потта залепи косата и дрехите за тялото му. Връзките се впиваха в плътта му, пускаха кръв. Капките закапаха по дървения под приглушено, ритмично. Накрая Лестър се отказа и вдигна очи към мъжа пред себе си с неприкрит страх.

— Свършихме ли вече? — попита мъжът. Лестър не отговори. — Добре. Позволи ми да се представя. Казвам се Александър Енгелман. А сега — добави и вдигна ръка над отворения хирургически комплект, задържа я за миг и избра малко шило с дървена дръжка ще ми кажеш всичко, което знаеш за Майкъл Еван Хендрикс.

37.

Беше събота следобед и трафикът по скоростния път на щата Ню Йорк беше бавен. Хендрикс реши, че целият участък от Сиракюз до Олбъни е в ремонт. Движеше се по една неравна лента от километри. Скоростта му не надвишаваше трийсет и ругаеше графика. При това положение нямаше да се прибере преди полунощ.

Смяташе да прекара нощта в хижата си и да потегли към Портланд на сутринта. Щеше да се заеме с издирването на този тип след ден-два — след последните четирийсет и осем часа беше заслужил малко спокойствие и почивка.

Трафикът едва пълзеше. Хендрикс играеше на надлъгване със стрелката на горивото, която клонеше към нула, и се надяваше да успее да се добере до бензиностанция. Колите бяха броня до броня, докъдето стигаше погледът и в двете посоки. Отби в Гилдърланд Плаза пет минути след като индикаторът светна. Пътният знак по средата обещаваще още десет километра ремонт.

Докато Хендрикс зареждаше хондата, телефонът в джоба му завибрира — кратко, което означаваше, че е получил съобщение. Той го извади с лявата си ръка.

На екрана се бе изписало 911.

Това съобщение генерираше паникбутонът под бара на Лестър.

Обзе го безпомощен ужас. Лестър имаше проблем, а той беше на пет шибани часа разстояние.

Качи се в колата и погледна изхода към шосето. Видя опашката коли, които изчакваха ред да се включат в трафика. Знаеше, че ще полудее, ако шофира по този начин още десет километра.

В другия край имаше метален портал, който разделяше паркинга за клиенти на бензиностанцията от този, който използваша служителите, и трябваше да пречи на хората от платения път да излизат от него, преди да платят. Беше рисковано. Можеше да го видят. Да го издадат. Да го преследват. Да го арестуват. И ако нещо такова се случеше, Лестър щеше да остане сам.

Хендрикс стисна зъби, завъртя волана към портала и настъпи педала.

Железните крила се отвориха с трясък и той мина — остави задръстването зад гърба си, изчезна по тясната отбивка.

Енгелман обработваше Лестър спокойно, без нетърпение. Лицето му изразяваше едновременно внимание и екстаз — виртуозен композитор, който дирижира своя опус пред изпаднала в захлас публика от един човек. Обясни на Лестър още отначало, че трябва да му каже всичко, което знае за Хендрикс. Не беше въпрос, но през следващите изпълнени с агония часове не последва нищо по-близо до въпрос.

За разлика от Енгелман, Лестър изобщо не мълчеше. Викаше. Крещеше. Молеше. Умоляваше. Повечето звуци изчезваха заради импровизираната запушалка за уста — лимонът отначало, макар че след около час той го раздробил със зъби и Енгелман го смени със собствения му колан.

Не че виковете му имаха някакво значение. Барът беше в стара тухлена сграда, проектирана да издържа студените зими в щата Мейн. В съседното заведение всяка събота свиреше реге група, включително и днес. След като станеше време за вечеря, старото пристанище оживяваше и улиците се изпълваха с туристи, улични музиканти, пияници. Дори някой да чуеше виковете на Лестър, нямаше да обърне внимание.

Лестър си повтаряше, че трябва да е силен, че Енгелман не знае, че паникбутонът е активиран. Ако успееше да издържи достатъчно дълго, Майкъл щеше да дойде — макар че винаги му бе казвал, ако получи това съобщение, да бяга.

Майки все още беше войник в душата си — никога не би оставил другар в беда.

С тези мисли мина първият жесток час. Врълхлитаха го на всяка половин секунда. В края на краищата Лестър си даде сметка, че Майкъл не може да дойде достатъчно бързо, и започна да се моли Енгелман просто да се увлече и да го убие.

Тази мрачна надежда го крепи още известно време. Но мъчителят му беше умел. Взискателен. Изобретателен. А Лестър,

въпреки цялата си решимост, не можеше да се мери с него. Нямахте нищо срамно в това. Нямахте предателство. Всеки жив човек би издал и майка си, ако е подложен на два часа такива мъчения. Повечето не биха издържали и пет минути.

Когато слънцето заблестя в оранжево по западните фасади на сградите, Лестър Майърс започна да говори.

38.

— Боже мой! — ахна Томпсън. — Какво е ставало тук?

Стоеше на прага на спалнята на Хенри Гарфийлд, нахлузила книжни пантофи върху обувките си. Дланите ѝ се потяха под ръкавиците за еднократна употреба. Навсякъде имаше техници криминолози с маски и защитни облекла — слагаха по пода маркери за следи и сваляха отпечатъци от всички повърхности. Фотограф правеше снимка след снимка на трупове и светкавицата обливаше стаята в бяла светлина.

Жената беше непозната. Лежеше на леглото с прерязано гърло, гола. Кожа, покрита с петна. Като че ли беше преобръщана — под нея имаше сравнително малко кръв, а лявата страна на леглото беше подгизнала. Кръв имаше и на пода отстрани.

Гарфийлд също беше гол, свит до долния край на леглото, с куршум в центъра на челото. Като че ли е бил на колене, когато са го застреляли.

Въпросът ѝ беше по-скоро неволен отговор, отколкото нормално търсене на информация, но детективът от отдел „Убийства“ на полицията във Вашингтон все пак отговори:

— Още сглобяваме случилото се. И ние пристигнахме преди малко. Изглежда, никой не е чул изстрела. Съседите отдолу се обадиха, понеже от тавана им започнала да капе кръв. Установихме, че е от вашите, и решихме да ви уведомим.

Детективът се бе представил, когато Томпсън пристигна, но тя не беше на себе си. Сега се напрегна да си спомни името. Нюман? Нюсъм? Нойбауер?

— Време на смъртта? — попита тя.

— Трудно е да се каже. Трупове са обезцветени, настъпил е ригор мортис, температурата им е стайна. Предполагам, че е станало поне преди двацет и четири часа, но патологът вероятно ще успее да определи по-точно.

Томпсън се сепна. Преди двайсет и четири часа Гарфийлд ѝ се бе обадил и бе поискал досието на Хендрикс. Тя му го бе изпратила, без да се замисли.

— Достатъчно точно е — каза сега.

— Ако това е някаква утеха — каза Нойбауер, — вашият човек не е страдал. По тялото няма следи от други травми. Няма рани, които да говорят за борба. Само изстрелът. Барутните частици около раната са от изстрел от упор. Умрял е мигновено.

Томпсън поклати глава. Гарфийлд дори не бе опитал да се защити — просто беше дал на кучия син онова, което той е поискал от него.

— Може ли да е свързано с наркотици? — разсъждаваше Нойбауер на глас. — Намерихме малко кокаин и принадлежности за смъркане на нощното шкафче.

Томпсън поклати глава.

— Не е било свързано с наркотици.

Нойбауер се намръщи.

— Виж... поканих те като знак на добра воля. Ако знаеш нещо, което не ми казваш...

Но Томпсън не го слушаше. Набра централата. След няколко прехвърляния се свърза с човек, с когото си струваше да разговаря.

— Имаме проблем — каза. — Хенри Гарфийлд е убит. Самоличността на нашия призрак е разкрита. — Пауза. — Предполагам, че е този, който обърна линейката. Нова пауза. — Да. Лошо е. Трябва да проверим всички с името Лестър Майърс от списъка ни, по най-бързия начин.

Майкъл Хендрикс си проправяше път през тълпите пияни гуляйджии по осветените с лампи тесни улички на Старото пристанище в Портланд. Нетърпението му клонеше към паника. Всички погледи, отправени към него, му се струваха враждебни. Всяко неволно бутване беше потенциална заплаха. Живата музика, която се чуваше през отворените врати на заведенията, пилеше нервите му. Басовите ритми от танцовите клубове като че ли го блъскаха в корема.

Някакъв здравеняк на двайсет и нещо, с вдигната яка и обърната назад бейзболна шапка, от когото лъхаше на уиски и лош одеколон, се

блъсна в Хендрикс, докато залиташе покрай него, и изръмжа:

— Внимавай бе, задник!

Хендрикс го изгледа. Очи замъглени от алкохол. Издути вени. Юмруци като гири. Определено искаше да се сбие с някого. На Хендрикс не му беше до такива неща и затова продължи по пътя си.

— Ей! — Младокът го сграбчи за ризата и го дръпна. — На тебе говоря, задник със задник!

Докато онзи го обръщаше, Хендрикс вдигна дясната си ръка и го сграбчи за трахеята. Младежът изскимтя и от гърлото му започнаха да излизат странни звуци. Хендрикс знаеше, че може да му смачка гръкляна с лекота. Да го остави да се задуши на улицата и всички да решат, че е поредният пияница — и изобщо да не му обърнат внимание, преди да е станало твърде късно. За миг се изкуши. Но Лестър беше в беда, така че не можеше да си позволи никакви усложнения. Пусна го с усилие на волята и младежът отстъпи — с изцъклени очи, хриптеше — и изчезна в тълпата.

Когато най-накрая стигна „Примамката“, вътре беше тъмно, а на вратата висеше табела ЗАТВОРЕНО — нещо нечувано за събота вечер. След десет мъчителни минути наблюдение установи, че вътре няма никакво движение. Увери се, че никой не го дебне, хлътна в уличката до заведението и се вмъкна вътре през служебния вход, с ключа, който имаше.

Първото, което усети, беше миризмата. Кисела пот и нещо още по-неприятно — миризма на боклук, оставен неизхвърлен прекалено дълго. Макар че тъмнината беше непрогледна, Хендрикс знаеше какво означава този коктейл от миризми. Беше го вдишвал по-често, отколкото му се искаше — понякога на мястото на сражение, но по-често в студени сиви подземия с каменни стени — дълги сенки на светлината на голи крушки по подовете, на голи фанатици, завързани с каиши за столове и късани парче по парче, докато предадат или тайните си, или богу дух. Това беше миризмата на приближаваща смърт — на тяло, освободило кръвта, жлъчта, пикочния мехур и червата доста преди да получи облекчението на самия край.

Постепенно очите му свикнаха с тъмнината и силуетът на единствения му приятел постепенно застана на фокус. Беше в средата на малкото помещение на бара, с увиснала на гърдите глава, в инвалидната количка. От отеclите му кървави устни висеше парцал.

Ръцете му бяха вързани за подлакътниците на стола с въжета, прокарани и между спиците на колелата, за да не се движат, и стегнати толкова здраво, че бяха обелили кожата като изолация от проводник. Хендрикс почувства, че му прилява, когато осъзна какво вижда — богохулен „Мислител“ на Роден, ода за страданието, изписана с окървавена плът.

Спусна се към приятеля си. Очите му се насълзиха, когато видя всички ужаси. Ризата на Лестър бе хвърлена на пода до него, разкъсана от нападателя му, за да има по-лесен достъп до живото платно. Гърдите му бяха нашарени с белези от клещи и Лестър приличаше на накълван от лешояди труп. Редица тънки разрези — фини, като от бръснач или хирургически скалпел набраздяваха рамото му като дърворезба. Вместо съсирена кръв имаше лъскави лепкави петна, които миришеха на алкохол — наливан върху раните, та болката да се засили максимално. Едното ухо висеше срязано. Три от пръстите на лявата ръка липсваха. Мишницата по-горе беше пристегната с гумен маркуч, за да не изтече кръвта, докато убиецът бе рязал пръстите един по един. Подът беше осеян със зъби, розово-бели на фона на алената кръв. Кожата беше сива. Гърдите не помръдваха. Очите, милостиво, бяха затворени.

Хендрикс клекна пред Лестър и опря чело до челото му.

— Съжалявам, Лес — каза и от очите му потекоха сълзи. Стисна клепачи в напразен опит да сдържи скръбта. — Толкова съжалявам!...

Значи до това бе довел животът, който бе избрал. До това беше довело безумното търсене на изкупление — и на опрощение. Някога вярваше, че за Бог и Родина си струва да убиваш. След това, когато моралната убеденост го изостави, мислеше, че балансирането на везната може отново да въведе ред в нещата. Сега обаче — и може би твърде късно, — докато плачеше над мъртвия си приятел, знаеше, че и новият му кръстоносен поход е илюзорен като предишния. И разбра болезнено ясно на този свят има само едно нещо, за което си струва да убиваш — или да *умреш*. Животът на тези, които обичаш.

Щеше му се той да бе умрял. Изродът, направил това с Лестър, да го беше довършил в „Пендълтън“. Или да бе умрял заедно с останалите, в пущинаците на Афганистан. Тогава кошмарите от последните два дни нямаше да се случат.

Можеше ли да умре? Или беше твърде добър в това, което прави? Твърде закоравял? Твърде упорит?

Очевидно Лестър беше точно такъв.

Защото изведнъж отвори очи, изплю мръсния кървав парцал и започна да вика.

Хендрикс никога не беше чувал подобен звук. Всички мускулите на Лестър се напрягаха, когато издишаше, дърпаше ръцете си отчаяно, а множеството му рани отново започнаха да кървят.

Хендрикс нямаше представа как Лестър е оцелял толкова дълго. Нямаше представа как някой *въобще* би могъл да оцелее след такова нещо. Обаче жестоките рани показваха, че вкопчването в живота няма да продължи дълго.

— Боже, Лестър! Помислих, че си на оня свят! — възкликна Хендрикс. — Дръж се! — И извади телефона от джоба си. Ще те закараме в болница.

Лестър обаче сграбчи китката му и се вкопчи в нея с всички сили. През стиснати зъби — поне малкото, които му бяха останали — извика „НЕ“, с хриптящ, слаб глас, с врат издут от усилието да говори. От ъгълчетата на отеكلите му разранени устни потече кръв.

Хендрикс реши, че се опитва да спаси него.

— Не се безпокой за мен. Трябва да те закарам в...

— Не! — настоя Лестър. Затвори очи и се съсредоточи. После от разранените му устни излезе една дума: — Иви.

Хендрикс замръзна. Страхът пропълзля по гръбнака му като лед.

— Съжалявам — каза Лестър и по окървавените му бузи потекоха сълзи. Опитах да не... да не му казвам...

Хендрикс докосна приятеля си по рамото — предпазливо, защото не искаше да му причинява още болка, понеже по тялото му почти нямаше неувредена плът — и каза:

— Не се безпокой. Разбирам. — Наистина разбираше. Не обвиняваше Лестър, че е казал на нападателя за Иви — не би могъл да го обвинява. В края на краищата Лестър бе настоявал да не знае нищо, което би могло да компрометира Хендрикс, ако стане известно. Никой не може да издържи вечно, ако го изтезават. Може единствено да се надява, че ще изпадне в шок, в безсъзнание — или че ще умре, преди да се пречупи. Изглежда, противникът на Хендрикс беше достатъчно

умен и умел, за да отложи и трите. Дори един поглед към Лестър ясно показваше, че е издържал мъжествено, въпреки всичко.

— Кажи ми какво се случи — подкани го Хендрикс.

Лестър кимна и трепна от болка. И двамата бяха наясно, че каквато и помощ да дойде, ще е твърде късно. Лестър беше твърде зле, за да го спасят. Пет минути нямаше да са от значение. Единственото, което все още го държеше на този свят, беше огромната сила на волята — Лестър беше твърдо решен да направи всичко възможно да изкупи вината си, че е предал Иви.

Каза на Хендрикс всичко, което може — започна с това, че Енгелман няма повече от час преднина, че знае не само за съществуването на Иви, но и адреса ѝ. Говореше на пресекулки, бореше се за всяка глътка въздух, бълваше думите колкото можеше по-бързо, с усилие. Хендрикс държеше ръката му и слушаше съсредоточено, докато най-накрая една от паузите... продължи вечно. Хендрикс вдигна поглед и видя две мъртви очи, вперени в него.

Лестър беше мъртъв. Но с факта, че беше издържал — и бе предал посланието си, — беше победил мъчителя си, който го бе оставил да умира, вместо да го убие бързо, в жесток опит да удължи страданието му. И като беше издържал, беше дал на Хендрикс това, от което той най-много се нуждаеше в този момент — шанс да сложи край на всичко. Да спаси човека, който бе най-важен за него.

39.

В мига, в който Хендрикс вдигна ръка, за да затвори очите на мъртвия си приятел, някой заблъска по вратата.

Той стана, отиде до прозореца, надникна през щорите и видя две черни коли. Пред вратата стояха двама мъже с тъмни костюми. Други двама бяха по-назад — с извадени пистолети. Очите им шареха наоколо. Реши, че са от ФБР.

Отиде бързо в банята и затвори вратата. Беше тъмно и единствената светлина идваше от уличката. Прозорецът не се отваряше, така че Хендрикс омота фланелата около юмрука си и изби стъклото. Изскочи навън в мига, когато агентите разбиха вратата и нахълтаха в заведението. След това сви възможно най-спокойно зад ъгъла — макар че стомахът му беше на възел. Щом се отдалечи, извади мобилния си телефон и набра номер по памет.

— Ало? — Гласът беше висок, тънък, уплашен.

— Здравей, Едгар.

— Ти!? — възкликна Едгар Моралес. — Имаш ли представа какво преживях заради теб? Някакъв психясал кретен едва не ме уби в собственото ми легло! Не съм мигнал оттогава, пистолетът ми е под възглавницата. Изпитвам ужас да не вземе да се върне.

„Ако не бях аз — каза си Хендрикс, нямаше да доживееш това посещение на Енгелман“. Но премълча. Вместо това каза:

— Всъщност, Едгар, обаждам ти се точно заради този човек. Знаем накъде се е запътил и имам намерение да се справя с него. Перманентно. Той обаче има преднина и имам нужда от услуга.

— Така ли? — отвърна Моралес. — Що за услуга?

— Имаш самолет, нали?

Последва пауза, докато Моралес обмисляше решението си. След това въздъхна и каза:

— Имам самолети на всяко летище в страната. Кажи ми къде трябва да отидеш.

Минаха единайсет минути от момента, в който Томпсън поиска да проверят всички с името Лестър Майърс, до обаждането от офиса в Портланд, щата Мейн. Оказа се, че Лестър Майърс от Портланд е бил този, когото са търсели. Именно *бил*.

Оказа се, че държал бар в туристически район край пристанището. Първите пристигнали на място агенти не заварили там никого, само осакатения труп на Лестър Майърс. Изглеждало, че е мъртъв от часове, но трупът бил още топъл. Само патолог можел да прецени точно, но по всичко личало, че са го изпуснали само за минути — ако изобщо би могъл да бъде спасен. Томпсън видя снимките, които ѝ изпратиха на мобилния телефон, и си даде сметка, че това предположение е доста невероятно.

Томпсън нямаше представа как е издържал нанесените му травми толкова дълго. Едно нещо обаче научи със сигурност — Майърс не беше крайната цел на Ленгъл. Ако бе искал да използва Майърс като примамка, за да привлече Хендрикс, не би го изтезавал и не би го оставил да умира — би го измъкнал и би оставил зловецъто съобщение като онова на линейката. Не. Всичко показваше, че убиецът е изкопчил нужната му информация от Майърс, което пък означаваше, че има на разположение по-голяма примамка и че посланието е самият Майърс.

Томпсън нямаше представа дали Хендрикс го е видял, но възможността да залови и двамата едновременно определено я вълнуваше. Първо обаче трябваше да установи какво е намислил Ленгъл.

Каквото и да беше то, намираще се някъде в досието на Хендрикс, скрито зад черното мастило на цензурата.

Потърси в контактите на мобилния си телефон и набра стара приятелка от Департамента по отбраната.

— Шарли Томпсън! — възкликна тя. — Когато станах от сън тази сутрин, няхах представа, че ще се чуя с теб. Как я караш?

— Добре съм — отговори Томпсън. — Събудих ли те?

— Не, на крак съм. Какво мога да направя за теб?

— Всъщност, Даян, трябва ми услуга. Имам досие на един от вашите, Майкъл Хендрикс. Сериозна работа, ако съдя по малкото,

което ми е позволено да видя. Според досието той е мъртъв, само че се оказва, че не е.

— Какво ти е нужно, Шарли?

— Някой преследва този човек. И този някой е много лош. Мисля, че му е пуснал някаква много сериозна примамка, за да го накара да се покаже на светло. Израсъл е без родители, няма братя и сестри, така че си мисля, че е близък приятел. Не е бил женен, така че този приятел може да е мъж или жена.

— И искаш помощ, за да го откриеш?

— Да. Всичко, което можеш да ми дадеш. Компенсациите за смъртта му. Къде са отишли? Каквото друго ти дойде наум.

— Досиетата като това са секретни, има си причини, Шарли. Ако го направя, може да си загубя работата.

— Ако не го направиш, въпросният човек може да загуби живота си.

Даян въздъхна.

— По дяволите! Не мога да ти откажа. Слушай си телефона, ще ти позвъня след двайсетина минути. И... Шарли?

— Да?

— Радвам се, че се обади. Трябва да се видим по на питие някой път. Да побъбрим.

— Да — съгласи се Шарли. Знаеше обаче, че няма да се случи.

40.

В два след полунощ дългосрочният паркинг на летище „Дълес“ беше пуст. Хендрикс крачеше по бетона и оглеждаше номерата на оставените коли.

Полетът от Портланд му бе отнел по-малко от два часа. Следващият редовен полет беше след шест часа. Хендрикс предполагаше, че Енгелман ще пристигне с него. Надяваше се Енгелман да няма някой като Моралес.

На четвъртия етаж откри кола, каквато търсеше — порше от деветдесетте, кабрио, с лекарски номер. Подвижният покрив улесняваше влизането в купето. Беше достатъчно бърза, за да стигне до Иви скоро. И беше достатъчно стара, за да я запали лесно, с проводниците към стартера.

Бе прибрал от самолета комплект инструменти. Имаше нож, чук, няколко отвертки, изолираща лепенка. С ножа разряза покрива на колата зад мястото на шофьора. После мушна ръка вътре и отвори вратата. Отне му известно време, докато отвори капака на кормилната колона. В тъмния гараж многоцветните проводници се различаваха трудно, но в края на краищата отдели тези, които му трябваха. Свърза контакта за запалването и таблото светна. Той внимателно оголи проводника на стартера и го опря до другите два.

Двигателят с двеста четирийсет и седем конски сили изрева.

Хендрикс излезе от паркинга и не допусна стрелката да падне под 130 чак до къщата на Иви. Дори и с докторските номера имаше сериозен шанс да го спрат. Все му беше едно. Можеха да го гонят по целия път — за него от значение беше единствено Иви. Да я опази жива и здрава. Да отведе до вратата ѝ колона ченгета беше не по-лош начин да го постигне от всички останали.

Никой обаче не го спря. По тъмните провинциални пътища, под ниския таван от облаци, който заплашваше с дъжд, никой изобщо не го забеляза. Така че стигна пред верандата на Иви сам.

Веднага разбра, че Енгелман не го е изпреварил. Ако беше, щеше да личи — щеше да е обърнал мястото наопаки, да е оставил зловец сувенир, който да го накара да изпадне в ненужна ярост. Всичко обаче изглеждаше нормално, тихо и тъмно.

Все пак щеше да е тук съвсем скоро. И Хендрикс искаше да е готов, когато се появи.

Щеше му се да бе имал време да се снабди с оръжие. Но всяко забавяне щеше да стопи предимството, което имаше пред Енгелман, и да предаде единствената жена, която беше обичал, в ръцете на този луд. Освен това нямаше представа доколко е компрометиран. Имаше сериозни шансове всички ченгета в страната да го търсят. И сега, когато Лестър беше мъртъв, не разполагаше с подкрепа, с технически спец, който да намери нужните неща навреме, и нямаше достъп и до парите, които трябваше да плати за тях, ако се наложи. Това означаваше, че или трябва да прибегне до непроверени източници, или да открадне каквото му е нужно, като и двете щяха да привлекат вниманието на местните власти. Не можеше да си позволи риска да го арестуват, преди да е извадил Енгелман от играта — цената щеше да е прекалено висока.

Пулсът му се ускори. Мисълта, че ще се изправи пред Иви — че ще ѝ признае всичко, — го изпълваше с ужас. Мисълта, че тя ще види в какво чудовище се е превърнал, беше кошмарна.

Въпреки това започна да чука на вратата.

— Иви! — извика. Гласът му прозвуча странно ламаринен и далечен в собствените му уши. — За бога, Иви! Отвори!

Наближаваше три след полунощ — време, по което повечето нормални хора спят.

„Ако бях на нейно място — каза си Хендрикс — и някой откачен заблъска по вратата ми, аз също няма да искам да отворя“. Това означаваше, че би трябвало да предвиди какво ще се случи после.

Вътре светна лампа и през декоративното стъкло се разля жълта светлина. Вратата се отвори. Хендрикс примижа заради внезапния силен блясък, една ръка го сграбчи за ризата. Преди да разбере какво става, се оказа притиснат към касата на вратата, а пред лицето му се появи дебелият край на бейзбол на бухалка.

Шибаният Стюарт.

Единственото, което Хендрикс можеше да направи, беше да не го довърши на място, веднага.

Вместо това опита да му говори — да го успокои. Не се получи.

Стюарт беше ядосан — гневът прикриваше страха. Крал, който защитава замъка си. Един куп въпроси: „Кой си ти?“ и „Какво си се раздумкал по вратата ми посред нощ?“ и така нататък. Хендрикс беше доста озадачен, че Стюарт не го разпознава. Вероятно Иви не държеше негови снимки в къщата.

От друга страна, дори и да имаше негови снимки, не можеше да се чуди, че този човек не се е сетил кой думка по вратата. Никой не очаква покойният годеник на жена му да се появи в плът и кръв посред нощ. Обаче Стюарт се ядосваше все повече и повече — летяха слюнки, вените му се издуха, носът му почти докосваше носа на Хендрикс... И през цялото време той не можеше да мисли друго, освен: „Това е този, който си ляга с Иви всяка вечер“.

Най-накрая му писна и му взе бухалката. Избута Стюарт в къщата — по-грубо, отколкото беше необходимо и затвори вратата. Стюарт залитна назад в коридорчето и се стовари по задник върху малка масичка, от която се посипаха ключове, мобилни телефони и дребни монети.

И разбира се, тогава се появи Иви.

Когато Стюарт счупи масата, Иви наполовина дотича, наполовина долетя надолу по стълбите, като че ли бе слушала през цялото време. И видя Хендрикс, застанал над мъжа ѝ с бейзболната бухалка в ръка.

Въздухът около Хендрикс като че ли се превърна в желе. Не беше в състояние да помръдне, да проговори, да диша — остана замръзнал, докато страхът на Иви се превърна в объркване, след което тя го позна и изпадна в шок.

— Майкъл? — пророни с треперещ глас.

Хендрикс чу името си от устата ѝ и това срязва вътрешностите му по-лошо от нож. Болеше като любов. Като умираше.

Иви закри устата си с длан и се свлече на колене. Бавно, като под вода. Като я видя така — с отворена уста, задъхана в пижамата на Стюарт, смълчана — Хендрикс загуби самообладание. Рухна. В главата му се въртеше само „Аз я докарах до това! Аз ѝ причиних това страдание!“.

Бухалката изгрополи на пода, забравена. Разстоянието между Иви и Хендрикс се стопи. И в продължение на няколко блажени мига той я държа в обятията си — чувстваше топлината на издутия и корем, усещаше обляното ѝ в сълзи лице на рамото си.

— Така. Искам да изясним нещата — каза тя, хванала чаша кафе с две ръце и свила крака под себе си на канапето. — Този човек идва. Ще дойде за теб. Ти не знаеш кога ще бъде тук. Но ще го убиеш, когато дойде.

— Ще дойде за *теб* — поправи я Хендрикс. Абигейл, любвеобилно малко кутре, когато я бе видял за последен път, сега беше пораснала и въртеше късата си опашка от радост, че се е върнал. Стюарт не изглеждаше толкова доволен.

— Но за да се добере до *теб*.

— Така е — потвърди той. — Но тази разлика не е от значение за сигурността ти.

— Предполагам, че е така.

— Мога да защитя и двамата ви. Всички вас — поправи се и почеса Абигейл зад ухото, а погледът му спря върху издутия корем на Иви. — Просто трябва да ми вярвате и да правите точно каквото ви кажа.

— О, по дяволите! — изръмжа Стюарт. Не знам дори защо слушам тези дивотии! Накарал си я да мисли, че си *умрял* — защо да ти вярваме *сега*!

— Защото нямам причина да ви лъжа за тези неща. Искях Иви да мисли, че съм умрял, за да я предпазя. От моя живот. От моята работа. Защо ми е да се появя сега и да пратя всичко по дяволите, ако не искам да я предпазя?

Стюарт изсумтя и извъртя очи към тавана.

— Защото си психопат, който убива, за да си изкарва хляба. Сега си довел до вратата ни друг убиец. Дай ми една добра причина да правя каквото ми нареждаш.

И Хендрикс му каза това, което беше премълчал. Това, което не искаше да изрече на глас. И което Стюарт не би могъл да пренебрегне, след като го чуе.

— Виж, Стюарт. Искаш истината? Добре. Ето я. Енгелман има нужда от Иви. Иска я жива, защото смята, че чрез нея ще се добере до мен. Това не значи обаче, че му е нужна в добро състояние — а този тип изобщо не се шегува. По всяка вероятност ще я изтезава само заради удоволствието да слуша как пищи. Ти няма да си в състояние да направиш нищо, защото ще си труп. Разбираш ли? Той има нужда от Иви, не от *теб*. Не дава пет пари за теб. Не дава пет пари за теб, защото доколкото знае, за мен ти не означаваш нищо.

Стюарт понечи да отговори, но Хендрикс вдигна ръка.

— Знам, знам. Отдавна не мога да искам нищо от Иви. Но двамата трябва да разберете с какво си имате работа.

Иви свъси вежди.

— Да предположим, че убиеш този човек каза тя. — Работодателите му ще изпратят някой друг, нали? И ще изпращат нови и нови главорези, докато не довършат работата. Никога няма да сме в безопасност.

— Може би. А може би не. По всичко личи, че този тип е на свободна практика. Това означава, че ще му платят само ако ме убие. Хората като него обикновено държат картите си добре скрити, защото не искат някой друг да направи удара вместо тях и да прибере хонорара им. Знам това по-добре от всеки друг. Това означава, че има добри шансове цялата история да приключи още тази вечер.

Даваше си сметка, че това е свръхопростяване на ситуацията — ако не и откровена лъжа, — но пък Иви трябваше да вярва, че е така, за да има шанс да успее.

— И после какво? — попита тя. — Да кажем, че успееш. Убиваш лошия тип. Какво ще стане след това?

Хендрикс сви рамене. Ставаше все по-трудно да се преструва на самоуверен. Полагаше усилия гласът му да е спокоен, да не издава бурята, която бушуваше в него.

— Ще изчезна. Ще ви оставя на спокойствие. За мен тук повече няма нищо — няма причина да оставам.

— Адски си прав, че няма — натърти Стюарт, отново като крал в замъка си, наежен срещу претендента за трона си. Но Иви не каза нищо — лицето ѝ беше разкривено от болка от думите на Хендрикс, очите и се напълниха със сълзи.

Това беше добре. Това беше, което искаше. Искаше да го мрази колкото се мразеше и самият той, за да може планът в главата му да проработи.

Искаше тя да го мрази, за да може той да намери сили да си тръгне.

Когато накрая заговори, тонът ѝ беше спокоен, лицето ѝ — невъзмутимо.

— След като си отидеш, какво ще кажем на полицията?

— Ще кажете истината — отговори Хендрикс. — Ще кажете каквото искате.

— Ще ми кажеш ли защо правим всичко това? — Гласът на Стюарт беше напрегнат заради усилието, докато с Хендрикс сваляха по стълбата големия матрак от спалнята на горния стаж.

Зората беше почти недоловима заради оловните облаци на задаваща се буря. Къщата се тресеше от тътена на гръмотевиците, а вече и първите капки дъжд, който щеше да е потоп, както личеше по всичко, удряха по стъклата на прозорците. Звукът върна Хендрикс към детството — към дома в Ричмънд, където живееше, когато беше на десет. Преустроена църква — трийсет деца в спално помещение — с покрив, който течеше като чешма при всеки дъжд, и стъклописи на прозорците, които рисуваха изкривени сцени на страдание, когато проблясваха мълниите.

— Не — отговори Хендрикс. Нямаше намерение да обсъжда стратегии с шибания Стюарт, най-малко с него. Единственият друг човек, с когото някога бе обсъждал стратегии, сега лежеше на маса в морга в Портланд. — Имате ли барбекю?

Стюарт кимна. Това поне беше нещо: Хендрикс бе разбрал, че през живота си Стюарт не е притежавал огнестрелно оръжие, дори и детски въздушен пистолет.

— Газово или с въглища?

— Защо? Ще оценяваш пържолите ми?

— Не. Ще опитам да ти спася живота и живота на жената, която обичаш.

— Газово е — каза Стюарт. — Това добре ли е, или зле?

— Рано е да се каже — отговори Хендрикс, макар че в себе си се радваше.

Иви, в твърде напреднала бременност, за да носи нещо по-тежко от голяма бутилка мляко, дойде с мокра коса и останала без дъх от гаража, подпряла на корема си кашон. Две кутии пирони. Три флакона боя спрей. Спрей против насекоми. Бутилка отработено моторно масло.

— Имаме някои от нещата, които поиска. Има шперплат на листове, осемдесет на един и дващест, и четирийсет литра бензин. Да ги донеса ли?

— Не! — извикаха Стюарт и Хендрикс едновременно. Не искаха тя да се напруга прекалено.

— Ще отида аз — добави Стюарт, пусна матрака и изчезна в трапезарията — Абигейл тръгна след него, като проскимтяваше с всяка мълния, която обявяваше приближаването на бурята. Хендрикс вдигна матрака и го сложи върху другите два, които вече беше довякъл сам. После попита.

— Имате ли мазе? Барака на двора?

— И двете — отговори Иви.

— Покажи ми.

Първо отидоха в бараката, която беше на няколко метра от къщата. Беше влажна и в доста окаяно състояние. После отидоха в мазето. Там Хендрикс видя стария стереокасетофон на Иви, на рафт, на които имаше най-различни неща: коледни гирлянди, стара кафеварка, ваза, два чифта летни кънки, кутия с надпис „чаши за вино“. Касетофонът беше ръбест и сребрист, отпреди времето на компактдискете, с две големи черни колони отстрани, като очи на бухал. До него беше сложена кутията касети, които бяха слушали някога, когато това беше единствената им музика в хижата. Баща ѝ го беше оставил там преди години заедно с четири касети симфонии на Малер. Останалите касети, които Иви беше събирала една по една от кутии за обувки на гаражни разпродажби — хората продаваха касетите си, защото бяха твърде стари и не вървяха на новите им касетофони — също бяха тук. В резултат колекцията беше стара и безвременна и съдържаше всичко: Бауи, Стоунс, Блонди, Букър Т, Клаш, Арета, Цепелин, Бени Гудман, Джоан Джет, Принс, Елвис Костело. До ден-

днешен Хендрикс не можеше да чуе някой от тези записи и да не си спомни за Иви.

— Това нещо още ли работи? — попита той с усмивка.

— Доколкото знам — отговори тя.

Той го качи горе заедно с кутията касети и го включи. Мушна една касета и натисна бутона. Разнесе се весела мелодия, крайно неподходяща за обстановката. Хендрикс я спря.

— Имаш ли празни касети? — Иви го изгледа, като че ли я бе попитал къде държи файтона си. — Добре. А лепенка?

Тя отиде да търси лепенка, а в кухнята Стюарт изпусна на пода няколко платна шперплат и изруга, че са счупили плочките. Ако знаеше какво е намислил Хендрикс, щеше да ругае доста повече.

Иви се върна с ролка скоч. Хендрикс извади касетата и мушна една от касетите с Малер, след като залепи отзад малко лепенка, за да не сработи защитата против триене на записа.

— Защо тази? — попита Иви.

— Няма причина — отговори той, но всъщност не можеше да си представи, че ще изтрие някой от записите, които беше събирала тя.

Извика Стюарт и им каза какво иска да направят. Остави ги да го правят и се зае да подготви къщата. Донесе кутията с чаши за вино от мазето и ги счупи една по една, като ги увиваше в кърпа и ги удряше с чук. След това пръсна парчетата пред всички прозорци — без един.

Напълни кофа вода от банята. Закова вратите на горния етаж. Затвори щорите, изгаси лампите. В шкаф с бельо намери тъмносин чаршаф и го окачи над френския прозорец, който водеше към задния двор, за да не се вижда какво става в къщата. Избута бюфета за порцелан до еркерния прозорец в облага ниша, който гледаше към предния двор.

След това отиде в кухнята и зареди микровълновата със спрейовете с боя и против насекоми. За по-сигурно добави металните прибори за хранене и нагласи таймера. Десет секунди след натискане на бутона щеше да последва силен трясък. Можеше да се окаже полезен, ако нещата не се развиеха така, както му се искаше — стига да имаше възможност да натисне бутона. Това със сигурност щеше да го убие, но ако се стигнеше дотам, че да има нужда от микровълновата, щеше да му е все едно. Умирането нямаше да е много страшно, ако с него за оня свят заминеше и копелето Енгелман.

Без никакво обяснение Хендрикс взе бутилките от барчето на Стюарт и Иви и разля съдържанието им на различни места из къщата. Двата го гледаха с ужас как унищожават килими и мебели на всяка крачка. Това беше малък трик, който Хендрикс бе научил, докато дебнеше един наемник на престъпната фамилия Дженовезе преди време. Не остави онзи жив достатъчно дълго, за да разбере дали трикът върши работа, но поне на теория изглеждаше добър — и ако съпротивата, която бе оказал наемникът, преди Хендрикс да го убие, би могла да е някаква индикация, копелето знаеше какво прави.

След като алкохолът свърши, Хендрикс ги накара да му помогнат да изсипят горчица, оцет, яйца, спагети — дори кутия маринувана херинга — навсякъде из къщата: турят му с алкохола преди това направи възраженията им излишни. Изпръска освежителя за въздух от банята наоколо, изсипа кофата за боклук на пода в кухнята. Стюарт гледаше всичко това, като че ли е някаква злостна шега, но за негова чест не каза нищо.

После, когато къщата потъна в смрад и мръсотия, дойде време да скрият влюбените гълъбчета. Каза им къде да отидат и какво да направят. Проследи ги с поглед, докато се отдалечиха, ръка за ръка, с Абигейл помежду им, и изчезнаха в тъмнината.

След като всичко беше готово, Хендрикс обиколи къщата на Иви, за да се увери, че не е пропуснал нищо. В плана му нямаше място за грешка — не и при противник като Енгелман. Имаше само една възможност да се справи и тя беше доста трудно изпълнима.

След като приключи обиколката, отиде в кухнята и взе големия кухненски нож и бутилка от бирата на Стюарт. Провери тежестта и баланса на ножа и реши, че ще свърши работа. После отвори бутилката и се отпусна на канапето, за да чака и да се ослушва в мрака.

Чудеше се дали Енгелман ще дойде след минути или часове, или вече е тук — наблюдава и очаква да се появи възможност.

Беше без значение. Хендрикс знаеше, че в края на краищата ще се появи. Трябваше само да чака.

А той умееше да чака.

41.

Шумоленето на поройния дъжд в дърветата напомняше на Енгелман шум от радиостанция. Кората на стволите, покрай които се промъкваше, беше подгизнала. Боровите иглички под краката му бяха хлъзгави. Раненото му коляно се възмущаваше при всяка крачка през гъстата гора на Вирджиния. Мокрите му дрехи бяха залепнали за гърба му.

Но той не се поколеба. Не намали темпото.

На десет хиляди метра височина грееше слънце — небето беше ясно, синьо. Той гледаше облаците, които блестяха някъде долу, под самолета на „Юнайтед Еърлайнс“ — малки, далечни, нематериални. И останалите пътници му се струваха нематериални — толкова беше обзет от спомена за Лестър Майърс. Макар след това да се бе измил, все още усещаше лекия дъх на насилие — на смърт — по кожата и дрехите си. Пое дълбоко въздух, наслади се на вкуса. Това го възстановяваше. Вдъхваше му сили. Окриляше го като свръхчовек, като убиец на човеци. Издиша аромата от дробовете си неохотно и го обзе чувство за целеустременост: питаше се дали останалите пътници в самолета могат да доловят същото.

На „Дълес“ обаче времето беше скапано. Неблагоприятен знак за събитията, които щяха да последват?

Тази мисъл го ядоса и той продължи още по-енергично през гората.

Между дърветата виждаше други къщи. Видя телевизори, показващи прогнозата за времето, детски канали с анимационни филми, сутрешните новини. Видя семейства да четат вестници пред чаша кафе, да ядат палачинки по пижами. Навсякъде, където минаваше, светеха лампи, за да разсейват сутрешния дъждовен мрак в неделя. Когато най-накрая видя къщата на Уокър обаче нямаше светлина, движение, нямаше никакъв признак за живот — и не се долавяше и звук при непрестанния шум на дъжда в дърветата.

Обиколи къщата приведен, за да не го видят — през храстите, после до основите, до предната веранда, надигаше се само за кратко, колкото да надникне през прозорците. Но всички пердета бяха спуснати, а прозорците, които бяха достатъчно ниски, за да се покатери на тях, бяха заковани с дървени плоскости.

Неговият човек беше стигнал тук преди него.

Това го ядоса. Не разбираше как така Хендрикс е научил. Беше сигурен, че не му е оставил шанс. Може би не трябваше да оставя онзи нещастник да умира бавно, но пък обичаше твърде много идеята за продължителното страдание, за да го ликвидира набързо. Но, така или иначе, грешката не беше от значение. Той искаше неговият човек да дойде и той беше дошъл.

Времето за смърт приближаваше.

Енгелман извади пистолета си — „Ругер“ с изпилени номера, купен от заложна къща с недотам добра репутация на няколко километра от летището. Беше купил и нож за дране на дивеч, — който беше в ботуша му. При нужда щеше да се справи отлично и с човешки дивеч.

Макар че буреносните облаци закриваха слънцето и дъждът замъгляваше погледа, мълниите проблясваха от време на време и му позволяваха да се ориентира. На втората обиколка спря до входната врата. Отворена, но само малко — тъмнината в десния край сякаш го подканяше.

Усмихна се. Дръзко, каза си. Твърде дръзко. Хендрикс сигурно го смяташе за глупак, за аматьор. Подмина вратата и отиде до еркерния прозорец по-нататък не беше закован като другите, заради формата си, а беше барикадиран с някакъв тежък шкаф.

Счупи три стъкла с дръжката на пистолета и се покатери на пейката в нишата вътре — беше покрита с възглавнички. Опря крак на тежкия дървен шкаф — бюфет или нещо такова, — който му пречеше да влезе в стаята, и го изрита, за да падне. Коляното го заболя адски. Шкафът обаче се сгромоляса на пода с трясък на счупени чинии.

Енгелман пристъпи приведен напред и се спотаи зад едно кресло. Къщата смърдеше на бунище — алкохол и оцет, плюс още десетки миризми, от които стомахът му се сви и главата му се завъртя. Питаше се дали това объркване, този вонящ кошмар е бил замислен от

Хендрикс. Но дори и така, не беше достатъчен, за да притъпи диамантеното острие на концентрацията му.

Затаи дъх и се послуша. Някъде навътре в къщата чу женски плач и ръмжене на куче, които бързо спряха след кратко, рязко „шшшш“ и вероятно длан върху муцуната. Кучето изскимтя тихо още веднъж. Мъжът и жената мълчаха.

Енгелман се усмихна доволно.

— Признавам, Майкъл, впечатлен съм — каза високо с надежда да привлече Хендрикс в затъмнената стая. — Не очаквах да те заваря тук. Много благодаря за поканата, между другото — добави, заради отворената врата. — Ще ми простиш нахалството да не се възползвам от начина на влизане, който ми предложи. И, ако ми позволиш забележката, можеше да *почистиш* малко тук.

— Няма нужда да намесваш Иви в това — обади се Хендрикс някъде от вътрешността на къщата. Защо не я оставиш да си тръгне и да уредим въпроса помежду си?

Енгелман си даде сметка, че Хендрикс не е близо, и се промъкна през стаята. Влезе в главния коридор на къщата почти веднага, след което извика:

— Няма проблем! Пътната врата още е отворена, ако искаш да я отпратиш през нея. Дано само по пътя не я сполети нещо неприятно — гората е доста опасна.

След това влезе в стаята отсреща и изчака да види дали заблудата му е подействала и Хендрикс не се е хванал.

Не се хвана, но думите на Енгелман подействаха поне на Ивлин, защото той чу още един стон, доста по-изплашен. Ужасът ѝ му достави удоволствие — и не само защото разбра, че не идва от мястото, от което бе чул гласа на Хендрикс. Това означаваше, че я е скрил някъде — заедно със съпруга ѝ и кучето, ако можеше да се вярва на снимките на стената, които успя да зърне на отблясъците от мълниите. И освен ако не грешеше много сериозно, това някъде не беше далече от мястото, на което се бе скрил самият той — по-близо, стори му се, от самия Хендрикс.

Гръмотевиците разтърсваха къщата като бойни барабани, в пълен синхрон с множеството мълнии. Бурята беше точно над къщата. Лицето на Енгелман пламтеше от възбуда.

Дъждът продължаваше да плющи. Енгелман се надигна и тръгна по коридора, привлечен като хищник от приглушеното скимтене на изплашената Абигейл.

Шарли Томпсън не падаше под сто и четирийсет, чистачките свистяха на пълна скорост, но не успяваха да се справят с проливния дъжд. Бледи жълти петна блещукаха в огледалото, докато тя полагаше всички усилия да не изскочи от виещия се провинциален път. Надяваше се да са фаровете на подкреплението. Не можеше да приеме спокойно мисълта, че може да се изправи срещу двама закоравели убийци съвсем сама.

Даян ѝ бе казала, че ще ѝ се обади след двацет минути. Минаха повече от седем часа — но все пак ѝ бе предоставила информацията, която искаше. Оказа се, че Хендрикс е пращал всяка седмица писма, през почти цялата си служба, на жена на име Ивлин Джейкъбс. Приятелка или годеница, Даян не беше сигурна. След това Ивлин се бе омъжила — сега фамилията ѝ беше Уокър — и се бе преместила във Вирджиния, на час път от Вашингтон.

Томпсън беше сигурна, че престъпникът се е насочил натам — и че призрактът ще го последва. Което означаваше, че тя също трябва да отиде там. Заради жертвите от „Пендълтън“. Заради убития си партньор. Заради самата себе си, независимо от цената.

Джипиесът изписука и подаде монотонна команда да завие, след което я информира, че целта ѝ е на осемстотин метра. Тя взе завоя с висока скорост и продължи напред. С радост забеляза, че фаровете отзад също завиха след нея.

Снимките на обезобразения Лестър Майърс я преследваха като кошмар. Разклащаха решимостта ѝ. Нашепваха ѝ да се откаже, преди да е станало твърде късно.

И всеки път, когато кошмарът връхлиташе, тя реагираше по един и същи начин — настъпваше педала до пода и продължаваше напред — само напред, — а фаровете прорязваха бурята.

В кухнята Енгелман се изправи в цял ръст и се огледа озадачено. В средата на пода имаше касетофон, може би на трийсет години, от

онези, които хлапетата пускаха по улиците, за да танцуват брейк. Май ги наричаха „гето бластери“ — или нещо такова. Не беше виждал подобно нещо от години. Антика. Докато го гледаше, от него долетя странен звук: скимтене на куче и приглушен женски плач.

— Разочарован ли си? — попита Хендрикс. Енгелман вдигна очи и го видя, очертан в сводестата арка, която разделяше кухнята от трапезарията, на пет метра, осветяван периодично отзад от отблясъците на мълниите, проникващи през синия чаршаф върху френския прозорец. Беше мокър до кости и дишаше тежко — вероятно беше бързал в дъжда.

— Тя не е тук — каза и премести леко десния си крак, за да разпреди тежестта си равномерно. — Изведох ги преди часове. Ако искаш да си преди мен, не трябва да използваш редовни полети.

— Да съм разочарован?! — повтори Енгелман и също промени стойката си. — Точно обратното — *впечатлен съм*. След срещата ни в Канзас се питах дали не съм надценил способностите ти. Ако не ни бяха прекъснали, мисля, че можеше да изляза по-добър от теб. — Хендрикс сви рамене, сякаш искаше да каже, че никога няма да разберат. — Сега обаче излиза, че се справяш чудесно. Не мога да ти опиша с какво нетърпение очаквах този момент.

През процепите на пердетата проблесна ослепително бяло, веднага последва страховит гръм, от който къщата потрепери.

— И на това място ли казваш, както във филмите, „Ние с теб не сме различни“?

Енгелман се засмя.

— О, не, Майкъл. Ние с теб не си приличаме почти по нищо. Ти имаш нужда от причина, за да убиваш, мотив, който е достатъчно силен, за да успокои съвестта ти — за да преодолееш колебанието си. И си склонен да се привързваш към други хора, като Ивлин или милия Лестър. За мен самото убиване е достатъчно. Как е Лестър между другото? Мисля, че вече е мъртвец. Ако искаш, ще уредя да те погребат до него, така че чувството за вина заради страданието, което му причини, да те крепи през вечността.

— Някой път трябва да ми разкажеш как го откри — процеди Хендрикс през зъби. Подхвърли го по-скоро за да накара Енгелман да продължи да говори, отколкото, защото очакваше отговор.

— О, не е никаква тайна. Поисках от един чудесен федерален агент, казваше се Гарфийлд, досието ти и той се отзова с голяма радост. Знаеш ли, смешно е, че данъците ти отиват, за да хранят такива предатели, но пък точно този повече няма да взема заплата... Пък май и ти вече не плащаш данъци?

— Платил съм своя дял — отговори Хендрикс.

— Докато си бъррим — каза Енгелман, — каква е причината за тази гадна миризма? Като че ли си оставил стока за цяла бакалница да гние във всяка стая.

— Така го заварих — отговори Хендрикс невъзмутимо.

— Постъпи глупаво, че дойде, обаче. Роб на собствената си сантименталност.

— Ако не бях дошъл, щях да съм страхливец.

— Може би. Кажете ми, как реагираха скъпата ти Ивлин и съпругът ѝ, когато се появи? Разбрах, че носи дете.

Хендрикс не отговори.

— Лошо... обаче, ако това е някаква утеха, няма да си жив дълго, за да се измъчваш от съжаления.

Хендрикс вдигна кухненския нож в дясната си ръка. Острието проблесна, отразило поредната светкавица.

— Може би. Така или иначе, да приключваме с това.

Енгелман вдигна пистолета.

— О... — Още мокрото му от дъжда лице засия в усмивка. — Мисля, че изпробвахме уменията си с нож в достатъчна степен. А коляното все още ми създава проблеми. Боя се, че при близък бой ще съм в неизгодно положение. Моля да ме извиниш за отстъплението, но...

И стреля.

В милисекундата преди това Хендрикс се усмихна едва доловимо.

И се помоли.

Томпсън видя пощенската кутия на семейство Уокър и завъртя волана. Задните колела изхвърлиха две опашки от кал, по после зацепиха. Тя измина около петдесетина метра по виещата се кална

алея... и изведнъж огнена топка проряза нощта на височина колкото четириетажна сграда. Посипаха се отломки.

Тя разбра това, което подкреплението ѝ щеше да потвърди най-рано след час, само за миг.

Къщата на Уокър вече я нямаше.

Хендрикс лежеше опърлен, окървавен и сгърчен от болка на матраците на верандата. Гърдите го боляха ужасно от куршума на Енгелман, но чугунената плоча от барбекюто на Иви беше разсеяла енергията му достатъчно, та само да насини — но не и да счупи ребрата му. Парчета дърво и изолация се сипеха върху него от небето, но му беше все едно. Радваше се, че е жив. В интерес на истината, изобщо не беше вярвал, че планът му ще успее.

Отпусна изтощен глава на матрака, но веднага пак я надигна, защото го заболя. Опипа тила си и пръстите му се изцапаха с кръв — парче стъкло се бе забило в скалпа му. Не за първи път съжали, че нямаше как да счупи стъклата предварително — ако го бе направил, газът щеше да излети навън и подготовката му щеше да е напразна.

Трябваше да го признае на наемника на Дженовезе — трикът му бе свършил работа. Газовата печка, чиято контролна лампичка бе изключил преди няколко часа, и бутилките с пропан-бутан за барбекюто бяха напълнили къщата с газ до такава степен, че накрая беше трудно дори само да се движи вътре — чувстваше се замаян, объркан — и въодушевен. Оказа се обаче, че ароматизаторите, които слагат в газта за домашна употреба, за да могат хората да усетят миризмата, ако има изтичане на газ, вършат работа само ако си даваш сметка на какво мирише. Ако наситиш въздуха с други силни миризми — на алкохол, туршия или гниещи отпадъци, — може да не усетиш дори развалено яйце. Удобно, ако си наемник и искаш да вдигнеш някого във въздуха.

Тубите с бензин от гаража, които Хендрикс бе сложил в шкафа под мивката в кухнята, също помогнаха, както и пълната с аерозоли микровълнова. Кухнята на Иви се беше превърнала в огромна бомба. Изстрелът на Енгелман бе послужил като детонатор, а силата на експлозията — насочена по възможно най-добрия начин от арката към трапезарията и шперплатовите плоскости, които Хендрикс бе закрепил

от двете ѝ страни, за да я насочват допълнително — го изхвърли навън, както куршум излита от дуло. Беше направил уголемена версия на безбройните насочени заряди, които използваша в Афганистан. Предотврати тежките изгаряния, като предварително се заля с ледена вода — горещината изпарява водата, преди да изгори плътта. Експлозията го остави със зачервена и изприщена на места кожа — но не и изгорена. Енгелман, който беше в центъра на взрива, нямаше този късмет. Следователите несъмнено щяха да събират овъглени късчета от тялото му от дърветата на десетки метри разстояние.

Стюарт, Ивлин и Абигейл бяха скрити в бараката на двора, защитени от каменните ѝ основи. Хендрикс им бе казал да не излизат по никакъв повод поне час след като чуят сирените. По този начин, дори и ако се провалеше и Енгелман го убиеше, щяха да са в безопасност — а ако планът му сработеше, той щеше да има време да се махне. Да изчезне. Да остави Иви да събира парчетата от живота, който бе изградила за себе си — по-добър от всичко, което би могъл да ѝ осигури той.

Атевето на Стюарт беше заредено с гориво и скрито зад гаража. Хендрикс го яхна и запали — но едва чу мотора. Отчасти заради експлозията преди малко, отчасти заради бученето на бурята и огъня, който поглъщаше последните останки на къщата.

Остана на място за момент, в очите му напиреха сълзи. Върху покрива на бараката се стелеше пепел от изгорялата къща. Спомни си последните мигове с Иви — когато я отведе там...

Първи влезе Стюарт, с Аби на ръце. Иви го следваше. Беше изпоцапана и изтощена след трескавата подготовка в къщата, а на лицето ѝ беше изписано негодувание, защото Хендрикс отказваше да каже какво е намислил. Въпреки това изглеждаше по-красива от всякога.

Той я преведе през прага — държеше я за ръка, а Стюарт гледеше ядосано от тъмнината вътре. Когато влезе, Иви се обърна към него и попита:

— Това ли е всичко?

Думите бяха подхвърлени заради съпруга ѝ, но в този момент Хендрикс видя болката, обидата, невидимата молба, изписана на лицето ѝ: „Как може да е това?!“

— Съжалявам — каза ѝ той.

— И аз — отговори Иви. И преди да пусне ръката му, я стисна силно.

Сега той си спомни този момент и го обзе нещо, което подозрително приличаше на надежда.

Включи съединителя и високопроходимата машина се понесе напред. Хендрикс изчезна в дъжда и още веднъж остави Иви в миналото.

42.

Чудесен октомврийски ден във Вашингтон — въздухът е хладен и свеж, небето е безоблачно, листата на дърветата яркочервени и жълти на синия фон.

Националният парк беше пълен с туристи и местни — туристите снимаха листата и паметниците на техния фон, а местните се наслаждаваха на момента спокойствие сред трескавия хаос на града. Шарли Томпсън и Кейт О'Брайън се разхождаха ръка за ръка и се наслаждаваха на гледката.

„В такива моменти — мислеше си Томпсън — мога да реша, че събитията от миналия месец са се случили на някой друг“.

С О'Брайън живееха заедно от три седмици. Стана почти случайно — след „Пендълтън“ и смъртта на Гарфийлд, Томпсън просто не можеше да е сама. Апартаментът ѝ беше твърде притихнал — и след като бе видяла какво се бе случило с Гарфийлд в неговия, изведнъж се почувства много уязвима. През деня всичко беше наред, но всеки път, когато главата ѝ докоснеше възглавницата, на вратата започваха да чукат Лиънуд и Енгелман. Будеше се с писък, грабваше пистолета и...

Хубавият апартамент на О'Брайън се оказа лекарство против лошите сънища, а лекото дишане на Кейт, докато заспиваше, създаваше особен домашен уют. Първата нощ там Кейт ѝ даде четка за зъби и чекмедже. След две седмици решиха Шарли да се пренесе изцяло при нея и да обявят връзката си напук на задниците от Бюрото.

Докато крачеха, О'Брайън посочи караваната за понички, които искаше да опитат — направени според желанията на клиентите.

— Искаш ли? Казват, че за ябълковите им понички си струвало да умреш.

— Разбира се — отговори Томпсън. — Вземи две. Аз ще запазя пейка.

О'Брайън се нареди на опашката, а Томпсън тръгна към близките пейки и се заоглежда за свободни места.

Спря я ръка, която я улови за китката — не грубо, но настойчиво. Томпсън се обърна.

Беше Хендрикс.

Беше облечен така, че да се слива с есенната тълпа — обикновено яке, високи обувки, джинси. Бейзболна шапка, нахлупена, за да закрива очите. Мрачно, изпито, напрегнато лице.

— Знам, че твоят партньор е отвел Енгелман до Иви — каза той. — Заради него умря и най-добрият ми приятел.

Томпсън се огледа. Сърцето й сякаш спря. Въпреки многото хора наоколо никой не им обръщаше внимание. Бяха сред тълпа, но сами.

— И плати за това с живота си. Доста дръзко е да дойдеш тук — отбеляза тя предизвикателно. — Половината Бюро те издирва.

— Да ме издирва — отвърна той. — Дойдох, защото имам нужда от услуга.

Томпсън се засмя нервно.

— Услуга? — повтори с удивление. — От мен?

Дясната й ръка се плъзна към чантата й. Към пистолета вътре.

— Да.

— Добре — каза Шарли, за да го накара да говори, но и защото искаше да знае какво иска. — Да чуя.

— Искам да вкараш Иви и семейството й в програмата за защитени свидетели. Искам да й осигуриш безопасност.

— И как смяташ да стане това?

— Убеди я да свидетелства срещу мен — отговори Хендрикс. — След всичко, което й причиних, няма да е трудно. После, когато се съгласи, трябва да убедиш шефовете си, че има опасност за живота й. Че я заплашват хора като Енгелман. Аз.

— Чакай малко... заради *това* ли вдигна къщата й във въздуха? За да те намрази и да се съгласи да свидетелства?

— Иви е своенравна — отвърна Хендрикс. — Ако има избор, ще се заинати и ще защитава живота, който си е създала. Просто й отнех този избор. Направих каквото трябваше, за да гарантирам безопасността й.

— А защо мислиш, че ще ти помогна?

— Защото разбираш какво означава Иви за мен. Както аз разбирам какво означава сестра ти Джесика за теб. Или приятелката ти

Катрин. Радвам се, че вече спиш по-добре, откакто си при нея, между другото.

Томпсън се зачерви от страх и гняв. Имаше чувството, че стомахът ѝ е пълен с буболечки.

— Блъфираш — каза тя и се помоли Хендрикс да не види, че бавно дърпа ципа на чантата си. — Няма да посмееш да им навредиш.

Може би блъфирам. Може би не. Но картите в ръцете ти не са достатъчно силни, за да платиш залога и да разбереш.

— Ако ги докоснеш, кълна се, че...

— Спести си приказките — прекъсна я Хендрикс. — Не можеш да ми направиш нищо по-лошо от това, през което преминах. А тези, които обичаш... казах ти какво да направиш, за да са добре. Видя на какво съм способен, така че можеш да прецениш риска правилно, сигурен съм.

Томпсън замълча за момент. Мушна ръка в чантата си възможно най-незабележимо.

— Ами ако се проваля?

— Недей.

Томпсън чу О'Брайън да я вика някъде сред тълпата. Първо озадачена. После разтревожена.

— Кейт! — извика Томпсън и се обърна към гласа ѝ — към възможната подкрепа.

Щом Кейт дотича, Томпсън извади пистолета си.

Кейт го видя, пусна поничките на земята и се наведе към кобура на глезена си.

— Шарли!? Какво стана?

Томпсън огледа оживената алея с обезумял поглед.

Но нямаше смисъл.

Майкъл Хендрикс беше изчезнал.

Издание:

Автор: Крис Холм

Заглавие: Порода убиец

Преводач: Владимир Германов

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 14.03.2016

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-666-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5022>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.